62

SAN-ANTONIO

VALSAȚI TÂRFULIȚELOR

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

VALSAŢI, TÂRFULIŢELOR

SAN-ANTONIO

VALSAȚI, TÂRFULIȚELOR

Traducere de George Anania

Editura FORUM
București • 2001

Editor PETRE ISPAS

ISBN 973-584-166-5

© SAN-ANTONIO – *Valsez, pouffiasses*
Éditions **Fleuve Noir**, 1989. Paris

Pentru versiunea românească toate drepturile
sunt rezervate Editurii FORUM, Bucureşti,
str. I. Câmpineanu nr. 20, tel/fax 312 67 31,
e-mail: pispas @ fx.ro

Lui Jean-Jacques DUPEYROUX,
pe care, în tăcere, nu îl uit.

San-Antonio

Nu-i important să-ţi vezi dindărătul
dacă în acelaşi timp nu-ţi vezi şi
moaca.

San-Antonio

Capitolul I

OFERTE DE SERVICIU

Precedat de un funcţionar al băncii, domnul Jean Bonblanc coboară în sala casetelor blindate.

Fiind gras şi sexagenar, are umblătorile crăcănate şi se deplasează cu o anume lentoare, de parcă s-ar teme să nu rateze vreo treaptă. Posedă silueta lui Obélix şi tărtăcuţa lui Boubouroche. Să juri că-i un batrân încornorat profesionist; genul de patron-copil de treabă care copleşeşte de cadouri persoanele de sex frumos de la firmă, cu condiţia ca acestea să consimtă a i-l împrumuta pe al lor.

O dată ajuns pe pardoseala acoperită cu gresie, execută un *time-out*, bucuros că a coborât cu bine. Suişul înapoi va fi mai obositor, dar mai puţin primejdios. Îşi scoate din jeb ditamai nassufletele, îl desfăşoară, trage înăuntru un zbieret de trâmbiţă şi împătureşte totul la loc, înainte de a vârî obiectul îndărăt.

Paznicul puşculiţelor a şi ajuns în dreptul uşii ghintuite cu numărul 178. Strecoară în broasca de jos cheia deţinută de bancă şi întinde mâna către domnul Bonblanc, ca să capete şi cheia susnumitului. Nu-i obligat să le manipuleze pe ambele, dar se străduieşte să devină îndatoritor. Când şi cea de-a doua încuietoare a scos orăcăitul de cuviinţă, omul şopteşte către client numele unui fost prim-ministru japonez:

– Nakasone[1] ...

---

[1] *Nakasoné – N'as qu'a sonner*, „Nu trebuie decât să suni" (subînţeles: După ce-ţi vei fi terminat treaba) (n. tr.).

Apoi se retrage, tăcut, dincolo de gratiile rebarbative, pentru a reveni la biroul discret unde dezleagă cuvinte încrucişate de gradul 5 pe scara Favalleli.

Domnul Jean Bonblanc deschide uşa C.B. (aşa se cheamă obiectul în lumea bancară). Este vorba de o casetă importantă, de gabaritul unui muncitor de categorie grea. În partea ei inferioară, încăpătoare, Bonblanc păstrează un Gauguin, pictat de un celebru falsificator, un Modigliani fără semnătură, un Corot din perioada răhăţească şi trei Yves Brayer autentice. Deasupra se găsesc două etajere robuste. Una suportă greutatea a douăzeci şi şase de lingouri de aur, de un kilogram fiecare, şi a unei cutii de pantofi burduşite cu bancnote de câte o mie de dolari; cealaltă adăposteşte dosare, mape, plicuri de toate neamurile. Unul dintre documentele de aici a venit domnul Bonblanc să caute. Are nevoie de el pentru remanierea uneia dintre societăţile sale.

Întinde mâna durdulie, pistruiată, manichiurată, plină de peri roşcovani – dar îşi opreşte brusc mişcarea, uluit la vederea unui plic alb, de formatul unei jumătăţi de coală comercială, pe care stau scrise prenumele lui şi iniţiala patronimică, totul cu litere numite *bâton*.

Întâmplarea aceea banală îl înfricoşează. Într-adevăr, este sigur, absolut sigur că nu a depus plicul în caseta blindată pe care numai el are dreptul să o deschidă.

Un soi de scâncet surd îi porneşte din burdihan, urmat de un proiect de hohot de plâns terminat într-o behăială ridicolă. Acel plic alb reprezintă falimentul societăţii în mijlocul căreia domnul Bonblanc se zbate de mai bine de o jumătate de veac. Fiindcă altcineva l-a pus acolo. Cineva care, aşadar, poate avea acces la inexpugnabila casetă. Cu un reflex de oroare, e gata să strige după ajutor. Se răzgândeşte *in extremis*.

Deschide plicul şi scoate o foaie acoperită de cuvinte aşternute tot cu litere *bâton*. Citeşte:

Dragă domnule Bonblanc,

Sunt reprezentantul unei societăţi specializate în omucideri şi îmi îngădui să vă ofer serviciile mele, anumite particularităţi ale existenţei dumneavoastră îndemnându-mă să cred că aceste servicii vă vor fi de folos. Prin intermediul meu, veţi avea toate garanţiile posibile: securitate, discreţie, cinste (faptul că am acces la această casetă fără să fur din ea absolut nimic v-o dovedeşte).

Vă las un timp de reflecţie şi îmi voi îngădui mai apoi să vă telefonez acolo unde ştiţi, pentru a vă afla intenţiile şi a proceda, eventual, la anumite aranjamente cu dumneavoastră.

Vă rog să daţi crezare sentimentelor mele devotate.

D.C.D.
Agent general al Comitetului de Doliu

Spaima, incredulitatea, stupoarea domnului Jean Bonblanc sunt de nedescris. El reciteşte mesajul de un incalculabil număr de ori, pe urmă îl împătureşte în două, ca să-l strecoare în buzunarul interior, unde moţăie un portofel la fel de dolofan ca şi stăpânul.

După o clipă de rătăcire, apasă pe butonul soneriei, iar funcţionarul îşi face apariţia. În vreme ce acesta din urmă încuie uşa la loc, Bonblanc murmură:

– Crezi că, într-adevăr, casetele astea sunt inviolabile?

Cel interpelat pufneşte:

– Ar fi nevoie de un material afurisit ca să le forţezi!

– Afar' de cazu' când s-ar brodi să ai cheia! obiectează Bonblanc, într-un limbaj care nu a scăpat cu totul de expresiile rurale.

– Dacă o luăm, de exemplu, pe asta de aici, cheia dumneavoastră n-ar fi de ajuns; e nevoie să vă aflaţi aici în persoană, pentru că nu i-aţi dat procură nimănui.

– Cineva s-ar putea da drept mine.

Celălalt îl priveşte, şi umorul lui ghiduş capătă aripi.

– Ei bine, eu unul sunt fizionomist iar colegul meu Margineau la fel.

Grasul sexagenar e cât pe ce să strige: „Ba, la toţi dracii, careva a deschis, cum mă vezi şi cum te văz, nenorocita aia de uşă; ca dovadă!“ Dar încă o dată se abţine.

– Să admitem că mi se fură cheia ori că i se face o dublură, că cineva vine aici peste noapte şi că...

„Cocină tu şi familia ta!“ îşi spune funcţionarul, pe care Bonblanc îl cam lehămeseşte cu teama lui caraghioasă de a nu fi jefuit.

– Nu, domnule Bonblanc, nu, nu, nu! îl asigură el; noaptea, sistemul de alarmă este pus în funcţiune iar grilajul încuiat. Aţi văzut cât e de groasă poarta care închide această sală? Şi pe deasupra că e comandată electronic? Puteţi dormi fără grijă.

Grăsanul nu insistă. De altfel, e ora să meargă la salonul de masaj Gladys (unul dintre locurile clandestine unde se duce să păcătuiască şi unde mai înainte îi sunt dezmierdate cocoloaşele şi i se morfoflendureşte muştiucul).

Urcă treptele, încet şi gânditor, recitându-şi vorbele mesajului din pozânar. Afurisită afacere! Dacă ar fi om la locul lui, ar trebui să dea fuga îndată la poliţie, unde să-şi depene bizara poveste. Da – dar în faţa cui? De fapt, ce-i aceea poliţie? La ce uşă să baţi pentru o chestie atât de banală? La uşa comisariatului din colţ, unde un agent tăntălău te va lua drept slab de minte? La uşa Poliţiei Judiciare, unde nu vei găsi pe nimeni care să vrea să te asculte bâiguind o bălmăjeală atât de buimacă?

Cugetă Jean Bonblanc. Se simte stânjenit, ameninţat. Imposibil să tolereze un gagiu de teapa asta. Totuşi puriul domn se va duce să-şi dea pipa la vidanjat şi să-şi vâre un index în poponeria unei damicele – chestie de destindere a atmosferelor.

Să fim bine înţeleşi: nu-i vorba de viţiu. Mai degrabă de obişnuinţe igienitsche. La vârsta asta, bărbatul carele încetează să-şi

dea muştiucul la decojit intră cu anticipaţie în bezna de după... Permanenţa virilităţii îl ţine pe oricare nene într-o stimă faţă de sine, indispensabil(ă) armoniei existenţiale şi proprii. Cine renunţă la ştiurlubălării abdică de la calitatea de birbant. Jean Bonblanc, care a pricipit toate aiestea, vizitează de mai multe ori pe lună nişte persoane care ştiu să-i reaţâţe focul de deasupra comorii. Deşi nu totdeauna îi e la îndemână să se slobozească într-un chip convenabil. Adesea joacă rolul principal din *Verişoară şi fum*, de Turgheniev. Există emisii ratate, precum anumite coliţe de timbre poştale, pe care şi le dispută mai apoi filateliştii; în afară de îmbrăţişările de sub egida ouşoare-fără-plod, ele sunt nule şi neavenite.

Ei bine, fiindcă şi-a fixat o întâlnire la „*Miss* Gladys", la Courcelles, va merge mai întâi să-şi răvăşească intimatele. După aceea îşi va limpezi gândurile şi va hotărî ce-i de făcut.

Se aburcă în Renaultul 21 negru, pe bordul căruia tronează cocarda tricoloră, de primar, a apropitarului (de cincisprezece anişori omul prezidează la destinele comunei Glanrose[1], Yvelines). Şi rulează cu aplicaţie prin îmbulzelile capitalei. Niciodată vreun accident la neica Bonblanc. Bătrânul pulverizează toate recodurile la îndemnizaţii din partea societăţilor de asigurare.

Ajuns în preajma Parcului Monceau, găseşte pentru rablă un loc de vis. Şi înainte să se extragă din tăblărie, citeşte următorul mesaj uluitor: „Sunt reprezentatul unei societăţi specializate în omucideri şi-mi îngădui să vă adresez oferta mea de servicii... "

De neînchipuit! O glumă? Dar merită, pentru una ca asta, să depui mesaje în casetele blindate ale băncilor?

Pradă unei spaime de moarte, omul vâră în buzunar bileţelul şi intră în imobilul voluptăţilor.

---

[1] Gland roz (n. tr.).

Miss Gladys, tratamente estetice

Tăbliţa de alamă se lăfăie pe uşă, sigură de sine şi dominatoare. Chestie nostimă: deasupra uşii, un bec rămâne aprins zi şi noapte (amintire a bordelurilor de altădată)? Domnul sună şi aude un foarte uşor clinchet (clincănit sau clinchetit) al vizorului acţionat. Un ochi de catifea îl identifică, iar uşa se deschide asupra unui zâmbet larg.

– Bonjur, domnu' Jean!

Locatarii sunt fericiţi să-l primească, deoarece oaspetele este un generos. Martine a venit să-i deşchiză. O fetişcană foarte tânără, într-un taior uşor şi un *chemisier* de mătase; poartă bijuterii deloc nasoale. Şi îl sărută pe obraz. Dacă se ducea în vizită la nepoata lui avocata, ar fi avut parte de aproape acelaşi ceremonial.

– O duceţi bine, domnu' Jean?

El răspunde maşinal cu „Da", însă moaca o infirmă. Damicela îl călăuzeşte spre salon. Într-o odaie alăturată, un domn căruia i se aplică vibromasorul a început să-şi dea obştescul stuchit şi ţine să-i informeze de asta pe vecini, prin guiţuri prelungi.

– Luaţi loc, mamam Gladys vine îndată; tocmai îl isprăveşte pe un ambasador din lumea a treia.

Jean Bonblanc, ins cu judecata sănătoasă, se gândeşte că la ce bun să te duci cu miloaga pe la naţiile occidentale pentru ajutoare de urgenţă, de vreme ce diplomaţii ţărilor în chestie merg să se despermateze la tarife de lux şi cu gazometrul bine tras în vaselină? Când poporul tău crapă de fomiţă, nu-ţi prăpădeşti mălaiul prin stabilimente clandestine de gală, de vreme ce pentru un pumn de firfirici oricare junâ din mahalaua ta e gata să se joace cu tine de-a „suie fată pe lopată".

Miss Gladys e femeia la patruzeci şi în culmea seducţiei. O brună tunsă scurt, cu nişte ciudaţi ochi albaştri, măriţi cu farduri Chanel. Rochie negră cuviincioasă. Furou, dacă vrei. Şi un fermoar interminabil. Când îl deschide, ai impresia că-şi scoate pielea. Şi

dedesubt peste ce dai? Un slip de dantelă neagră, un portjartier, ciorapi veritabili. Jumătate din treabă e ca şi făcută! Gladys e o asemenea zeiţă a dragostei, încât lucrează cu foarte puţin personal ajutător. Două sau trei fete instruite de ea, gen Martine. Cărora le transmite tehnica sa; însă farmecul, mustul – nici vorbă, nu-i aparţin decât ei, şi domnii tocmai asta caută. Celelalte fetişcane sunt nişte *toreros* în slujba matadorului. Pase de capă, înfigere a banderilelor; dar execuţia finală e rezervată lui Gladys. O bucăţică ce-ţi trage afară şi creierii atunci când te goleşte de materia plasmatică. O imbatabilă. Greta Garbo a bucuriilor lumeşti.

Sărută şi ea obrazul lui Jeannot.

– Bei un deget de porto, prietene?

Nu grăbeşte lucrurile, draga de ea. Apasă pe acceleraţie doar către finiş, când *mister* clientul se bâţâie prin zonele apoteozei. Jocul trebuie jucat cum se cuvine. Jean Bonblanc este de acord. O licoare de cincizeci de ani! „Santos Junior", lăsat la învechit în butoi. Aproape că ar merita să vii la *miss* Gladys numai pentru acest porto!

Gladys ciocneşte, dar abia îşi înmoaie buzele în paharul al cărui conţinut îl varsă înapoi în butelcă.

– Nu pari prea fericit în după-amiaza asta, prietene Jean?

Perspicacitatea femelelor, pe legea mea! Remarca îl tulbură pe borţomega. Şi atunci, fiindcă e descumpănit şi simte nevoia să se destăinuie, iată-l că îşi narează problema către Gladys. Îi povesteşte că a găsit un mesaj „de ameninţare" în C.B. de la bancă. Nu arată biletul, rămâne evaziv în materie de text, dar accentuează bizara violare: cineva i-a deschis casetutza ca să pună acoloşa o scrisorică, fără să se atingă de valorile din seif. Totul într-o cameră blindată care l-ar face să spumege de neputinţă până şi pe însuşi răposatul Spaggiari în persoană.

Gladys se minunează la rându-i în faţa acestui mister al camerei încuiate. Nu ştie ce să-i recomande lui domnu' Jean. Poliţia?

Muşteriul ar pica de râs. O precauţie: să schimbe banca şi seiful, cât mai curând posibil.

Ei, dar n-o să turneze acuma un documentar pe chestia asta! Gladys are o succesiune de întâlniri la care nu-i cazul s-o zbârcească. Asemeni oricărui specialist, îşi decupează timpul, îl repartizează, cu o anume largheţe, desigur, dar cu condiţia să păstreze rigoarea.

– Să mergem în camera neagră, acolo o să uiţi de relele vieţii, amice Jeannot.

Amicul admite şi o urmează, înviorat de mângâierea fugară pe care gazda i-o oferă pe sub brăcinar, cu o mână promiţătoare. *Miss*-a le are cu gesturile favorizante care, pe neobservate, îţi trezesc pofta de muncă. Iată ce înseamnă o adevărată tehniciană. Intră amândoi în odaia tapisată cu velur negru. Plafonul e acoperit cu oglinzi umbral. Ceva funebru şi, în mod inexplicabil, aţâţător. Lui Jean Bonblanc îi place la nebunie.

– S-o chem şi pe micuţa Monica sau vrei să rămânem singuri? întreabă frumoasa.

Domnul optează pentru tête-à-tête. În fond, are gusturi simple nenea primarele. Dar să recunoaştem că şi la *miss* Gladys meseria-i meserie. Ca la o harpistă virtuoasă, ale cărei degete se agaţă simultan de toate coardele instrumentului!

Despuiat, întins pe patul de luptă, Bonblanc se relaxează în sfârşit şi închide ochii la sosirea fericirii regăsite. O haltă de adevărate bucurii în viaţa noastră nenorocită.

– Aşa, lasă-te în voia lucrurilor, motănelule. O să ţi-o fac ca niciodată, ai să vezi.

Şi îşi scoate furoul negru. Jean Bonblanc deschide un felinar ca să nu rateze apariţia portjartierului. În tinereţea lui, toate femeile purtau aşa ceva şi era al naibii de feeric. Merita să te aşezi în faţa lor în autobuz sau acolo unde îşi cumpără pantofi.

– Ţi-ar plăcea să-mi scoţi chiar dumneata slipul, motănelule?

Motănelul zice precum că mai încape vorbă? *Miss*-a îngenunchează pe saltea, cu spatele la muşteriu, iar degetele neîndemânatice ale lui Jean Bonblanc se dau în vânt după delicateţurile cu pricina. Trage în jos drăgălaşul articol de lenjerie intimă – şi imploră, precum un pici ce reclamă o tartină, ca *miss* să-şi apropie bucălatul de moaca domnului primare, în vederea unui prealabil leorbăit. Chestie la care ea consimte cu dragă plăcere şi atacă, în paralel, fleştenoaga cutezătorului sexagenar. Deci se ajunge la o armonizare a raporturilor. Buburuza motănelului porneşte să se dilate laborios; operaţiune totuşi riscantă – cu progrese triumfale, ca o gândire deşucheată abia ţinută în frâu, cu stagnări pline de nesiguranţă şi căderi recuperate *in extremis*, graţie unei abile linguşeli la capătul rampei de lansare.

Apoi, pe nepusă masă, tocmai când se părea că omul a pornit pe cărările gloriei – prăbuşire în vrie. Măţiguşul s-a dus, să nu mai vorbim de el. Adevărată moarte şi îngropare. Gladys, papacioacă expertă, îşi dă seama, din capul locului, că dezastrul e ireversibil. Mai suzetează oleacă, din probitate şi conştiinţă profesională, dar ştie prea bine că o asemenea spălătoare de vase nu se mai poate recupera pentru societate. Chiar şi cu vaselină şi cu o limbă de pantofi nu mai poţi vârî nicăieri amărâtul ăsta de şiret de ghete. Pe deasupra (sau mai exact pe dedesubt), domnul primar a încetat să mai săpăligească după râmiţa domnişoarei. E dezafectarea totală, renunţarea definitivă.

Gladys scuipă afară molusca moşului.

– Îmi vine a crede că istorioara aia cu seiful te mobilizează prea din cale-afară, dom' Jean!

Nici un răspuns. Ea se întoarce într-o poziţie cuviincioasă, aşa încât, din fese-n coadă, să ajungă faţă-n faţă cu muşteriul. Şi iată că zâmbetul luminos al lui *miss* Gladys se evaporă. Ea priveşte îndelung mutra deodată palidă a clientului, ochii lui sticloşi, gura încă larg căscată de poftă – şi realizează că Jean Bonblanc a dat

ortul popii, cu musteţele înfipte în lânica ei drăgăstoasă. Aşa că rosteşte o scurtă oraţie funebră:

– Găozarul!

Dar a spus-o cu devoţiune.

Iar acum îi zice Martinei:

– Mai cu seamă să nu ne pierdem cumpătul. E al doilea deces care mi se întâmplă în optsprezece ani de carieră. În primul caz, lucram de una singură într-o garsonieră mobilată, din apropierea Operei. Clientul era un negustor de îngrăşăminte azotate, din Yonne. Cam ţărănoi. Mi-a făcut o congestie cerebrală în timp ce se îmbrăca la loc. Am acţionat cu mult sânge-rece. În special, nu trebuie să anunţi poliţia, pentru că domnii aceia găsesc o plăcere rară în a-ţi face cât mai multe zile fripte. Pentru negustorul de îngrăşăminte, am telefonat la firma individului, unde, din fericire, am dat peste ginere-său, un băiat simpatic, care a venit îndată la faţa locului. Avea un prieten la salvare şi l-a chemat cu o ambulanţă. M-au scăpat de „bolnav" cu discreţie, şi a doua zi am citit în ziare că omul fusese găsit pe drumurile publice. Pe urmă, ginerele a venit să mă vadă şi am beneficiat de practicile lui timp de ani de zile. Loïs, aşa îl chema. Un sodomit. Trebuie să-ţi spun că făcuse armata la trupele naţionale de puşcaşi marini. Sporovăiesc ca să-mi dau un răgaz de gândire, dar de data asta, draga mea, sunt niţel luată pe nepregătite. Ştiu că tăntălăul ăsta gras e o notabilitate în târguşorul lui; mi-a tot împuiat urechile cu mişmaşurile lui politice, cu relaţiile sus-puse şi cu cele de pe plan local... Bărbaţii de vârsta asta sunt şi mai proşti decât cei tineri. Are o uzină, un apartament pe Bulevardul Richard-Wallace, o cabană de vânătoare în Sologne. Sunt putred de bogaţi, găgăuţii de teapa lui. Pe cine să anunţăm că şi-a luat valea? Chestia o să se lase cu tărăboi, şi risc cele mai mari necazuri. Suntem cu adevărat la ananghie, biata mea Martine.

Martine se gândeşte intens. E o fată cu educaţie aleasă: bacalau-

reat în filologie, doi ani de facultate de drept înainte de a fi optat pentru dansurile la sol. Citeşte toate premiile literare şi ţi-ar putea spune pe dinafară capitalele lumii, cu nu mai mult de una sau două greşeli.

– Am o idee, *miss* Gladys.

– Fie-ţi bine venită!

– Cunosc un poliţist deosebit de toţi ceilalţi; un băiat foarte special, de la Serviciile Speciale. M-a ciuruit, anul trecut, în trenul de mare viteză dinspre Lyon. O seducţie nebună. La sosire, ne-am lăsat bagajele în gară şi ne-am repezit în primul hotel din apropiere. O şedinţă memorabilă. Două ceasuri de amor frenetic. După aceea, abia de mai puteam să umblu. Ne-am revăzut în mai multe rânduri, şi de fiecare dată a fost tot mai bine. Sunt sigură că ne va da o mână de ajutor.

Miss Gladys pare sceptică.

– Ştii, dragă, nu vreau să-ţi risipesc iluziile, dar un sticlete rămâne sticlete şi nu ne putem bizui niciodată pe complezenţa lui; afară de cazul când e un ciubucar, şi atunci o să ne prezinte nota de plată care ne va costa scump de tot.

Însă Martine e încăpăţânată, încrezătoare, poate că şi îndrăgostită?

– Nu şi el! Vă jur, *miss* Gladys. Nu şi el!

Miss Gladys zâmbeşte; zâmbetul acela misterios, care le dă bărbaţilor irezistibila nevoie de a afla ce culoare au penele păsăricii ei.

Capitolul II

ÎN CAZURILE DIFICILE SE APELEAZĂ LA MINE

Jérémie şopteşte:

– Ai veşti de la Bérurier?

– Nici una.

– Umblă zvonul că şi-a luat un concediu pe timp nelimitat şi că locuieşte la ferma părinţilor lui, la Saint-Locdu-le-Vieux[1], alături de Louisiana, micuţa canadiană pe care am adus-o de la Quebec.

– Inima îşi are raţiunile ei! zic.

În clipa asta, telezbanţul tărăboanţei mele ciripeşte din torpedoul unde e adăpostit. Îl înhaţ şi apăs pe contact. Centralista de la Marea Baracă întreabă, cu obişnuita voce impersonală care contribuie atât de mult la prestigiul poliţiei:

– Comisarul San-Antonio?

– Din creştet până-n tălpi.

– O domnişoară numită Martine vă solicită cu extremă, extremă, extremă urgenţă. Ea însăşi a repetat-o de trei ori. Iată-i numărul de telefon.

Îi fac semn domnului Blanc să scrie pe notesul cu hârtie adezivă de pe tabloul de bord din Maserati.

– Martine şi mai cum? insist.

– Martine şi atât. Mi-a cerut doar să vă precizez că-i acea Martine din trenul de mare viteză.

---

[1] În traducere aproximativă, Sfântul Smucitu' Vechi (n. tr.).

– Pricep.

Domnul Blanc rânjeşte:

– Plăcută amintire, comisare?

– Moaşă-ta!

Închid şi formez numărul notat de Negrotei. Mi se răspunde de la prima sonerie, ca dovadă că apelul meu era aşteptat. Şi recunosc glasul mângâietor. Catifea! Călduros, bucuros, cu toate că îl simt străbătut de o intensă preocupare.

– Eşti un dulce că m-ai sunat, Antoine. Am nevoie să mă ajuţi. Poţi veni încoace imediat? E ceva forte grav.

– Sosesc.

Cavaler Gândac! Mă cunoşti. Apărător al oprimatului şi al femeii care-i bine făcută şi dispusă la tontoroi ca o zeiţă lubrică.

– Ce-i baiul? chestionează Jérémie.

– Haber n-am. O puicuţă de toată minunea mi-a gâdilit senzorialul acum un an, şi iată că are nevoie de mandea.

Atunci când, din strictă politeţe, o întrebasem ce făcea în viaţă, Martine îmi răspunese: „Dreptul". Am crezut-o. Era într-însa ceva studios, de intelectual. Dar acum, când ajung în faţa unei uşi cu tăbliţa „*Miss* Gladys, tratamente estetice", încep să simt niscai rateuri în stima de alt'dată. Cunosc genul ăsta de plăcuţe atârnate prin Paris. Dreptul, auzi! În orice caz, nu era vorba de calea cea dreaptă.

Vine să-mi deschidă, îmi zâmbeşte, tresare văzându-l pe marele primat al savanelor.

– Inspectorul Blanc, adjunctul meu! fac prezentările.

Intrăm într-un salon unde plutesc arome îmbătătoare.

– Putem vorbi între patru ochi? îmi şopteşte ea.

– S-o crezi tu! De ce-am face-o? Jérémie Blanc este eu însumi, în negativ. Ce s-a întâmplat, fecioara mea?

– Ştii unde te afli? murmură ea.

– Într-o casă a deliciilor, presupun.

– Presupui bine.

Oftez.

– Cu harurile pe care le ai, ar fi fost păcat să lucrezi într-o Alimentara. De curând te-ai angajat la galanterie?

– De câteva luni. Ocaziile, splendoarea în iarbă, o anumită filosofie...

– Nu te scuza, fiecare apucă viaţa de la capătul care-i vine la îndemână. Ce necaz ai?

– Unul dintre vechii noştri clienţi tocmai a decedat aici, în urma unui infarct; o notabilitate bogată, om foarte de treabă.

– Mort de subit, ca drăguţul preşedinte Félix Faure?

– Îţi dai seama cât suntem de descumpănite. Dacă povestea asta se află, riscăm să ne fie închis institutul.

– Ăsta nu-i institut, rânjesc eu, ci instituţie. Şi, va să zică, te-ai gândit la mine ca să înăbuş afacerea?

– I-am spus lui *miss* Gladys că tu eşti omul potrivit pentru o astfel de situaţie.

– Unde-i *miss* Gladys?

– Se „ocupă" de un diplomat.

– Şi mortul?

– E în camera neagră.

– Ce se potriveşte! zic. Ne putem face ultima datorie faţă de el?

Copila ne duce într-o odaie concepută mai degrabă pentru amor decât pentru moarte, în pofida culorii pereţilor şi a cearşafurilor. Într-adevăr, un amabil sexagenar burtos şi chelbos zace pe cuvertură. Doamnele locului au avut amabilitatea să-l pună la loc în ţoale. Îşi doarme încruntat ultimul somn demnul nenică.

Strecor în buzunarul hainei lui o mână deloc bucuroasă. Culeg de acolo un portofleonţ plin de acte ca şi de un pachet baban de foitze, dovadă că n-a fost pungăşit în acest ambient al plăcerilor.

De altfel, se simte de la primul contact că „institutul" e un stabilament serios, ba chiar de clasă, unde clientul nu e nevoit să-şi pitească în ciorapi agoniseala înainte de a-şi vărsa năduful prin mijloace specifice. Omul se cheamă Jean Bonblanc şi e primarul amabilei localităţi Glanrose, reputată pentru hanul ei de două stele şi unde mi s-a întâmplat să întâlnesc nişte dameze dispuse a se lăsa îndrumate spre anexa unde se află câteva delicioase cămăruţe tapisate cu creton înflorat.

– Putem da un telefon, drăgălaşă Martine?

Drăgălaşa mă duce într-un frumos salon particular, nu mai mare decât o batistuţă. Îmi răsfoiesc carnetul, apoi formez un număr.

– Aici brigadierul Tumefèche[1]. Ascult.

– Comisarul San-Antonio.

– Respectele mele, domnule co...

– Pe loc repaus! Tumefèche, trimite o ambulanţă cu doi oameni la adresa pe care o să ţi-o spun, ca să ia un cadavru ce trebuie dus la Institutul medico-legal. Moarte naturală. Vei preciza în raport că domnul cu pricina a decedat, pe o bancă din Parcul Monceau, în urma unei crize de inimă. E-n regulă?

– La ordinele dumneavoastră, domnule co...

Închid.

Martine se aruncă la pieptu-mi, cu pubisul în chip de ofrandă, şi mă gratulează de mă omoară, precum că aş fi ceva mai abitir ca Superman, Rambo şi alţi nătărăi din mitologia cinematoasă.

– Trag nădejde că autopsia va confirma moartea naturală, zic; fiindcă altfel nu-i nimic de făcut, te-ai prins?

La care iată că *miss* Gladys îşi face şi ea intrarea, uluitoare într-o ţinută de noapte din veacul trecut. Să juri că e Madam Bovary în frigurile amorului. Pantaloni bufanţi suflecaţi, ciorapi de lână,

---

[1] *Tu me fèches; fécer*, „a alcătui materii fecale". Probabil o expresie similară cu *emmerder*, având şi sensul „a plictisi, a inoportuna" (n. tr.).

bluză lungă de flanelă, batic legat la ceafă. Japiţă de diplomat simţise nevoia să i-o pună lui George Sand. Madam Vigée Lebrun, regina Hortense... şmecheră de să-ţi usuce mucoasele ca un os de gazelă în deşert.

Martine îi relatează intervenţia mea – că, adică, pericolul este îndepărtat. Atunci savanta curtezană varsă lacrimi pure şi simple, de gratitudine. Ne declară fără echivoc că pentru ceea ce am făcut mi-o fi recunoscătoare cât o trăi. Ca fată plină de psihologie, i-a căzut fisa că nu sunt genul de poliţai căruia să i se ofere un plic, nici măcar o şedinţă de barcarole. Zice că tare i-ar mai plăcea să ne facă o trataţie într-un restaurant de clasă: Guy Savoie, Lasserre, La Tour d'Argent...

Pe urmă trece la partea practică. Îmi povesteşte că fatalul infarct care l-a răcit pe domnul Jeannot era urmarea unei emoţii puternice prin care scumpul de el trecuse la bancă. Că adică domnul Bonblanc găsise în caseta lui blindată un foarte curios mesaj.

Imediat îl scotocesc pe răposatul. Găsesc scrisoarea. O cetesc. Mă interesează. Nostimă afacere. Explorez toate poznarele. Dau la iveală o agendă cu coperţi din piele de şopârlă, pe urmă de un aparat de ascultare de la distanţă a robotului telefonic. Confisc ambele obiecte, fără ruşinare (am rămas cam de multişor în pană de ruşine, furnizorul meu fiind cu stocul la zero).

Îmi spun, *in petto*, că totdeauna cumsecădenia e răsplătită: din curată bunătate sufletească le extrag din belea pe darnicele astea răspânditoare de farmece, iar hazardul mă pricopseşte cu un mister – pe mine, care mă dau în vânt după asemenea chestii.

Miss Gladys mă priveşte cu ochi „particulari". Nu ca profesionistă, ci ca gurmandă. Oare de pe urma atitudinii ăsteia a ei m-am alungit aşa? Pun prinsoare că, dacă am organiza marea cavalcadă desfrânată, şi-ar abandona „reţetele" de curtezană, ca să trăiască, plină de elan şi simplitate, o autentică zbânţuială „amoroasă".

Şi-ar azvârli zorzoanele contrafăcute, de boarfă[1], ca să-şi regăsească goliciunea fierbinte de amantă.

Le las pe cele două bombonici abia după ce ambulanţa poliţiei le-a debarasat de stânjenitorul lor muşteriu; şi cu toţii jurăm să ne revedem mai curând decât în curând.

– Dă scrisorica aia încoace, să mă mai uit la ea o dată! îmi cere domnul Blanc.

I-o prezint. El o parcurge mormăind:

– De tâmpită e tâmpită rău. Am mai citit eu scrisori tâmpite, dar tâmpită ca asta niciodată!

O pune în faţa lui, pe tejgheaua de lemn de la Bar Bare, un locşor tihnit din zona Étoile, frecventat de cineaşti neocupaţi, de câţiva cerşetori discreţi şi, prin urmare, şi de tablagii de bună ţinută. Ambianţa e de genul înstărit englez (ţesături scoţiene, mobilier de acaju şi, pe pereţi, gravuri reprezentând partide de vânătoare cu gonaci). O muzică de bonton: jazz calmos. Barman galonat. Patronul, corsican din Auvergne, stă la taclale lângă casa de marcat, la lumina unei lămpi enorme al cărei abajur de pergament celebrează o reputată marcă de porto. E înţolit ca un gentleman (cel puţin conform ideii pe care ne-o facem despre lumea bună din branşa limonagiilor). Interesul acestui gen de stabilament este să-ţi furnizeze un port al liniştii în mijlocul trepidantului Paris. Negroteiul şi mandea degustăm: eu o vodcă-orange, el o grenadinadă – cocoţaţi pe două taburete de bar care ne transformă în păstori de pe landă.

– Crezi cu adevărat că mortul a găsit mesajul ăsta în seiful lui? se miră marele primat al galilor.

– Şi dacă nu, de ce ar fi pretins o asemenea enormitate? Aminteşte-ţi că incredibilul e totdeauna adevărat.

---

[1] Boarfă, dim. borfelină; în argou: prostituată (n.tr.).

– Dar cum să fi putut avea cineva acces la seif?

– Asta e o întrebare deşteaptă, de douăzeci de puncte, băiete. Va trebui să-i găsim răspuns.

Domnul Blanc recită din memorie:

– „Sunt reprezentantul unei companii specializate în omucideri şi îmi îngădui să vă ofer serviciile mele, anumite particularităţi ale existenţei dumneavoastră îndemnându-mă să cred că aceste servicii vă vor fi de folos... "

– Bravo, memorezi repede, ai fi fost un actor bun.

– Curios lucru, acest nene dus dintre noi nu părea totuşi să aibă o existenţă complicată.

– Poate că nici n-a avut.

– „Anumite particularităţi ale existenţei dumneavoastră îndemnându-mă să cred că ele vă vor fi utile!" repetă domnul Blanc. Nu-i scrii aşa ceva unui moşneag liniştit.

Îi fac semn lui Alonzo, barmanul cu ochi de catifea, să-mi înnoiască vodca-orange şi-i recomand să adauge un praf de piper alb. Îmi place al naibii orice decapant, orice coroziv, tot ce-ţi curăţă înghiţitoarea şi-ţi biciuieşte măruntaiele.

– Ai de gând, cu adevărat, să aprofundezi povestea asta? mă chestionează Negusul, bătând scrisoarea cu degetul lui de nuanţa ciocolatei-cu-lapte-pe-cale-să-se-închidă-la-culoare.

– E grozav, nu? Poate că n-o să ducă nicăieri sau poate că o să descoperim o cioacă naşpa. Recunosc că moşul putea să mintă pretinzând că a găsit biletul în seif, deşi cred că n-a minţit. Numai că, dacă a spus adevărul, suntem în pragul unei afaceri deloc presărate cu praline. Oricum, în ultimele zile treburile nu ne mai înghesuiau.

– Începem cu lucrurile de rutină? Totul despre Jean Bonblanc, viaţa lui, operele, amantele?

– Obligatoriu, dragul meu Watson!

El încuviinţează, bea o gură de grenadinadă. Îl privesc în

lumina scăzută a barului. E superb amicul meu *black*. Mai ales că şi-a lăsat să crească un colier de barbă pe care l-ai crede croit din astrahanul cel mai pur. Poartă blugi, adidaşi autentici, o geacă din piele de căprioară, de culoare deschisă, căreia îi suflecă mânecile. Smart băiatul. Frumos ca o reclamă de modă din *Lui* (bărbatul care nu caută decât *Play* şi *Boy*).

Suspină:

– Sunt drăgălaşe cele două ştoarfe ale tale. Mai puţin ştoarfe decât ştoarfele curente. S-ar zice că se joacă atunci când îşi practică meseria.

– Adevărat, există ceva diletantism în misia lor. O să trecem să le vedem zilele astea.

Roşeşte. În pofida culorii lui de protecţie, detectez totdeauna la domnul Blanc momentele de încurcătură, după faptul că pometii încep să-şi închidă ciocolatiul.

– Toată ziua ţurca-n bibă! mormăie amicul. Eu vorbeam fără gânduri ascunse.

– Dar cu o încoţopeneală de armăsar. Ţi-ar trebui un încălţător ca să te picuri, în starea în care eşti.

Ridică din umeri. Îl simt tulburat. Rareori calcă pe lângă scumpa lui Ramadé, dar câteodată i se întâmplă, de manieră episodică, punctuală, aşa cum un boa în captivitate îşi haleşte şobolanul, înainte de a adormi pentru opt zile.

Iau agenda defunctului şi mă apuc s-o răsfoiesc. Nimic nu rezumă mai bine existenţa unui om din zilele noastre decât acest carneţel împărţit pe zile, ba chiar pe ore. Citesc nume care-mi sunt necunoscute; bătrânul era încă activ bine, judecând după numărul de întâlniri zilnice.

– Go! zic. Mergem la el acasă, să ne interesăm ce fel de viaţă ducea, ce afaceri învârtea, tot tacâmul.

O doamnă gravă precum Parlamentul Britanic ne primeşte într-un salon heteroclit, unde se găsesc, fără a se amesteca, asemeni

apelor Rhonului şi celor ale Lacului Leman, mai multe stiluri de mobilier. De la epoca timpurie până la Napoleon III, trecând prin Ludovic XV şi Carol X. De să-ţi dai jos de urgenţă pantalonii şi să te uşurezi pe marele covor turcesc de treizeci de metri pătraţi, care suportă tot acest talmeş şi acest balmoş.

– Aşadar, sunteţi de la poliţie, domnilor?

– Într-adevăr, doamnă.

– Cărui fapt se datorează această vizită?

– Unei nenorociri, vai! fac eu, cu mutră de reprezentant de pompe funebre păşind pe poteca văduvei.

Să-ţi precizez că persoana bate în şaizeci de ofiliri. E pieptănată auster; păr de un alb-albăstrui, ipsos de Paris pe faţadă, gură în formă de vişină, desenată pieziş pe nişte buze subţiri. Nod de catifea neagră în jurul începutului de guşă (probabil cu speranţa de a-l ascunde, când de fapt îl subliniază). Rochie de mătase imprimată, peste ea jachetă de lână, ciorapi groşi de bumbac, bărcuţe străbătute de lăboanţele pe care le torturează un reumatism deformant. Genul de mamă-mare îndestulată, păpuşă burgheză, amatoare de haleli rafinate. Pe scurt, băbăciunea plicticoasă care profesează încrederea în Chirac şi-l votează pe Le Pen, ca şi cum zăpuşeala din cabina de vot i-ar fi înăbuşit convingerile.

Se încruntă şi repetă:

– O nenorocire?

Dar fără să dramatizeze peste măsură.

– Cu tot regretul vă anunţ, doamnă, decesul soţului dumneavoastră.

Ea îşi scutură capul, ceea ce face să-i plouă cu alb pe umeri.

– M-ar mira una ca asta; sunt celibatară.

Imediat dau în bâlbâială:

– Păi nu sunteţi doamna Bonblanc?

– Domnişoara.

– Adicătelea?

– Adică n-am fost măritată niciodată! se răsteşte irascibila persoană, la două degete de insolenţă – şi chiar mă întreb dacă nu cumva a trecut dincoace, aşa, niznai-ba znai.

– Îmi daţi voie să vă întreb ce reprezentaţi în raport cu domnul Jean Bonblanc?

– Sunt sora lui geamană, nu se vede? Sau poate că nu-l cunoaşteţi. Aţi venit să-mi spuneţi că a decedat?

Decedat mă face să mă gândesc la D.C.D., semnatarul mesajului.

– Efectiv, domnişoară. A murit pe o bancă în Parcul Monceau, de o criză cardiacă.

Şi ştii ceva?

– Ce căuta în Parcul Monceau? bombăne nemiloasă otrava.

Nu dă semne să-i pese de moartea frăţiorului mai mult decât de pierderea primului tampon igienic (a nu se arunca în WC, vă conjur!).

– Să respire aerul înmiresmat, de iunie, ascultând ciripitul păsărelelor, sugerez eu cu un lirism care i-ar umezi chiloţeii unei mame vitrege.

Pupăza îmi aruncă o privire mai ascuţită ca o *navaja*.

– El! Ciripitul păsărelelor! Nici nu ştia că aşa ceva există!

Oftez.

– Poate că, trecând prin faţa parcului, s-a simţit rău la volan şi şi-a spus că aerul are să-i facă bine? Nu era însurat?

– O, a fost, şi chiar de două ori. Prima i-a murit într-un incendiu, iar a doua, de care a divorţat, îl dădea în judecată din doi în doi ani, pentru creşterea pensiei alimentare.

– Şi în planul ocupaţiilor ce făcea?

– Are o uzină de ambutisaj la Puteaux, plus o multifiduciară la Bursă, unde e patron-director general, dar pe care o girează un asociat.

– Avea legături cu cineva?

Bătrâna se zborşeşte:

– Ascultă, domnule, frate-meu a decedat de o criză cardiacă ori a fost omorât? Întrebările astea mi se par neîntemeiate, dacă a murit de moarte bună.

– La prima vedere, a fost doborât de un infarct; dar medicul legist va confirma ori va infirma diagnosticul. Şi când cineva îşi dă duhul într-un loc public, e normal ca poliţia să adune câteva informaţii cu privire la el. Mă mir că deveniţi bănuitoare.

Tonul meu sec o face să acţioneze aerofrânele. Într-adevăr, mamaia seamănă ciudat de mult cu răposatul.

– Nu devin bănuitoare, sunt doar surprinsă, se corectează ea.

– Nu e cazul. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare: domnul Jean Bonblanc avea vreo legatură cu cineva?

– Nu-mi făcea confidenţe în privinţa asta, dar sunt convinsă ca era „ceva" între el şi secretara lui, doamna Crépelut[1]. Mi s-a întâmplat să le surpind anumite gesturi echivoce, ca şi priviri de o elocvenţă jenantă.

– Îi cunoaşteti sau îi bănuiţi duşmani?

Se întunecă la faţă, ezită.

– Delicat de spus, zice. Presupun că toată lumea are, mai mult sau mai puţin, aşa ceva – şi uneori fără să-şi dea seama. În viaţă mişună antipatiile, duşmăniile, geloziile, ranchiunele. Dar puteţi afirma că aceia care le nutresc în preajma dumneavoastră vă sunt duşmani? Duşman e un cuvânt greu, ştiţi...

Nu-i deloc o prostie ceea ce enunţă dom'şoara Bonblanc. Are cap. O acritură de cucoană, dar care priveşte lumea pe viu, fără ochelari de soare, aşa cum e, ticăloasă cât cuprinde.

– Pe cine din anturajul fratelui dumneavoastră îl bănuiţi că ar fi putut deveni un duşman potenţial?

– Pe toată lumea şi pe nimeni.

---

[1] *Crêper*, „a încreţi părul"; *crêpe plus*, „care nu mai încreţeşte" (n. tr.).

– Adică?

– Pe cei apropiaţi, fireşte.

– Exemplu?

– Vă spun imediat – nu este cazul; dar nu sunteţi obligat să mă credeţi. Eu şi cu Jean am avut relaţii destul de încordate. Câinele şi pisica! Se întâmplă rareori la gemeni, ştiu. De douăzeci de ani trăiesc alături de el: sora mai mare, jucând rolul de soţie, pe jumătate menajeră de preot, pe jumătate stăpână a casei. Vă imaginaţi genul? La origine, am fost săraci. El a ieşit din această situaţie, dar eu am rămas fără nici o avere. Or, Jean, cunoscut pentru generozitatea lui, s-a arătat întotdeauna zgârcit faţă de mine, controlând la sânge cheltuielile casei, verificând toate cumpărăturile. Să crezi că avea plăcerea sadică să mă ţină într-o goliciune aurită. Am dreptul doar la un adăpost şi la o porţie de mâncare. O dată pe an, de ziua mea, îmi cumpără o toaletă de la vreo prăvălie cu lucruri ieftine – sau mă lasă cu buzele umflate...

Ghicesc o imensă ranchiună a surioarei. Ori de-a dreptul ură? Nu chiar, însă cârpănoşenia fratelui, exercitată numai asupra ei, i-a rămas – şi-i va rămâne pentru totdeauna – în gât; moartea tiranului nu va aranja în nici un fel lucrurile.

„Anumite particularităţi ale existenţei dumneavoastră îndemnându-mă să cred că ele (subînţeles ofertele mele de servicii de ucigaş) vă vor fi utile."

Să fi fost o aluzie la irascibila *sister*? La soţia divorţată, lacomă de o pensie din ce în ce mai confortabilă? Poate la un asociat prea puţin scrupulos, care i-ar fi tras-o lui moş Bonblanc?

– Aţi vedea vreun inconvenient dacă aş pune să se facă o fotocopie după repertoarul lui telefonic, domnişoară Bonblanc?

Indignarea o sufocă.

– Dar ce indiscreţie!

– Ştiu. Din păcate, exercităm o profesie care tocmai pe asta se bazează.

Şi-a reluat moaca ultraseveră, de directoare de internat de dinainte de război, gata să se înfigă într-o tinerică surprinsă pe când lustruia polonicul ajutorului de bucătar.

– Domnule poliţist! Dacă, aşa cum păreţi a crede, fratele meu a murit cu adevărat de infarct, nu văd necesitatea de a întreprinde o anchetă asupra lui. V-am dezvăluit esenţialul a ceea ce se cade să ştiţi şi...

Domnul Blanc se ridică de pe scaun şi murmură:

– Doamnă, pot să vă întreb unde e toaleta? Am mâncat la prânz mâncare occidentală şi n-o mai suport!

Bătrâna nu-şi crede urechilor îmburghezite.

– Încântător! exclamă. Apoi, din vârful buzelor (ba chiar al dinţilor), aruncă:

– În fundul coridorului, la stânga, e un vestiar care are şi toaletă.

– Vă mulţumesc.

După ce Jérémie a ieşit, persoana declară:

– Ca agenţi de circulaţie, mai treacă-meargă. Dar să dai peste negri ca inspectori de poliţie, asta-i prea de tot...

– Evoluţia raselor aşa-zis inferioare, domnişoară.

– Va trebui să pun să se dezinfecteze scaunul după el. Oamenii ăştia sunt purtători a tot felul de viruşi posibili şi imaginabili, începând cu Sida.

– Fiţi sigură că îi supunem unor teste foarte stricte înainte de a-i accepta în serviciile noastre.

Chestia pare să o însenineze întrucâtva.

– Domnul Bonblanc iubea pictura! remarc, ca să-i las timp lui Jérémie să şterpelească repertoarul dorit de mine.

Şi arăt spre pânzele mai mult sau mai puţin dezastruoase, strălucitoare în ramele valorând mai mult decât picturile înseşi. Surioara ridică din umeri.

– Mâzgăleli. Jean păstrează în seif pânzele de valoare. Nu caută să epateze galeria cu tablourile lui.

Expresia mă amuză şi zâmbesc interior.

– Credeţi că veţi fi legatara sa universală?

Am pus degetul pe rană. Figura mamaii devine sinistră precum un cer de Vlaminck.

– Nici pomeneală! O să mă lase până la capăt cu buzele umflate, o să mă umilească. N-am să capăt nici un sfanţ, nici măcar vreunul dintre şerveţelele brodate chiar de mine.

Trebuia să fi existat pe vremuri, între frate şi soră, o chestie nasoală de mari proporţii. Purtarea lui Jean Bonblanc cu geamăna lui aducea cu o *vendetta*. O făcea pe bătrână să plătească ceva de neiertat.

Auzim de undeva zgomot de apă trasă, şi Jérémie reapare radios, ca un constipat slobozit cu două pilule de Pursenide. Foarte curând ne luăm valea.

O dată ajunşi în droaşca mea, Negriciosul scoate de sub bluzon un mişto repertoar Cartier, din piele bordo, cu paginile uşor boţite de îndelungatul serviciu.

– Păstrează-l, îi zic. În timp ce eu conduc, caută în carnet al cui e numărul de telefon înscris pe acest aparat de ascultare de la distanţă a robotului.

– Cel luat de tine din buzunarul repauzatului?

– Exact. Un lucru mă surprinde: că omul nostru a scris pe cutie numărul telefonului căruia aparatul îi corespunde. Vezi? S-a slujit de o bandă de hârtie adezivă albă, ruptă de pe marginea unei coliţe de timbre poştale. Adică se temea să nu uite numărul de telefon. Deci era vorba de unul nefamiliar. Ceea ce mă determină să cred că îl folosea rareori.

Amicul meu încuviinţează cu o mişcare a capului. Şi murmură, loial:

– Bună deducţie! Mai am de învăţat de la tine.

Începe să cerceteze carnetul, confruntând cifrele înscrise pe aparatul de ascultare şi numerele adunate în repertoar. În timp ce trag de covrigul lui Maserati, mă gândesc la răposatul Jean Bonblanc şi la universul său. Îl pot defini destul de bine pe tip. În aparenţă, un grăsan cumsecade, înzestrat cu simţul afacerilor şi care muncea mult. Ştia să-şi plaseze bine marafeţii. Şi să-i cheltuie cu largheţe, mai puţin când era vorba de a sa *sister*. Adora să i se cânte din propriul clarinet. Era, probabil, un bun primar şi un bun patron. Sever, dar drept. Plin de bun-simţ. Numai că târa cu el, după toate probabilitaţile, o mare porcărie. Oamenii sunt muşte albastre, care se aşază când pe miere, când pe rahat. Un ins cinstit? Probabil, în linii mari. Un iubitor de plăceri lumeşti? Fără nici o îndoială. Care a comis escrocherii de-a lungul vieţii? Nu imposibil.

– Numărul nu apare în repertoar, mă asigură Tiger Man. Am verificat minuţios, de la A la Z şi de la Z la A.

– E-n regulă.

Am ajuns la Curcănărie. Parchez maşina la nimereală şi mă duc în birou. Jérémie mă însoţeşte cu marii lui paşi elastici pe care e obligat să-i frâneze ca să rămână în rând cu mine. Pe scări şi pe coridoare ne încrucişăm cu şiruri de colegi. Saluturi mohorâte sau năzdrăvănii prosteşti de-ţi vine să-ţi dai palme. Ca totdeauna în adunăturile de nătărăi. În administraţii sau în uzine, în marile magazine sau în studiourile de cinema. Glume răsuflate, cu iz de calvados eructat. Râsete forţate. Suficienţe, fanfaronade, văicăreli pe caz de boală. Liru-liru. Am un rucsac plin de neruşinările lor. Ar trebui să fie sodomizaţi cu toţii de nişte măgari. Să le plesnească dindărăturile puturoase şi ei să se răstească la bocanci. Ar înceta atunci să profereze tâmpenii inutile.

Îmi proptesc bucălatul în fotoliul pivotant (nou-nouţ, se reamenajează încăperile). Scaiul cu care e tapiţat scoate o pârţâială ridicolă.

– Ştii ceva? îi zic domnului Blanc. M-am gândit la o chestie: cred că viaţa mă cam plictiseşte.

– Ce-ţi veni?

– Habar n-am, dar m-a apucat.

– De curând?

– O, e ceva endemic. Numai că azi m-a lovit la sora mortului. O sfârşeală nemaipomenită. Batrâna aceea căreia îi anunţi decesul frăţiorului şi care, în loc să scâncească, îşi varsă veninul... Locuiau împreună, detestându-se. Găseşti că asta înseamnă existenţă, fiule? Se bălăceau într-o groapă de latrină. Poate că grăsunul Jeannot visa să-i vină de hac surorii lui? Sau să pună pe cineva să-i facă felul? Poate că ilustrul D.C.D., faimosul agent general al Comitetului de Doliu, a înţeles – şi asta i-a motivat oferta de servicii?

– Nu ţine! protestează spiritual Tuciuriul. Mesajul ăla seamănă a escrocherie.

– O escrocherie care l-a impresionat atât de mult pe moş Bonblanc, încât l-a omorât pe când halea turturica lui *miss* Gladys.

Şi, fiindcă tot veni vorba de păsărică, trebuie să-ţi zic ceva cititor iubit, cititor de care mi se fâlfâie: dacă mă exprim mereu atât de neaoş, dacă sporovăiesc fără perdea despre chestiile privitoare la chestii, cu vorbe adevărate care te înfioară, este ca să dezamorsez tabuurile, te prinzi? Am degenerat prea mult, e vremea să restabilim echilibrul. În epoca focului sau a penei tăiate, băieţii şi fetele de pe planetă şi-o puneau asemeni animalelor, presupun. Cum îi lovea pofta, cum se escaladau şi se încoţopeneau fără fandoseală. Şi dacă li se părea mişto problema asta, mormăiau de bucurie.

După care li s-a făcut ruşine de puţişoare. I-au perturbat religiile. Aşa că s-au apucat să-şi ascundă nuturile şi federele. Au devenit *peccato* poponeaţa, muştiucul, bipoaşca. Sejurul interzis. Purulet, obscen. Nu pune mâna. Nu pune gura. Coţăiala pe şest, la iuţeală. În legalitate. Cămăşi de noapte crăpate, izmene lungi,

pentru un cât mai restrâns cu putinţă contact dermic. Numai cât să spui că perpetuezi specia (de idioţi). Continuăm să trăim în această ipocrizie. Care va mai dura secole, poate şi milenii. Să ne ascundem ciomăgelul. Să nu mai vorbim de el. Sau doar cu un vocabular medical.

Aşa că, îţi dai seama, când apare câte un Santantonio cu argumentele lui de taur, cu podoaba fluturând glorios, cu stiloul picurând de sloboz, vorbind despre compostare cât îl ţine gura, târând de-a lungul paragrafelor lui impertinente oştiri de 1 şi de 0 – îndată îi sare pe urme haita de fleşcăiţi care încep să urle la lună. Îl huiduie! Îi neagă totul! Îl subliteraturizează pe viaţă!

Numai că, din fericire, Sana îşi şterge toate orificiile! Fericirea lui e altundeva decât la căutătorii de pricini. Nu-i pasă de glorie, de câştigurile materiale. Visul lui ar fi să crape într-o gară, ca să nu rişte să-şi piardă identitatea în nişte case care constrâng. Să moară cu buzunarele goale. Te laşi în voia sorţii. Te laşi în bătaia vântului. Îţi pui sare pe coadă. Omul plasează iar femeia deplasează. Singurii tipi care fac din existenţa lor o operă de artă sunt vagabonzii. Ei bine, uite, vorbesc, delirez... Nu slujeşte la nimic şi nimănui, nici măcar mie. Trăim cu nimic şi în nimic!

Ne-am adâncit, Jérémie şi cu mine, într-o cinstită şi frumoasă tăcere, de aur masiv. Şi tristeţea e un lung fluviu liniştit.

– Nu-mi prea sunt boii acasă astăzi, mă scuz.

– O să-ţi treacă, mă asigură domnul Blanc.

– De ce?

– Fiindcă e anormal, şi ce e anormal nu durează.

– Bine spus, abate. Ne ocupăm de aparatul de ascultare la distanţă?

Uitase de el, dar şi-l aminteşte, îşi trage un scaun în faţa mea şi priveşte numărul înscris pe bucăţica de hârtie adezivă, albă.

– Începe cu un 3, zice, e din periferiile de vest, nu?

– Întreabă la serviciile noastre cărui abonat îi corespunde numărul; cei de la informaţii telefonice n-or să ne răspundă, fiindcă figurează pe lista roşie.

Pe când el intră în contact cu secţia vorbitoarelor, eu examinez micuţul aparat de comunicare la distanţă. Trei cifre sunt scrise pe o altă fâşie de hârtie, indicând, în engleză diferitele manevre ale aparatului, pe care acestea le comandă. Cele trei cifre pemit şi formarea numărului ce declanşează aparatul. Citesc „7, 8, 0".

Câte combinaţii diferite se pot alcătui cu ele? E imposibil să o găseşti, pe dibuite, pe cea bună. Am putea pierde mai multe zile cu tatonările.

Domnul Blanc înhaţă un pix şi trage spre el notesul meu. Îl privesc, de-a-ndărătelea, mâzgâlind. Mormăie afirmativ, ca să arate că pricepe, ascultă şi scrie.

– Mulţumesc, conchide apoi, trântind telefonul.

Întoarce notesul către mandea. Citesc: „Jean Baptiste La Goyet, Les Quèquettes-du-Roi[1], Yvelines".

Îl recompensez cu o înclinare a capului şi, parcă pus în mişcare de pistolul unui starter, mă avânt în anchetă cu toate puterile. În viteza a cincea, arătătorul meu băgăreţ (nu chiar cât mijlociul, dar însoţindu-l adesea pe acesta din urmă în hoinărelile lui josnice) formează numărul domnului Jean-Baptiste La Goyet. Un ţâr, două, apoi uşorul trosnet al receptorului intrat în funcţiune. Un glas de femeie care ştie ce spune mă informează că: „Lipsim de acasă, dar aveţi posibilitatea de a ne lăsa un mesaj, menţionând numele dumneavoastră, ca şi data apelului şi motivul pentru care ne-aţi căutat. Înainte de a vorbi, aşteptaţi semnalul sonor. Biip! E rândul dumneavoastră!"

Închid. Există indivizi care se dau de ceasul morţii să inventeze pentru robotul telefonic formule de răspuns cât mai hazoase.

---

[1] *La Gouaille*, „zeflemea"; *Les Quéquettes-du-Roi*, „«Corcoduşele» Regelui" (n. tr.).

Nasulia e că, după ce le-ai auzit de mai multe ori, nu le mai găseşti nostime neam. Îmi aduc aminte că am inventat şi eu una, stil Sana, pentru telefonul de acasă: zeflemistă şi calamburlescă. Peste nu multă vreme, un amic care mă tot suna m-a sfătuit să „schimb placa". Astfel încât am revenit la postmodernism. Ai să vezi că, într-o zi, şi ale mele *books* vor ajunge în colecţia „Pléiade" şi nu vei mai găsi nici o diferenţă între San-Antonio şi Chateaubriand.

– Nu ţi se pare bizaroid, Albă ca Zăpada, că domnul Jean Bonblanc era posesorul aparatului de teleascultare al acestui Jean-Baptiste La Goyet?

– Ba bine că.

– Binevoieşti tu a o întreba pe *sorella* împricinatului ce soi de legătură există între defunctul şi neica La Goyet?

Docilul tuciuriu se evacuează. Atunci eu formez iarăşi numărul şi aplic receptorul teleascultătorului pe microfonul propriului meu telefon. Îndată ce se aude semnalul ce mă îndeamnă să vorbesc, îi expediez succesiv micile rotocoale ale unui 8, apoi ale unor 7 şi respectiv 0, în virtutea discutabilului motiv că Jean Bonblanc se născuse, conform hârţoagelor sale, la data de 8 iulie 1930.

Dar chestia asta nu duce la absolut nimic. O iau de la început, formând 0, 7, 8, 0, în ideea că numărul de cod ar comporta patru cifre şi totodată că ziua de 7 ar fi exprimată prin 07 şi că bătrânul ar fi pus mai înainte luna. Tot canci. Mă încăpăţânez şi mai joc o mână, punând în faţă anul şi nu mai ştiu ce altceva. Pierdere de timp.

Domnul Blanc îşi introduce în birou marea umbră neagră.

– Băbătia n-a auzit în viaţa ei de vreun Jean-Baptiste La Goyet, mă anunţă el. Nu crezi că ar trebui să dăm o raită pe la Quéquettes-du-Roi?

Cochetă localitate. Linişte sufletească garantată. Case solide şi frumoase, foste ferme amenajate de către orăşenii în criză de

reşedinţe secundare; spaţii largi, platani cât vezi cu ochii... Se aud cârâind găini invizibile. Pisici se pisicesc trântite la soare. Un câine bălţat le dă pace, fiindcă tot ce-şi doreşte e să adulmece bornele urinare, de calitate superioară, prin care înainte-trecătorii lui şi-au marcat teritoriile.

Zăresc un băieţel cu o bicicletă şi îl interpelez:

– Ştii tu unde locuieşte domnul La Goyet, băieţelule?

El adoptă mutra buimăcită a unui puştan incapace de a răspunde la întrebările oamenilor mari.

– Nu cunosc.

– Nu eşti de pe-aici?

– Ba da.

– Şi n-ai auzit niciodată de domnul Jean-Baptiste la Goyet?

– Nu.

Mă despart de el cu o strâmbătură deloc veselă.

– Poşta! mă sfătuieşte Jérémie.

– Poftim?

Îmi arată o furgonetă galbenă, cu sigla Poştei Franceze. Harabaua staţionează în faţa unei reşedinţe opulente. Cobor ca să pândesc apariţia însărcinatului cu afaceri. Acesta iese fluierând, în capul gol şi cu o mutră lipsită de griji. E un tinerel dezgheţat şi simpatic.

– Cum ziceaţi că-i spune? mă face să reiterez.

– Jean-Baptiste La Goyet.

– N-am ştiinţă.

– Totuşi există o linie telefonică pe acest nume! obiectez eu.

– N-am auzit niciodată de aşa cineva.

– De vreme ce deţine telefon, trebuie să primească factură pentru el.

– Nu şi dacă plăteşte direct prin bancă.

– Dar, la toţi dracii, mă înfurii eu, orice individ primeşte corespondenţă: formulare de impozit, note de electricitate, urări de bine din partea unei verişoare, mai ştiu eu ce!

Poştaşul nu-mi apreciază îndărătnicăpăţânarea.

– Eu, în tot cazul, vă repet, domnule, numele ăsta nu figurează printre cele ale oamenilor pe care îi servesc.

Şi se caţără îndărăt în droaşca lui, mai strălucitoare decât un lan de rapiţă.

– Mai întrebaţi la cârciumă, îmi aruncă înainte să accelereze.

La ceasul ăsta nehotărât, de final de după-amiază, locanta e pustie. Ne aşezăm la o masă bătrână, de lemn lustruit. După un timp, îşi face apariţia o damă bizară, cu înfăţişare de bărbat. Claie roşcată, nădragi bărbăteşti, cămaşă de pânză groasă. Babă, cuperozată, cu priviri amorţite, cu musteţe şi smocuri de păr în bărbie. Tembelă sau alcoolemică, la alegere. Al naibii de hermafrodită, aş zice, dacă mă uit mai bine. Când i te adresezi, o iei cu „Doamnă şi stimate domnule".

Ne studiază precum o găină care tocmai a făcut un ou de struţ şi care se întreabă cum de-a putut ieşi din tărticioara ei o asemenea chestie barosană.

– Bonjurică la matale! mă dau bine pe lângă domnia-sa. Tare ne-ar cam plăcea două sucuri de fructe.

Bănănăie câteva vorbe pe care o rog să le repete. Mi se pare că înţeleg „portocale sau ananas" şi optez pentru portocale. Creatura se târâie până la un frigider împestriţat de autocolante celebrând gloria lui Orangina (pe care nicicând n-o vom scutura îndeajuns, ascultă ce-ţi spun!). După ce se întoarce cu două sticloanţe cu capsulele ruginite, îi pun întrebarea de douăzeci de puncte:

– Îl cunoşti cumva pe un anume Jean-Baptiste La Goyet?

Arătarea capătă un aer absent, precum cineva care îşi duce la ureche un ghioc ca să pândească ţipetele pescăruşilor şi sirenele de vapoare. Am impresia că efortul ei de a gândi scoate un zgomot de angrenaje neunse.

– Bătrânul Baptiste, fostul cantonier? dezarticulează în cele din urmă.

– La Goyet, precizez.

– A murit.

– Cât de neînsemnaţi suntem pe lumea asta! mă lamentez. Când s-a întâmplat tragedia?

Leliţa cârciumăreasa execută un pârţ ratat, dar e scuzabilă, fiindcă a încercat să-l slobozească pe gură.

– De mult.

– Cam de când?

– Nu mai ştiu; şapte, opt ani.

– Şi casa lui – ce mai e pe-acolo?

– Nu şade nimeni.

– Mde.

– Trebui să ştiţi că nu-i cine ştie ce de capul ei.

– Unde se află?

– Vedeţi drumul spre Poissy?

– Cum te văd pe matale.

– La cinci sute de metri de sat e un transformator electric.

– Tot ce se poate.

– Drept peste drum e casa lu' Baptiste.

Scoate din nădragi un pachet de Gauloises, îşi înfige una în cioc şi se cărăbăneşte să şi-o aprindă la bucătăria de prin preajmă.

Casă zicea băboanţa? Mai curând cocioabă. Şi într-o stare de plâns.

Mai întâi că-i minusculă: două odăiţe şi mai multe nu. Obloane încuiate cu sârmă şi uşă lăcătuită cu un lanţ. Buruienile au luat-o cu asalt şi sunt pe punctul de a obţine o răsunătoare victorie. Iedera parazită e atât de vânjoasă, că are trunchiul gros ca o parâmă. Şi mai sunt o sumedenie de urzici, „ciorba săracului" cum le zicea mama-mare.

Afumatul şi cu mine ne privim interzişi.

– Trebuie să fie o zbârcă, murmură Jérémie. Cum să-ţi imaginezi că magherniţa asta în ruină e dotată cu telefon?

Eu am şi început să mă explic, cu pistoalele pe masă, cu lanţul de la intrare, deşi acesta e „de siguranţă" – de altfel singurul obiect aproape nou din conacul răposatului La Goyet. Îi prezint câteva argumente de bun-simţ, şi el cedează insistenţelor lui mandea, cum ar face o micuţă manichiuristă căreia i-aş relata viaţa mea coţopenistică, lăsând-o şi să se atingă de dânsa.

Înăuntru e ceva de domeniul clar-obscurului. Duhneşte a închis, a mucegăit, a paie putrede. Sunt într-adevăr două încăperi, aşa cum adulmecasem – o bucătărie şi o cameră. Nici picior de mobilă. Subzistă numai o chiuvetă de piatră, un scaun cotonog şi un tablou religios reprezentându-l pe Domnul Nostru Iisus Hristos care-şi arată către păcătoşii ce suntem inima plină de raze luminoase; dar de-ţi închipui că asta-i impresionează pe suszişii greşnici, cucubau! Tabloul se află în odaie. Şi în afară de cele trei elemente menţionate, iarăşi cucu, iarăşi bau!

– Vezi bine că nici vorbă de telefon! se obstinează domnul Blanc.

Efectivamente, toate chestiile de aici sunt de o goliciune angoasantă. Tencuiala de pe pereţi a fost înlocuită cu pânze de păianjen, podelele sunt roase de cari. Printr-o gaură din tavan a căzut o mână de paie, cocioaba comportând oleacă de pod.

Ascult ţârâitul îndepărtat al unui clopoţel care mi se agită în urechea internă. Semnal de alarmă. Ca submarinarii, atunci când o cameră de balast intră la apă. Cu mâinile în jeburi, mă învârtesc prin cei cincisprezece metri pătraţi ai încăperii. După care, ei bine, mă reped să dau de pământ cu Inima cea Sacră a lui Iisus. Sub care se găseşte un cotlon adăpostind un aparat telefonic prevăzut cu un robot al cărui led roşu este aprins.

Negroteiul cască hot-dogii suprapuşi care-i ţin loc de buze şi-mi prezintă superba sa limbă rozalie printre un dublu şir de colţi pe care ar trebui să şi-i spele cu zeamă de rostopască spre a nu stârni poftele vreunui vânător de elefanţi rămas în pană de fildeşi.

– Şi asta, domnule inspector, ce e, Răpirea din Serai?

Ca orice om modern, apăs pe tasta de repede-înapoi a robotului, apoi pe aceea marcată cu *play* (fiindcă, în zilele noastre, dacă nu posezi câteva noţiuni de engleză, ai cele mai bune motive să te retragi într-un ospiciu din Hautes-Alpes, administrat de călugăriţe).

O voce feminină zice: „Aici Edmée. Tipul din Bruxelles şi-a anulat călătoria. Are să mai sune."

Un clac. Mesajul înregistrat, invitându-i pe eventualii interlocutori să vorbească, răsună din nou. Un scurt semnal sonor, apoi o voce masculină: „Aici D.C.D., domnule Bonblanc. Suntem în 17 iunie; e ora opt dimineaţa. Probabil aţi trecut pe la bancă şi aţi găsit în seif oferta mea de servicii. Presupun că v-a lăsat perplex, de aceea am de gând să vă ofer un eşantion al capacităţilor mele. Una dintre persoanele care vă stânjenesc va dispărea. Veţi înţelege astfel ce sunt în stare. Imediat apoi vom negocia eliminarea celei de-a doua persoane, pe care o socotesc cu mult mai importantă. Pe curând."

– 17 a fost ieri! exclamă Jérémie.

– Adevărat, zic. A fost ieri.

Capitolul III

CE CĂUTA ÎN GALERA AIA?

Pentru mine, misterul e ca supa: îmi place cu adevărat doar dacă-i foarte gros. Aşa încât – ce să-ţi mai spun dacă sunt sau nu la largul meu!

O istorioară de calibrul ăsta n-am mai gustat până acum. Îţi dai seama? Să recapitalizăm. Un „cumsecade" bătrâior găseşte în caseta lui blindată de la bancă o scrisoare absolut aiurită, prin care, din partea unui nenică, i se propune să fie sfredeliţi inşii care-l deranjează. După nu multă vreme, de uimire, Sex A. Genaru sună stingerea, taman când gulgutiza piţipoanca lui *miss* Gladys. Omul purta cu sine un aparat de ascultare de la distanţă a unui robot telefonic disimulat într-o chiţimie prăbuşindă, al cărei proprietar şi-a achitat de vreo şapte sau opt ani datoria de un ort către preot. În telefon se află două apeluri – unul de la o anume Edmée, anunţând că „tipul din Bruxelles" şi-a anulat călătoria. Celălalt este de la faimosul D.C.D. care, pentru a-şi „amorsa" ipoteticul client, îl informează că va lichida una dintre persoanele jenante din viaţa acestuia. Nu ştiu tu ce crezi, dar dacă nu ţi se pare că în chestia asta rezidă extractul enigmei, cu aromă de arabica, atunci nu eşti bun decât să citeşti ce scrie pe cei douăzeci de centimetri ai hârtiei tale igienice proaspăt folosite.

Auzim un tropotit mărunţel, şi iată că un şoboland de talia unui cotoi castrat străbate maghernița ca să se piardă într-o crăpătură a duşumelelor.

– Fir-ar al dracu'! exclamă în cele din urmă domnul Blanc,

care, în ciuda bogatului său vocabular, foloseşte din cale-afară acest termen pentru a da glas emoţiilor puternice. Şi adaugă:

– Fir-ar drac' al dracu'!

– Într-adevăr, întăresc eu, viaţa răposatului Jean Bonblanc nu semăna deloc cu aceea a Sfântului François de Sales. Dovadă telefonul ăsta clandestin, ca şi „oamenii dăunători" la care face aluzie D.C.D. în mesajele lui scrise şi telefonice. Va trebui să aflăm prin ce minune bătrânul cantonier Jean-Baptiste La Goyet continuă să fie titularul unei linii telefonice, la mai mulţi ani după ce a plecat dintre noi.

Aşez la locul lui cuviosul tablou. Umezeala a încreţit hârtia, însă inima radioasă a Domnului Nostru continuă să iradieze. Această pată roşie luminează cocioaba.

Jérémie îşi priveşte ceasul.

– N-o putem face astă-seară, anunţă el. A trecut de zece, şi totul e închis.

Totuşi afară e lumină ca în miezul zilei. Suntem în iunie, lună uimitoare, când zilele devin lungi – după aversele din martie, ţârâielile din aprilie şi primele zâmbete ale soarelui din mai. Privesc şoseaua de un alb albăstrui, orizonturile pe care câmpia le subliniază cu verde şi aur. Parcă am fi pe o mare vegetală: grânele care cresc, rapiţa, gardurile vii, încă înflorite ici-colo...

– Adevărat, reiau, nu mai putem face mare lucru. Ce-ar fi să-l vizităm pe Béru, în Normandia, de vreme ce tot am pornit la drum?

– Îţi lipseşte amicul ăla plin de rahaţi! observă Jérémie, cu un zâmbet trist.

– Nu-mi lipseşte, mă îngrijorează. Mă scoate din sărite faptul că şi-a părăsit scorpia de nevastă, muştarul, bistrourile, slujba şi, colac peste pupăză, ne-a lăsat şi pe noi, ca să trăiască amorul perfect în satul lui natal.

– E *big love* între el şi micuţa canadiană, rânjeşte Homo africensis.

– A avut el şi alte poveşti de inimă albastră, dar niciodată nu şi-a lăsat universul ca să se întoarcă la izvoare în ferma babacilor. Asta-i premieră mondială. Hai, îi facem o vizită?

– Dacă mori de dorul lui!

După un ceas şi zece mărunţişuri, trecem pe lângă indicatorul cu Saint-Locdu-le-Vieux. Atunci ni se oferă priveliştea unui mare burg normand, masiv şi paşnic, în aurul soarelui la asfinţit. Case de paiantă, vaste hambare arhipline de material agricol, vaci dodoloaţe, culcate cu nonşalanţă pe sub meri, bariere de lemn parcă pictate de Boudin sau Corot ori nu ştiu care alt gorobete leşinat după fermecătoarea natură.

Miroase bine, a pământ reavăn, a bălegar fertilizant, a cidru proaspăt. Localitatea se întinde pe o colină opulentă. Ca să ajungem la ea, trebuie să traversăm Saint-Locdu-le-Petit, un soi de mugure târziu, de rejeton al celuilalt, va să zică mai nou. Am trecut prin faţa unui loc de conservare a fructelor, nişte barăci dezolante, zăvorâte şi tembele; în mahalale, treacă-meargă, mahalaua e zona sacrificată a concentrărilor omeneşti, debaraua unde se înghesuie, claie peste grămadă, visurile la preţuri *en-gros* şi necesităţile sociale. Dar asemenea coteţe pe frumoasa câmpie a Franţei mă fac să-mi scrâşnească fesele. Mi-e ruşine să le văd proliferând din ce în ce mai mult, pustule de cărămidă şi de alandala. Dezonoare a nobilelor ţinuturi. Mână criminală întinsă naturii complice. Şi când te gândeşti că, odinioară, până şi cel mai puţin talentat dintre meşteşugari făcea din uneltele lui de lucru opere de artă! Rindele sculptate, săpăligi cizelate, putinee ridicate la rangul de mobilier de artă. Iar acum – rahaturi. Formica, beton, PFL... Lemnul nu mai e lemn, nici oţelul nu mai e fier tratat. Nici o diferenţă între locuinţe, între automobile, între ustensilele de tot felul. Peste tot plastic imputrescibil, care sfidează mileniile. Într-adevăr, omul a ştiut să creeze un singur lucru etern: propriile lui gunoaie!

Aşadar ne năpustim – cu viteza de 50 de kilometri pe oră, viteză prescrisă de panourile rutiere din această celebră localitate care a văzut venirea pe lume a lui Bérurier Alexandre-Benoît (zis Béru, zis Grasul, zis Borţomega, zis Gogeamitu, zis Umflătură, zis Maiestatea Sa, zis Mamutul, zis Matahală, zis Burtoi, zis Infamul, zis CO_2 de Măgar etc.).

Întrucât am mai bântuit prin aceste faimoase locuri, găsesc fără greş ulicioara albă, imediat la dreapta după ce ajungi la fântână. Trec prin faţa băcăniei lui Lamouille[1], apoi prin faţa grotei fierarului (reconvertit în vânzător de tractoare fără a-şi fi modificat forja). După două-trei căsuţe semirurale, atacăm satul propriu-zis, cu mormane de bălegar aburind, pe care cântă cocoşi mai galici decât ai putea crede. Câini obezi latră fără convingere, alergând leneşi de-a lungul sârmei pe care sunt legaţi. Mai trec de nişte păşuni, de câteva lanuri de cereale, de un pâlc de stejari.

Şi iată ferma lui alde Bérurier, simplă şi frumoasă în nobleţea ei peizană. Un mare cadrilater unde, de când clădirile nu mai sunt afectate muncii pământului, iarba şi-a reintrat în drepturile ei imprescriptibile. Casa de locuit se află în fundul curţii, bălăngănindă, cu acoperişul mâncat de carii şi obloanele asemeni paginilor pe jumătate rupte ale unei cărţi. În stânga şuri pustii, în dreapta grajduri deşerte. O incurabilă melancolie se degajă din toate aceste locuri sortite pieirii. Anacronică (o, cât de!), o cârpă croită dintr-un cearşaf vechi e întinsă deasupra intrării în gospodărie, purtând două cuvinte mâzgălite cu verde:

Institutu BÉRURIER

Am o a doua surpriză când descopăr, înşirate în curtea întinsă, câteva maşini şi motociclete. Dinspre sălaş se aude muzică: jazz, bogat în partituri de saxofon solo, care îţi zgândăre sufletul. Ne

[1] *La mouille*, „fesă" (n. tr.).

apropiem, încuriozitaţi pe bună dreptate (cum se spune în justiţie). Uşa dă spre o uriaşă bucătărie de pe vremuri, cu o vatră imensă, o masă lungă de lemn lucind de jeg şi de prea multă folosire, un cuptor de fontă, o chiuvetă de faianţă, precum şi grămezi de bidoane, găleţi şi un întreg talmeş-balmeş de chestii aruncate în voia sorţii. Cufere mai mult sau mai puţin hodorogite, bufete, scăunele, bănci, seturi de cratiţe din aramă desăvârşesc ambianţa de fermă din veacul nouăsprezece. Lumina e săracă precum într-un tablou de Rembrandt şi te trimite cu gândul şi la Victor Hugo, fiindcă uneori ilustrul bărbos hălăduia şi pe la ţară.

Muzica vine din odaia de alături, a cărei uşă a rămas întredeschisă. Ne apropiem şi rămânem paf la vederea spectacolului de mai jos. Închipuiază-ţi o cameră mare, care trebuia să fi fost prevăzută cu un pat înalt, acum demontat şi din care au fost păstrate numai somiera şi saltelele. Acestea se găsesc în mijlocul localului. De jur împrejur au fost aşezate bănci şi scaune. Deci somiera a devenit un soi de ring, luminat de becuri puternice. Vreo zece persoane, majoritatea tinere, stau pe scaune. Pe crivat se lăfăie Alexandre-Benoît şi Louisiana, răpitoarea lui cucerire canadiană, o drăgălăşă la vreo douăzeci de vino-ncoa', şatenă, pistruiată, cu ochi frumoşi şi curaţi şi nişte forme la care până şi sculptorul cel mai cârcotaş n-ar găsi nimic de zis, dar o mulţime de făcut. Un pick-up difuzează muzica auzită până-n stradă.

Taman când începeau să ni se scurgă ochii la ce vedeam, Bérurier ia cuvântul.

– Scumpi elevi, atacă Dolofanul, fin'că iacă-vă reuniţi, o să-ncepem. Cu toate că sunt de obârşie născut-crescut la Saint-Locdu, am dus-o mai mereu la Paris şi poci să vă mai zic că, pe lângă asta, am voiajat pe toată planeta. La momentu' actual, crez că poci să vă asigurez că cunosc cu amoru' din cap până-n picere şi la Z, având ocazia să priponesc o cantitate de n-ai să crezi de damicele pe subt toate altitudinele: negre, galbine, frumoase, babete

şi tot aşa. Revenind eu ca să mă-ntorc să mă instalez printre mijlocul vostru, ce-mi zisăi: că aş putea să mă fac folositor tineretului din comuna mea, espunându-i rudimentarele amorului, pen' ca să nu fie luaţi de maimuţoi când vine de se espatriază pin Paris, pin Rouen şi alte capitale, că să nu mai vorbesc de străinătate ca şi de coloniile de dincolo de mări şi ţări. În amor, mai abitir ca în alte discipline, ce contează mai mult şi mai tare este maniera. Cu amabila participantă a dom'şoarei Louisiana, aici de faţă prezentă şi carele e o supraîndotată de i-am mai completat şi eu educaţia prin cursuri destul de avansate, vreau să întreprind formarea voastră, pentru ca într-o bună zi, când o să lustruiţi de mama focului neşte piţipoance ori, după caz, neşte hăndrălăi, ăia să vă întrebe dacă nu sunteţi cumvaşilea de prin Saint-Locdu-le-Vieux – că aşa de vestit va ajunge el ca centru de tărbăceală reputat. Va să zică, căscaţi-vă ochii şi urechile, că începem.

Incredibilul îşi umezeşte buzişoarele şi-şi netezeşte cu caraba cât păr i-a mai rămas pe scăfârlie.

– Dragi elevi, continuă apoi, să vă iau situaţia cea mai simplă. Aţi venitără la cinema, siguri, ca să ziceţi că vă omorâţi timpu', având în vedere că vă plictisiţi de maica mă-sii într-un oraş pe care nu-l cunoaşteţi. La intrare, când întindeţi biletu' la plasatoare de-l rupe, îi aruncaţi şi o gineală mai şucară şi-i şoptiţi să vă puie lângă o bibilică (dacă sunteţi mascur) sau lângă un bronet baban (în caz că sunteţi formelă). În general, plasatoarele e de gaşcă. Aşa că iată, să zicem că eu sunt nenea care i s-a dat scaunul de lângă o donzelă, la adicătelea dom'şoara Louisiana, asta de-acilea. E în beznă; pe ecran, nişte şmecheri îi dau bice cu obişnuitele lor tâmpenii. Ca să atac, mă aplec către puştoaică şi o întreb: „A început de mult filmul, frumoasă d'şoară?" Un amănunt: chiar dacă vă adresaţi unei fleşcăituri burduşite de atâtea ore de zbor, având în vedere că nu în fitece zi e Paştile, spuneţi-i dom'şoară. Atunci persoana e obligată să răspunză. E rândul matale, dom'şoară Louisiana.

Louisiana murmură:

– Abia a fost genericul, domnule.

– Vă foarte mulţămesc, dom'şoară, foarte amabel în ce vă priveşte din parte-vă. Pe urmă vă faceţi niţel că vă gimbiţi la film. Mai apoi îi spuneţi vecinei o aiureală de felul că: „Mişto, e Belmondo!" sau „Pe mata nu te plictiseşte cinemaul japonez?" – cum vă pică mai la îndemână. Dacă ea răspunde, nu mai trebe să zăboviţi: îndată la atac. Cu genunchele, fireşte. Porniţi în căutarea lu' al ei. După ce l-aţi găsitără, îl lipiţi pe al vostru. Mă urmăreşte toată lumea? Uitaţi-vă-ţi la genunchele meu şi la al lu' dom'şoara Louisiana, ai zice că e genunche siameze. După ce-aţi trecutără prima etapă, lucraţi la cotieră. Chiar dacă ea îşi ţine braţu' pe ea, nu zăboviţi să i-l împingeţi ca să-l puneţi pe al vostru, cum fac eu pe cartea asta de slujeşte de cotieră. După care vă lăsaţi mâna să atârne deasupra picioarelor ei, numai bine cât să-i atingeţi rochia cu vârfu' deştelor. Evident, nasulia începe când nătăntoalele asta poartă pantaloni, dar aşa ceva nu schimbă tehnica. Trebe să le mângâi pe îndelete. E unii care dau rasol. Da' piţipoancele o are cu langurosul. Le faci să le apară dorinţa, pricepeţi voi. Stai cu benoclul la deştele mele, dragi elevi. De-a lungul coapsei, fără să grăbeşti mişcarea... Frecătură, frecangeală...Ca când ar fi o joacă. Pui prinsoare că dânsa n-o să vă zgornească. Şi acuma să vedem dacă aţi înţeles. Tu, ăsta din stânga, după cum arăţi, eşti băiatu lu' Martin, bag de seamă? Martin Honoré de la Grand-Gouille? Da! Vezi, sunt fizionomist. Şi gloaba aia mătăhăloasă de lângă tine cine-i? Ce spui! O Devânzare[1] ? Doamne, ăi din familia noastră le-au coţăit pe toate Devâzăroaicele. Tata-mare o tăvălea pe Marcelle a bătrână, taica o suia în prepeleac pe Sandrine şi eu o cotrobăiam pe Agnès, care era niţel zbanghie, ceea ce aducea un plus de. Ce ţi-e Agnès, puicuţo? Mamă? A, aşa va să zică! Trag nădejde că şi tu

[1] În original *Marchandise*, „Marfă" (n.tr.).

semeni cu amfilada! Fin'că mă-ta se temea că, de-o s-o prinză că nu-i fată, o să fie trimisă la măicuţe, aşa că i-o puneam în piua a doua. Îi trebuia curaj pentru asta, pen' că aşa piciulică ce eram, mi se încoţopenea un mădular feroce. Va să zică eşti fata lu' alde Devânzare. Ştii că mandea are alarmă la ochi, fato? De dragu' gestului, ar trebui să ţi-o pun şi ţie. În zilele noastre, de când cu pilula, o să ţi-o fac în mod normal, puiule, sper că dom'şoara Louisiana n-o să vază nimic rău. O să-nţeleagă că-i doar numa' de emoţie de suvenire. Şi scumpa ta mamă e bine? O mai dă cu dindărătul, draga de ea? Da' mai bine să nu te întreb cum arată, pentru ca să-mi evitez desiluziile. Damile de p-acilea, după ce a trecutără de pa'zeci, ajung late ca neşte hârdaie. Da' unde rămăsei? A, la cinema, unde tânăru' Martin o pistonează pe demoazela Devânzare. O Devânzare, drace! Poţi pen'ca să zici că aşa e viaţa! Hai, băieţică, arată-ne ce-ai reţinut. Caraba atârnândă. Aşa, vezi? Şi-i deflorezi rochia cu vârfu' deştelor. Binişor, mă, caraghiosule, că nu-i elefant! Trebe să se umede cu încetu'. Biniişoor. Perfect. Iote cum mai bâţâie din silicoane scumpa asta mică. O escită. Uită-te la mandea fără să te opreşti, fiule, că practichez şi eu chestia la dom'şoara Louisiana. Da' mai pe scurt, că altfel făcem un documentar. Urci oleacă mai la deal, ca să-i dezmerdezi parascovenia prin rochie. Adio pulpiţă, bun venit tiriplice. Îi răvăşeşti permanentu'. Brava, te-ai prins la ilustraţie. Bingo! Gulgutează-i mai departe zarnacadeaua. Când o să-şi descleşteze umblătorile, însemnează că a ajuns să i se umfle guşa la vrăbiuţă. E cevaşilea istinctiv. Când intră dracii în ele, vine de-şi deschide compasu'. Al naturii lucru ceva. Chiombiţi-vă-ţi la dom'şoara Louisiana, care-i o ultrasensibiloasă şi ăsta-i şicu' ei. Ia uite ce mai unghiulaţie de excepţie. Atunci, în asemenea cazuri, ce face mandea? Uite ce, dragi elevi. Cu mâna liberă, îi salt învelitoarea – şi numai cu mâna asta, pen'că nu trebe nicicum să slăbeşti lucrătura la ciufulici – altfel rişti să pierzi beneficiul micii tale manopire. Cu javrele ăstea

poţi să te aştepţi la orşice. Când le vine, pe nepusă masă, ideea să o facă pe cuminţile, ai feştelit iacaua! Neşte minţi îmbârligate, nu că vreau să mă laud. Aşa, va să zică poalele sunt săltate. Şi hopa, sar peste gard ca să continui manevra. Simţi, Martine, cum i s-a revărsat sosul în slip? Ce? A ta n-are slip? Păi cred şi eu: e o Devânzare! Unde mi-a fost capul? La alde Devânzăroaicele, slipul e cevaşilea necunoscut în gardirop. O să fii cruţat de ultimu' ostacol; poci să-ţi vânturi deştele cum îţi vine, pe la uşi pe la fereşti – intrarea liberă. Da' să luăm cazu' lu mamzela Louisiana, care-i mai puţin neserioasă, fiind canadiancă. Acu' trebe să conlucrez cu slipu' ei, dragi elevi. Pentru început, îi strecor deştiu indesc, ca să-i fac dansul scalpului în juru' ţâmburuşului. Aplecaţi-vă-ţi încoa', să nu pierdeţi nimic din demonstraţia lu' profu' Bérurier. Vedeţi mamzela Louisiana cât participă ea de aligant. Cum se mută mai în faţă pe scaun ca să nu-mi sclintesc fălangile. De acù' încolo, e o nimica toată să-i scoţ slipu' de sus şi până jos. O mică smuceală la stânga, alta la dreapta apuc de mijloc şi uite popa, nu e popa. Da', o să-mi obectaţi voi, în vremea asta cum rămâne cu cornişonu' vostru? Ce se întâmplă cu el? Se întâmplă că a sosit clipa să fie scos la mica lui plimbare prin aer liber. Aşa că, domnu' Bâţâilă, gata cu lenëveala, ieşi la vezeală. E destul să trageţi ciunga partenerii peste cuşca voastră cu gogonele, pen'ca îndată dânsa să vi-l estrapoleze pe chelbosu cu guler răsucit. Ceea ce şi procedează dom'şoara Louisiana, care şi-a făcut mâna în asfel de chestii. Hai, puştoaică Devânzare. Binevoieşti să-mi degajezi zbârnâitoru' lu' tânăru' Martin? Pe vremea mea, trebuia să te lupţi cu nasturii de la prohab. Da' de când cu fermoarele, totu' merge aţă. A naibii socoteală! Da' ce despachetezi tu acolo, Devânzare? A, păi nu degeaba blegu' aici de faţă e din neamu' Martinilor! Ăştia de când îi ştiu au avut în familie neşte colărezi ca cozile de cireşe. Da' totuşi cu trecere la sescu' opus. Au un muştiuc mai mărunţel ca degetu' mic al unui ofiţer – şi totuşi găsesc metoda să-l pună în funcţie. Ei, bietu' de tine, băiete, cu zgaiba aia o să ai parte numai de vaterlouri

în viaţa ta. Ce-o să te faci cu aşa o aţişoară? Oricare papacioacă de-o să se dea la tine o să aibă impresia că fumează un Camel. Zău că nu ştiu cum vă asiguraţi descendenţa unii ca voi. Pe semne că aveţi pretini. Ori vă abonaţi la *Vânătoru' francez*, pen' ca să treacă poştaşu' în fiece lună pe la voi pe acasă. Dar totuşi, dacă vă lăsaţi jumătăţile să le tricoteze alţii, fatalmente însemnează că persoanele o să aibă parte de neşte andrele ca lumea. Cum ţi-e numele mic, puştoaico Devânzare? Josette? Jockey! Ei bine, Josette puiule, pentru demonstraţie trebe să-ţi alegi alt partener. Uite, pe grasu' care o morfoleşte pe roşcăţica din dreapta ta. După felu' cum protuberează din codobatură, ghicesc că are amigdalele cât sarmaua. Scoate-mi-ţi-i săbiuţa, Josette! Auleu, mamă, ce desteritate! Nu degeaba eşti Devânzăroaică, gagico! Aici aş vrea să deşchiz o paranteză, dragi elevi, despre maniera cum o tânără fată se cuvine să despacheteze oferta unui nene. Nu-i cazu' să o facă la nemereală, ca cum ar fi un pesmecior de trei parale. Ci să-şi adâncească lăboanţa în coşuleţul domnului, ca când ar vrea să apuce un ditamai cartofu' de Ziua Recoltei. Aţi băgat de seamă felul cum l-a cules Josette? Hotărât! A înhăţat obiectul pe dedesubt, ca să nu-l vatăme câtuşi de cât, mai ales să nu-i zgârie modulu' în colţii de la fermoar. O mişcare de felu' ăsta poartă ştampila Devânzăroaicelor. Ferm şi delicat. Sechestrează în palmă toată podoaba şi-i apără vârfu' de lance cu încheietura mâinii. Vrei s-o mai faci o dată, Josette, esact la fel, pen' ca toată lumea să se prinză? Domnişoarele veniţi aproape, pentru voi o făcem. Egzecută cu încetuţu', puiule. Uite – caraba scotoceşte adânc. Înhaţă frumosul păstrăv zburdalnic, răsuceşte încheietura şi-l aduce la suprafaţă pe domnu' Trandafir. Frumos egzemplar! Felicitări, roşcovane! Ia zi, nu eşti unul de-ai lui Romain Cugnias[1] din Bonnegagne[2] ? Da? Nu mă mir, ăştia îşi pusese în minte să rămână roşcovani din neam în neam. Îşi făceau

[1] *Cul*, „dos"; *gnasse*, „individ oarecare" (n.tr.).
[2] *Bonne gagne*, „individ înstărit" (n. tr.).

treaba numai cu blonde de bătea în roşcat. Era şi cazu' ca într-o zi să dea la iveală un hăndrălău testual ca matale. Pe bătrânu' tău nu l-a luat de bărbat Fernande Maupas din Guilloud? Şi ea le avea cu roşcovăneala. La bipoaşcă mai abitir decât în cap, din câte mi-aduc aminte. Creţurile le avea în culorile toamnei. Nu vreau să te vexez, da' se încoţopenea ca o junincă născătoarea ta. Doar ca să le facă o bucurie trecătorilor. Da' să lăsăm astea, că ne depărtăm de cinema.

În clipa asta, împing ceva mai tare uşa ale cărei ţâţâni, neunse de decenii, emit un chiot acid. Imediat atenţia generală se îndreaptă asupra noastră. Recunoscându-ne, Béru scoate un urlet de vârcolac care taman a încasat un stol de alice. Se scoală, cu bastonul de mareşal cu tot, bănănăindu-l precum capul unei ţestoase de mare căreia i se citeşte un text al domnului Robe-Grillet.

– Pretini! Pretini ai miei! strigă. Ce drăguţ că v-aţi adus până într-acoace. Vai ce frumos! Mă faceţi să mă scap din colţul ochilor. Ei bine, dragi elevi, vom fi obligarisiţi să întrerupem lecţia ca să o amânăm pe mâine, tot la ora asta. Să fiţi amabili a vă schimba slipu', întruncât o să trecem la lecţia următoare, care o intitulez „După cinema, otelu' ". Dom'şoara Louisiana va împrumuta un chilot de-al său lu' Josette Devânzare, pen' că aceasta neavând. Per ansamblu, vă găsesc atenţi şi plini de bunăvoinţă, ceea ce vine de reprezintă toată chestia într-un rezbel. Cât despre bătăturica lu' Martin, nu e cazu' să dramatizezi, băiete! Sunt sigur că cu neşte şedinţe de sculoterapie şi vitaminele X.Y.Z. o o să ţi-o facem să se gonfleze văzând cu ochii virguliţa aia. Hai, ciao gaşcă! Amintiţi-vă că deviza la Institutu' Bérurier e: „Cât ai parte de bipoaşcă, ai parte de viaţă."

– Pari fericit, Grasule! remarc.

– Chiar sunt, confirmă casanova din Saint-Locdu-le-Vieux.

Şi o cuprinde pe după umeri pe Louisiana.

– Poci să-ţi spui că cu această delicată copilă nopţile îmi sunt la fel de ţepene ca şi zilele. O încoţopeneală monstră, Sana. Tot timpul ni-l petrecem unul în celălalt.

– Complimente, văd că luna de miere se prelungeşte.

– Se va prelungi pe toată viaţa, fii sigur. Singura chestie care mă scoate o ţâră din sărite e că Louisiana şi-a băgat în cap să mă pună la slăbit.

Face doi paşi îndărăt şi se roteşte în jurul lui precum prima planetă venită pe lume.

– Îmi remarcaţi mica pierdere de greutate, tipilor?

Ne străduim. Dăm din cap. Ne strâmbăm. De milă, ai putea zice că „Mda, parcă, la urma urmei nu e cu neputinţă".

– Totuşi am aruncat peste bord patru sute de grame! anunţă cu mândrie Umflătură. În opt zile, musai să reuşesc. I-a intrat în cap Louisianei. E de părere că trebe să mai dezumflu ghiozdănelul, zice că o strivesc cam prea tare în timp ce.

Râde.

– Ei bine, fiindcă în baraca noastră e ramazan, mergem să clămpănim la *Hanu' Vânătorilor*, la Saint-Locdu-le-Vieux. Specialitatea lor – iepure cu sos de muştar. Nu te uita urât la mine, Louisiana, îţi promit să nu mănânc, la antreu, chiftele de porc şi să nu rad mai mult de o butelcă de burgundian. Fă-te frumoasă, puştoaico, să-i dai gata pe amici. Îmi place să văd licărind poftele în pupilele bărbaţilor atunci când apari, cum scrie într-un roman-foileton din *Rustica*, pe care o putem găsi şi acum într-o ladă din pod, unde am pus-o la păstrare.

Cumsecadea canadiană se supune poruncilor domnului şi stăpânului ei.

– Va să zică, remarcă Jérémie, iată-te lansat în educaţia sexuală, Grasule?

– Nu-mi mai zice „Grasule", mă rog ţie, Negreaţă; am slăbit. Da, am fondat institutu' ăsta ca să am o ocupaţie şi să mă fac

folositor ţinutului. Mai târziu o să dezvolt afacerea. O să angajez personal competinte. Toate clădirile astea nefolosite o să fac din ele camere şi săli de antrenament, fin'că vreau să creez un centru pentru înviorarea daravelei. O să vie lume din toate părţile şi chiar de aiurea ca să-şi refacă acadeaua şi să poa' s-o dea jos din cui. Trăim vremuri când ciocăneala e neglijată. Oamenii e grăbiţi, pretini. Se depărtează de amor. Şi eu vreau să-i aduc iar pe nătântoii ăştia pe calea cea dreaptă a încoţopenelii. Visul vieţii mele! Când eram cu Berthe, nu se putea. Îmi frâna antreprenarea. Vrea să rămâi foncsioner. Mălaiu' la sfârşit de lună – n-o ducea mintea mai departe pe vaca aia nevoiaşă. Pe când scumpa de Louisiana îi merge mintea la fel de iute ca şi tărtiţa. Vine dintr-o ţară unde se vede până departe, tipilor. Mă impinge să antreprind.

– Îţi va trebui o finanţare enormă ca să-ţi pui pe picioare centrul, Alexandre-Benoît! obiectez eu.

Ridică din umeri.

– Ştii câte hectare sunt în jurul fermei ăsteia, Antoine? Două sute patruzeci. De când s-au prăpădit bătrânii, le dau în parte vărului meu Auguste Bérurier. Da' şmecheru' îmi trage clapa. Pentru el, familia e sfântă: trebuie s-o jumulească cu orice preţ. Aşa că îmi iau înapoi domeniul, mă asociez cu un agent imobiliar şi împărţim pământul în loturi, fraierilor. Îl împărţim de-l ia dracu'. O să curgă bişţarii în valuri. Îmi amenajez centrul de sculoterapie. Vor veni băieţii *charter* după *charter*. Toţi fleştenogii de membrană, toţi spânzură-cuc ar vrea să li se repare chichirezul. Or eu am să-i readuc la performaţă. Vă prezic că reputaţia profesorului Bérurier va depăşi fronterele.

În culmea entuziasmului, optimistul ne apucă pe fiecare de câte un braţ şi ne ia să-i vizităm moşia. Trecând prin faţa fostei crescătorii de porci, auzim grohăituri.

– Creşti animale, Béru? mă mir eu.

Pare stingherit.

– Doar un purcel, doar aşa, ca să nu fie prea pustiu prin clădirile astea goale.

– Hai să vedem.

Deschid partea superioară a unei uşi cu două canaturi suprapuse. Un grohăitor de mare anvergură, care s-ar putea numi chiar Bérurier, vine să mă salute. Ciudat animal. Îi lipsesc urechile şi coada, iar pe picioarele din faţă are răni adânci.

– A fost atacat de o sălbăticiune sau ce? exclamă domnul Blanc. Mai există lupi în ţinutul ăsta?

– Nu, nu! îl linişteşte Matahală. Nu are nimic grav, se cicatrizează foarte repede şi foarte bine.

– Atunci?

Maiestatea Sa întoarce capul în altă parte.

– Eu sunt la mijloc, mărturiseşte el. Din cauza regimului la care m-a supus Louisiana. Sunt clipe în care nu mai suport. Atunci vin să-mi ofer o bucăţică din Gaston, să-mi tai pofta de mâncare. După cum oţi fi remarcat, porcul e la fel de bun crud ca şi gătit, ba chiar mai bun dacă mă întrebaţi pe mine...

Îi aruncăm o privire stranie, ca din altă lume.

În cursul suculentului prânz de la *Hanul Vânătorilor,* îi povestim, în chip cât se poate de firesc, „excolegului" nostru surprinzătoarele evenimente pe care am avut nespusa plăcere de a ţi le aduce la cunoştinţă.

Degeaba s-a desprins de Curcănărie Mastodontul – o enigmă de asemenea magnitudine nu-l lasă indiferent. Pune întrebări, revine asupra chestiunilor spinoase şi, în cele din urmă, cere să vadă mesajul plasat în caseta blindată, ca şi agenda regretatului Bonblanc.

– Îţi poţi imagina, Grasule (nu remarcă improprietatea poreclei), în ce fel numitul D.C.D. a reuşit să introducă scrisoarea în caseta blindată?

– Nu, recunoaşte Aleksandrovici-Benito, zău că nu-mi dau seama.

– Totuşi, acolo era!

La care numitul ne gratulează cu o eructaţiune puternic aioasă.

– Numai Bonblanc mi ţi-a pretins că aşa a fost.

– Evident, dar de ce ar fi pretins un lucru atât de neverosimil? Un lucru de pe urma căruia, practic, a murit de uimire?

Atunci celebrul filosof Alexandre-Benoît Bérurier declară sentenţios:

– E mai uşor de crezut că nea Bonblanc al vostru ar fi pretins chestia asta decât să pui o îrtie în casetuţa cuiva când n-ai cheia! Ca să facă aşa cevaşilea, şmecheru' în cauză ar fi trebuit fie să spargă caseta cu ajutoru' nitrovaselinei, fie să aibă complicitatea băncii.

După care îşi vâră cuţitul în camembertul înflorit şi adaugă, circulându-ne cu ochi de geambaş:

– Or' mă-nşel?

Urmează o tăcere propice reflexiei.

Simţim bine mersi că Grasul (pardon, ex-Grasul) nu se înşală. Totuşi mă încumet să mă încăpăţânez:

– Jean Bonblanc trece pe la bancă (am verificat) şi coboară la caseta blindată. Imediat apoi se duce într-un drăguţ stabiliment clandestin, să-şi dea rămurica la butăşit; şi, fiindcă proprietăreasa îl vede îngrijorat, el îi povesteşte aventura. Pe urmă, în plină prestaţie, omul decedează de un atac de cord.

– Sunteţi siguri?

– Aştept autopsia, dar totul ne determină să credem asta. Şi dacă scrisoarea cu pricina i-ar fi parvenit pe o cale firească, de ce să fi pretins că a descoperit-o în casetă?

– Poate că avea motivele lui, emite Umflătura (în curs de dezumflare). Flăcăul vostru, tipilor, ducea o viaţă de cercetaş; dovadă telefonul clandestin din cocioaba aflată pe numele bătrâ-

nului răposat. La ce i-ar fi slujit, dacă nu ca să înregistreze mesaje deloc catolice? Chestii pe care Bonblanc nu-şi putea permite să le primească la birou sau acasă. De nu i-aţi fi găsitără în pozânare aparatul de ascultare la distanţă, niciodată nimeni n-ar fi ştiut de egzistenţa ăstei linii telezbânţuite sicrete.

– Şi totuşi „negustorul de omucideri" avea cunoştinţă de el şi-i poseda şi numărul! clamează mândelovici.

– Ceea ce ar însemna că ţine foarte aproape pe urmele lu' Jean Bonblanc al vostru. Ei bine, cocoşeilor, încă n-aţi scăpat de belea.

Continuând să mormăie, Maiestatea Sa rurală şi subţiată frunzăreşte agenda.

– Dacă mă întrebaţi pe mine unu', număru' ucigaşului e undeva p-acilea.

– Mersi, oracolule! zic întinzând mâna ca să recuperez carnetul înţolit în crocodil.

Dar în loc să-l abandoneze, Béru se cramponează de el ca Werther de o scrisoare a Charlottei, în care numita îl informează că n-a mai avut ciclu de la Sfântul Aşteaptă.

– *Moment, por faver!* bâiguie el pe străineză.

Şi Frugalul se scufundă în studiul foilor jurnalizate.

– Aţi remarcatără scrisu' lu' Jean Bunars[1]? ne interpelează după o clipă.

– Ce are deosebit, o, mare maestru al deducţiei şi al burgundului roşu reunite?

– Omu' scria numa' cu majuscule.

– Ceea ce face scrisul mai uşor de citit, subliniez eu.

– Şi mai barosan! adaugă Slabul.

---

[1] *Bonblanc* înseamnă, literal, „Bun alb"; probabil se vrea echivalentul expresiei *petit blanc*, „vinişor alb", curentă în limbajul clienţilor de bistro (n.tr.).

– Din cochetărie, presupun. Probabil vederea îi era în suferinţă, şi el se încăpăţâna să nu poarte biciclete.

Eminentul nostru confrate de mai sus îmi întinde agenda deschisă la o anumită pagină. Citesc maşinal:

– „Expert în repararea stâlpilor de poartă." Şi? întreb cu economie de vocabular.

– Uită-te la cuvântu' „poartă", Antoine.

– Mă. Ei bine?

Abandonează agenda în mâinile mele, ca să ia misterioasa scrisoare.

– Gineşte-te la sfârşitu' beletului, tipule, acolo unde băiatu' termină prin „Vă rog să daţi crezare..." Compară-l pe „rog" din scrisoare cu „poartă" din agendă. Sunt de acord să-mi las mâncate corcoduşele de neşte furnici roşii dacă nu-i aceeaşi carabă care a scris amândouă chestiile.

De ne-ar fi căzut la picioare un trăsnet într-o zi însorită de vară, tot n-am fi rămas mai interzişi domnul Blanc şi cu mine.

– Dai cu moartea-n ţigani! murmură Jérémie. Te laşi luat de apă, Béru dragă! Duci lipsa poliţiei, şi asta îţi dă rateuri în carburator.

Matahală nu-şi dă osteneala să-i arunce vreo privire. Se pleacă spre Louisiana, frumoasa lui tăcută, îi strecoară sub fustă o mână destrăbălată şi şopteşte:

– Egzistă o chestie pe care aş vrea s-o ştii, mititico: cum că un negrotei poate ajunge mai curând alb decât deştept.

Eu, hipnotizat, mă înholbez la cele două cuvinte propuse de Agerimea Sa. Să ştii că *are dreptate* amicul. Acelaşi scris sau foarte aproape.

– Poţi cere o aneliză afrologică, face Alexandre-Benoît. Ce-o să te coste, Costele?

– Dar blândule Iisus! strig eu (e mai bine să strigi decât să scrii cuiva, aşa nu-i nevoie să mai aştepţi răspuns). Blândule Iisus

(reiau), cu ce rahat rimează talmeş-balmeşul ăsta de rahat[1] ? Va să zică, Jean Bonblanc a scris hârţoaga în cauză. Pretinde apoi că a găsit-o în casetă; îl întreabă pe funcţionarul de la bancă despre securitatea camerei blindate, iar funcţionarul îşi aminteşte că părea „nervos" – şi totul de kiki! Simulacru? Îşi povesteşte nefericita aventură performantei (după cum ghicesc) *miss* Gladys şi dă ortul, în simultan cu ciugulirea păsăricii susnumitei. În ce scop să-i fi vorbit de o emoţie prefăcută acestei persoane la care i se fâlfâia? Fiindcă ştia că avea să moară între gaibaracele ei şi voia ca ea să repete chestia? Să fim serioşi, Slăbănogule, povestea nu stă în picioare. E tâmpită, incredibilă şi zadarnică. Şi pe urmă, ia zi, mesajul din misteriosul aparat telefonic e tot al lui Bonblanc, care şi-a deghizat glasul? Nu, bădie. Vino cu mine, să te fac să pricepi. Hai, lasă camembertul, că altfel o să pui la loc cele patru sute de grame! Vreau să asculţi totul cu urechile tale de elefant. E foarte drăguţ s-o faci pe sherlockul ca să epatezi galeria. Mişcă-ţi târtiţa aia enormă şi urmează-mă, floare a zăpăcelilor.

Furie, înţelegi?

Nu e posibil ca fiinţa asta neomenească şi tembelă să ne strice bunătate de enigmă, cu suficienţa lui de vânzător de vaci.

Porneşte în urma mea, păstrându-şi zâmbetul abia schiţat, de chior sigur de sine şi dominator, care se plimbă printre orbi, adresându-le gesturi de dispreţ. Ajungem pe culoarul umblătoarei, care la *Hanul Vânătorilor* ţine loc şi de cabină telefonică. Plutesc în aer miasme de rahaţi şi arome de lămâiţă, cele din urmă neputându-le învinge pe cele dintâi. Formez numărul maghernitei pierdute. Pe urmă acţionez aparatul de teleascultare. Şi îi întind Magistralului receptorul.

– Poftim, clăteşte-ţi timpanul!

---

[1] Am făgăduit să nu mai scriu cuvântul „rahat" în operele mele, ca să nu le înjosesc, dar n-am putut să mă abţin! (Notă pentru Direcţia Cenzurii.) (n.a.)

Béru cel Magnific se pretează, docil, la operaţie. Taman când banda robotului să începă a se derula, omul meu întreabă:

– Da' tu cunoşti vocea lu' Jean Bondyork? Crez că nu, fin'că atunci când l-ai văzut era răcitură. Aşa căci pe ce te bazezi ca s-o compari?

Totdeauna are ultimul cuvânt prostul dracului! De unde i-o fi venind judecata asta infailibilă? Toţi cei din Saint-Locdu-le-Vieux or fi aşa?

Totuşi îi acordă aparatului o ureche profesională. La care eu profit ca să dau fuga să mă picur. În cabina încuiată, un neică îşi extrapolează măţăria, cu forţă şi tămbălău. Să crezi că te-ai întors pe timpul războiului din Malvine, când ţărănoii de englezoi se duceau să-i spintece pe argentinieni, ca să-şi apere oile de peste mări. Extractorul execută cu mult curaj.

Profit de oglinda de deasupra chiuvetei ca să mă pieptăn şi să-mi votez un mic zâmbet încurajator. „Haide, haide, Sana, ieduţule, n-o să te laşi impresionat de evenimente şi cu atât mai puţin de concluziile trase de profesorul Béru de la Institutu' Bérurier!"

Sonorul meu vecin iese de la privată, strângându-şi cureaua. Mamutul îi face cu ochiul, complice.

– Chestia asta nu te îmbogăţeşte, dar te uşurează, ai? îi zice.

La care omul, gen notar în prag de pensie, roşeşte de stânjeneală şi grăbeşte pasul, fără să răspundă.

Furioasă, vocea răzbunătoare a Cumplitului îl ajunge din urmă:

– Interpretează „Tunurile din La Varenne", şi îndată ce şi-a săltat la loc nădragii o şi zbugheşte. Ah, specia umană, mie-mi spui ce prăsilă nenorocită?

– Ai ascultat apelurile? i-o tai.

– *Yes*, sire. Da' de ce n-ai spus nimic de al treilea?

– Care al treilea?

Ridic receptorul şi reiterez operaţia; am sufletul greu de interogaţii. Primul apel: dameza în legătură cu tipul din Bruxelles.

Al doilea apel: înştiinţarea din partea lui *mister* Mistér. În treacăt, îmi dau seama de ce, fără să fi auzit – şi pe bună dreptate – glasul lui Jean Bonblanc, am ştiut că acela pe care îl ascult nu este al lui: e vorba de un glas de om slab!

Sfârşitul celui de-al doilea mesaj. Răsună zgomotul reintrării în funcţiune a robotului. Aceeaşi persoană declară:

– *Suntem în 18 iunie, e ora douăzeci şi cincisprezece. Aici D.C.D., domnule Bonblanc. Vă informez că treaba despre care v-am vorbit ieri este îndeplinită. Îmi voi îngădui să vă sun din nou mâine, la domiciliul dumneavoastră din Glanrose, să spunem la douăsprezece fix. Nu cred că acest lucru vă va pune probleme, fiindcă dimineaţa aveţi şedinţă de consiliu municipal. Bună seara!*

Capitolul IV

ESENŢIAL ESTE NU SĂ ÎNŢELEGI, CI SĂ MERGI ÎNAINTE

Ne transportăm înapoi la masa unde Louisiana şi Jérémie ne aşteaptă ca să atacăm insula-plutitoare-de-cremă-de-vanilie.

Frumoasa canadiană se face oleacă mai provocatoare, cu scopul de a stimula funcţiile genitale ale negrului înalt şi frumos, cu dinţi de leu şi privire fierbinte, dar domnul Blanc are gagicile lui la fel cum alţii au capul pe umeri. El calcă pe de lături cu circumspecţie, înşelând-o pe scumpa sa Ramadé strict ocazional şi numai atunci când are senzorialul scurt-circuitat. Aşa încât gentila tovarăşă a sirelui Béru o dă în bară.

Îi relatăm lui Jérémie despre cel de-al treilea mesaj din robotul telefonic, ceea ce nu încetează să-l uimească.

– Va să zică, dacă îl luăm *ad litteram*, D.C.D. a asaninat o persoană jenantă pentru Jean Bonblanc?

– Va să zică, da! admite mandea. Cum s-ar spune, „un eşantion gratuit, de propagandă". Dovada capacităţilor sale ucigaşe fiind furnizată, omul socoteşte să stea de vorbă mâine cu bătrânul, pentru a pune la cale alte lichidări, de data asta cu banii jos. Adevărat *businessman*!

– E aici ceva care nu-mi dă pace, mărturiseşte Negusul. Acest D.C.D. este un familiar sau cel puţin un apropiat al lui Bonblanc, de vreme ce ştie că mâine dimineaţă va fi în comuna acestuia o şedinţă a consiliului municipal. *Or, el ignoră că moşul a murit.*

– Numai soră-sa e la curent, băiete. Şi poate că nu a propagat ştirea, aşteptând pentru asta rezultatele autopsiei.

– Ar trebui să fim siguri, o ţine pe a lui Jérémie. Îmi îngădui să-i dau un ţâr?

– Şi încă cum!

Îi pasez numărul de telezbanţ al familie Bonblanc – frate şi soră.

Deodată Grasului i se umplu ochii de lacrimi care strălucesc fără a cădea. De unde i-a apărut această bruscă emoţie? Nostalgie a căminului sacrificat de dragul unui capriciu? Îmi întind dextra către sinistra lui şi o aşez pe acea chestie care seamănă cu un uger de vacă şi care este mâna inertă a Grasului.

– Te simţi rău? îl întreb.

Ridică din umeri, încearcă să-şi golească stacana de burgund, dar înghiţitoarea îi e blocată ca o clepsidră pe timp de umezeală. Respiră anevoie. De data asta, lacrimi groase cad, asemeni primelor picături ale unei ploi, pe şerveţelul de hârtie scrobită de la *Hanul Vânătorilor*.

– Din cauza slujbei, spune. Fin'că vă văz aici, cu treaba asta în spinare, pricepi? Negru' ăsta de mi se fâlfâie ştiu că nu e chiar prost de tot, da' de aici şi până să mă înlocuiască pe mine, tipule!... De aici şi până să echivaleze cu bătrânu' tău Béru! O, la dracu'! Spune-mi că nu-i aşa şi n-o să te crez! Sunteţi acilea, cu o cioacă afurisită. Intri într-una din afacerile alea care, dacă n-ai avea lângă tine un ins estracompetent, rişti să treci pe lângă pot. Suntem în mijlocu' circului, Antoine! Plutim prin mister cu o aripă delta, pretine! Ca cum ai esplora cordeliera blondină călare pe o lamă, şi aia tocită. Nasulie curată, faliment garantat. O să faci un *book* care o să-l citească toţi şi peste o sută de ani. În şcolile de poliţie o să-l dea egzemplu de „aşa nu". Ce mă roade e că o să mă întorc să mă flencănesc ca un tont cu gagica asta. O să i-o pun înainte de culcare. O zbânţuială pe uscat, ca atunci când ai inima grea. Şi în timp ce

eu o să joc tontoroiul prin crivat, voi o să trageţi la şaibă. Crezi că nu ştiu că o să am o noapte albă, Sana? Tu n-ai fi omul care să te întorci acasă să intri în aşternut în vreme ce se derulează even'menturi de aşa o amploare. Tu ai vrea să verifici imediat dacă e egzact că a fost răcit un apropiat d-al lu' moş Jean Bondeparma. Tu unu', la ora convenită, te pui în mişcare. Micile vizite de noapte sunt specialitatea ta, şmechere!

O, ce greu e cerul din pupilele béruriene! O, nostalgia cu accente patetice din glasul omului cu ciotul barosan!

– Nimeni nu ţi-a cerut să te pui în disponibilitate, obiectez eu.

– Ba da: ea!

Arată cu degetul spre Louisiana, care protestează cum că:

– Mincinos împuţit, tu ai vrut să venim în satul tău de trei parale, ca să ne savurăm din plin dragostea. Dar dacă te-ai săturat, spune!

Maiestatea Sa o lasă baltă. Nu, nu, e foarte fericit! Totul merge de minune! Zicea numai aşa, să vorbim să n-adormim.

Negroteiul se întoarce de la telefon.

– *Sorella* nu răspunde! ne face cunoscut. Pesemne că doarme adânc ori poate a plecat să caute sprijin la vreo rudă.

Plătesc consumaţia, cu toate că Béru ne-a invitat, şi îi lăsăm pe Tristan şi Isolda cu coţăielile lor apocaliptice.

„Micile vizite de noapte sunt specialitatea ta, şmechere!"

Remarca Mamutului îmi troncăne prin mansardă, de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga şi pe urmă în sensul acelor unui ceasvornic.

Ies în trombă din tunelul Saint-Cloud şi lunec către Bois de Boulogne. Jérémie le horăie alături, cu astrahanul de pe tărtăcuţă proptit în geamul portierei. Când are pleoapele coborâte,

ochii îi seamănă cu două storuri în formă de scoică de pe A Cincea Avenue de Beethoven.

Ticăitorul ca o gâlcă de ulm, încrustat în tabloul de bord, marchează unu dimineaţa, prin exces de zel. Cu un şuierat golănesc îl chem la viaţă pe tarzanul din al optsprezecelea arondisment. Nasometrul său XXL freamătă, şi posesorul lui exhală un suspin de taur după cincisprezece salturi consecutive.

– Mmce? bâiguie în cele din urmă.

Poţi să juri că buzele îi seamănă cu braţele încrucişate ale unui luptător senegalez. Le umezeşte cu o limbă grăbită.

– Dacă sora lui Jean Bonblanc nu răspunde la telefon, înseamnă, poate, că D.C.D. i-a făcut felul, nu crezi, Jéjé?

– Nu.

– Pentru că?

– Dacă s-a dus la baborniţă ca s-o răcească, ea i-ar fi spus de moartea frăţiorului; în care caz, D.C.D. n-ar mai fi lăsat pe robot mesajul adresat lui Bonblanc.

– Să zicem că a aranjat-o pe băbuţă fără să-i fi vorbit?

– Nici asta nu ţine.

– De ce?

– Îşi dă seama că, dacă sora lui ar pleca dintre noi, Bonblanc n-ar mai merge la şedinţa de consiliu municipal din Glanrose a doua zi dimineaţa, şi atunci i-ar fi dat întâlnire la Paris.

– Probabil că ai dreptate, totuşi o să trec pe la domiciliul lor.

– *As you want!*

– Crezi cumva că moş Bonblanc în persoană a întocmit mesajul?

– Nu. Dar dacă, din întâmplare, el a făcut-o, aş înnebuni, răspunde Jérémie.

– Mâine voi încredinţa laboratorului acest document, pentru expertiză.

– Ai dreptate, aşa vom fi cu sufletul împăcat. Dar, sincer, nu pricep absolut deloc ce-ar vrea să însemne un demers atât de bizar.

– Poate ţinea să inducă ideea că un ucigaş plătit gravita în existenţa lui. Sau un nebun... Ca s-o ia înaintea cuiva.

– Hm, întortocheată chestie. Nu l-am văzut pe individul ăsta decât mort, dar nu aducea a Machiavelli.

– Fiindcă socoteşti că nu e nimic machiavelic în a avea la dispoziţie o misterioasă linie telefonică pe numele unui cantonier mort, într-o cocioabă putrezită, la marginea unui drum de ţară?

– Da.

– Atunci, negrule răutăcios?

– Nu mai ştiu, mi-e somn.

– Vrei să trec să te las acasă înainte de a merge la alde Bonblanc?

– Hai sictir!

Trec peste descrierea scârţului scos de uşa grea dinspre bulevard. Peste urcarea în tăcere a etajelor, pe un covor gros, menţinut de bare din aramă masivă. Peste soneria de la uşă. Peste liniştea ce a urmat. Peste rescârţul celeilalte uşi. Intrăm în apartamentul unde am venit mai devreme.

De la bun început, ne tulbură o cioacă: în salon, becurile sunt aprinse. Prin micile ochiuri de geam bizotat ale uşii duble, prevăzute cu perdele înzorzonate, lumina ninge cu fulgi mari. Nu mă pot împiedica să bat într-unul din canaturi, pentru eventualitatea că băbăciunea, cam tare de clăpăuge, n-ar fi perceput apariţia noastră prin efracţie. Dar persoana nu se manifestă neam. Atunci acţionez mânerul de alamă gofrată.

Ar trebui, cu orice preţ, ca operatorul să ne filmeze, pe domnul Blanc şi pe mine, în contracâmp, din interiorul camerei. Al naibii mi-ar plăcea să vizionez cadrul. Moacele noastre reunite trebuie să merite osteneala. Ca faciesuri de aiuriţi, n-ai putea găsi ceva mai bun nici măcar într-un azil de glumeţi. Felinarele lui Jérémie

debordează ca nişte periscoape. Mie îmi stă de minune cu mandibula blegită.

Privim. Pricepem. Respingem. Reprivim. Nu ne mai gândim la nimic. Rereprivim şi atunci ne trece prin minte o avalanşă de chestii infernale. Crăticoara ne e devastată ca şi când un *Stukas* nemţesc din al doilea război i-ar fulgera, în picaj, pe refugiaţi.

Timp de o clipă, îmi spun că, pesemne, visez Muzeul Grévin. Fiindcă sunt patru: trei dameze şi un tip. Doi pe canapea, doi în fotolii. Morţi! Sau, de nu, nişte manechine perfect imitate. În primul fotel zace sora Bonblanc, deodată pipernicită, îngrămădită, cu spatele încovoiat, cu capul atârnând. În cel de vizavi se află un domn pe la începutul deceniului şase, filfizon, arătos, cu ochelari de baga. E drept ca o lumânare, fiindcă moartea l-a găsit cu ambele mâini proptite pe braţele fotoliului. Celelalte două femei şed fiecare în câte un colţ al canapelei. Una e răsturnată pe spate şi se benocleză în tavan; cea mai tânără. Taior banal, bijuterii puţine şi ieftine. Roşcată, puţintel flamboiantă. La un pas de vulgaritate. Cealaltă persoană e de bună condiţie, elegantă, Chanel, Hermès... Are obrazul stâng rezemat de şnurul care leagă de spătar braţul mobil al canapelei. O doamnă blondă, cu un început de burticică.

Ne uităm din nou, cu şi mai multă luare aminte. Nu ne putem desprinde privirile. Nu ne clintim. Am rămas în uşă şi nu cutezăm a intra. Ne holbăluim rând pe rând. Domnul Blanc îşi scarpină prin buzunar gogonelele sâmburoase, ceea ce la el este întotdeauna semnul unei intense preocupări. Cât despre felul cum mă port eu, n-am nici cea mai vagă idee.

Iar în acest moment ieşit din comun îmi zic: „ASTA-I AFACEREA SECOLULUI!"

– Dar ce-mi aduceţi voi aici e afacerea secolului! strigă Achille.

Dacă l-ai vedea strălucind în smokingul *bleu nuit*, bădie!

Tocmai a coborât din noul său Rolls (aproape la fel de vechi ca şi cel de dinainte, pe care un nenică matol i l-a împins peste rigolă cu camionul lui proletar). Un Phantom mai fantomatic decât Rolls Royce. Negru, cu o bandă albă care îi dă o exagerată înfăţişare de dric. Moş Tăgârţă vine de la o recepţie la Ambasada Chinei. Escortat de o donzelă şicoasă, în rochie de lamé decoltată în dos până la bucălat şi în faţă până la buricit. Creatură platinată, aproape Marilyn din epoca *big*, când îşi lăsa fusta săltată pe la gurile de aerisire. Un machiaj stil operă de artă. O dată această capodoperă înfăptuită, nu o mai poţi săruta pe respectiva *Miss* decât cu un pai!

Cameristul mi-a adus la cunoştinţă că Domnul e „într-o" serată. Aşa că l-am aşteptat, mai bine de un ceas, în faţa pompoasei reşedinţe particulare. În cele din urmă a sosit în trombă, cu tumbărăul lui de mare lux şi cu papacioaca deghizată în butic de bijutier de mare clasă. Zărindu-mă, s-a derolsat în viteză.

– Grav, Antoine?

– Patru persoane asasinate într-un salon, domnule director.

– Ce tot spui? O dramă a nebuniei ordinare? bâiguie el.

Mandea fiind un supradotat al condensării, în patru fraze forte i-am rezumat afacerea Bonblanc: mesajul, linia telefonică a cantonierului repauzat, apoi anunţul lăsat de D.C.D. cu privire la o primă execuţie cu titlu demonstrativ. Atunci el şi-a ridicat spre cerul buhăit al nopţii manşetele scrobite, la care sclipeau butoni aur-diamant, şi a rostit cu o frumoasă voce de bătrân idiot emfatic:

– Dar ce-mi aduceţi voi aici e afacerea secolului!

După care ne-a rugat să intrăm în pricopsitul lui ogeac, pe care îl cunoşteam fiindcă mai călcasem pe acolo în nişte grave şi rarisime ocazii. James, şoferul-camerist englez, ne-a servit nişte ţepene porţii de gin-tonic. Frumoasa damicelă şi-a încrucişat splendidele catalige, ridicându-şi rochia, ceea ce ne-a oferit priveliştea unică a unui drăgălaş slip alb. Am încercat să ne uităm aiurea, Jérémie şi cu mine, din pură cunoaştere a uzanţelor sociale, dar

era ceva mult prea fascinant ca să ne putem abţine timp îndelungat. Şi mă întreb dacă nu e chiar un gest de politeţe faţă de o duduiţă să te sticleşti la păsărica ei atunci când domnia sa ţi-o expune cu atâta generozitate.

Narare mai amănunţită a afacerii de către sluga dumitale. Tăgârţă asculta cu religiozitate şi cu mâinile strânse în poală. Piţipoanca lui îşi deschidea din ce în ce mai abitir admirabilele picioruşe. La început, o luasem drept o boarfă de lux, dar cu trecerea timpului am văzut că aveam de-a face cu o persoană din înalta societate. Numai burghezele autentice îşi pot exhiba cu o asemenea lipsă de pudoare bimbirica. Notează că nu am nimic împotriva burghezelor, ba dimpotrivă: sunt cele mai grozave barcagioaice din câte am întâlnit vreodată! Mai ales nu te grăbi să mă politizezi considerându-mă drept unul de dreapta când afirm că sticleţii sunt nişte inşi cumsecade sau de stânga când afirm că burghezele sunt nişte târfuliţe. Antonio e un inclasabil. Cu spiritul prea deschis ca să se lase etichetat. Dacă îl admir pe domnul Mitterand, o fac nu fiindcă e socialist, ci fiindcă e cu mult mai inteligent decât ceilalţi, până într-atâta încât nici nu mai e nevoie să vorbească despre ei pentru a le-o trage în poponeaţă. Oamenii de excepţie sunt prea rarisimi ca să treci de ei. Reprezintă nişte personaje şi, în spectacolul vieţii de zi cu zi, nu poţi închide ochii la fascinaţia pe care o exercită.

Ei bine, să ne întoarcem la salonul lui Achille (n-am zis „călcâiul"[1]) unde eu sporovăiesc şi el mă ascultă, unde frumoasa nopţii îşi expune articolele de consum de rară clasă (dar, vai, perisabile, din care cauză trebuie consumate cât repede), unde, în sfârşit, domnul Blanc nu-şi mai ia ochii de la triunghiul pus la îndemâna lui.

– Deci, reia Tataie după expozeul meu, cei patru morţi sunt sora lui Bonblanc, asociatul lui, secretara şi cea de-a doua soţie, de care era divorţat?

[1] În original, joc de cuvinte între *salon*, „salon" şi *talon*, „călcâi" (n. tr.).

– Într-adevăr, asta ne-a arătat examinarea documentelor pe care le-am descoperit asupra cadavrelor sau în poşetele de alături. În decursul vizitei făcute surorii, după-amiază, când i-am evocat pe oamenii care îl puteau interesa pe un ucigaş grijuliu cu interesele lui Jean Bonblanc, bătrâna le-a menţionat pe toate cele patru persoane. Nu e ceva ieşit din comun?

– Şi cum le-a venit de hac?Tuturor patru în acelaşi timp, numi dau seama!

– Cu acid cianhidric, domnule director; cu toţii au buzele violete.

Stă şi cugetă.

– Că otrava asta e violentă şi rapidă, treacă-meargă, spune apoi, dar cum s-o administrezi la patru persoane simultan? Pe cale bucală? Şi dacă presupunem că le-a turnat-o într-o băutură, e imposibil de crezut că au dus paharele la buze toţi patru în acelaşi timp.

– Chiar aşa. De altfel, nu se afla în apropierea lor nici un fel de băutură. În mod vizibil, cele patru personaje fuseseră prevenite de decesul lui Bonblanc şi se adunaseră la el acasă pentru a lua hotărâri şi nu pentru a „servi un ceai". Asasinul a profitat ca să-i extermine pe toţi.

– Dar, *saperlipopette*, strigă Venerabilul (în zilele noastre nu a mai rămas decât el să uziteze o exclamaţie care, încă de pe vremea celui de Al Doilea Imperiu, începuse să miroasă a mucegai), *saperlipopette*, ucigaşul n-a putut administra acidul cianhidric aşa cum un preot împarte credincioşilor anafură. Vi le închipuiţi pe cele patru persoane docile, supuse, deschizându-şi ciocul ca să primească otrava, apoi păbuşindu-se una câte una, fără să facă tărăboi? Ridicol!

– Şi totuşi se învârte, oftez eu.

– Poftim?

– Cuvintele rostite de Galilei după ce, în faţa Sfintei Inchiziţii,

a fost silit să-şi retracteze teoria asupra mişcării de revoluţie a Pământului.

Agasat, Achille ridică din umeri. Dama lui de bună companie se ridică brusc, şi cortina cade peste acea parte a ei însăşi care îl hipnotiza atâta pe domnul Blanc. Iese pentru o clipă, fără a-şi lua rămas bun, ceea ce ne lasă să nădăjduim la o întoarcere promptă. Care se operează mai iute decât scontam.

Frumoasa se opreşte în cadrul uşii şi declară:

– Mi s-a înţepenit sertarul de la comodă, pot cere ajutorul unui bărbat puternic?

De l-ai vedea pe Jérémie năpustindu-se! La o mustaţă să nu răstoarne măsuţa cu băuturi.

– La dispoziţia dumneavoatră, doamnă!

Ieşirea lui îl lasă pe Tatamare indiferent, prea mobilizat să gândească, bătrânul idiot.

– Nu cumva i-o fi adormit cu ajutorul vreunui gaz soporific, înainte să le la administreze acidul?

– Nu am descoperit nici un miros suspect când ne-am introdus în apartament. Or, un gaz are nevoie de mult timp până să se risipească în întregime.

– Şi dumneata să n-ai nici o versiune de propus, nici o ipoteză, nici o idee, ceva, orice, Dumnezeule mare! Un om ca dumneata, dotat cu o imaginaţie debordantă!

Auzi, Chilug o să ajungă să mă ia la rost dacă o mai ţine mult aşa. Irascibil la orice oră din zi!

Mi se pare că aud, nu departe, nişte scâncete. Suspine adânci! Pui pariu că dama cu decolteu lubric să lasă compostată pe deşelate de Tarzan? Am ghicit-o bine drept sare-n-proţap pe amica Moşneagului! Toate paţachinele pe care le cară după el au plita incandescentă, după câte am băgat de seamă. O mică virtute, de care cel supranumit Divan cel Groaznic nu uzitează deloc. Cu înaintarea în vârstă, a dat în darul suptului (prin reprezentantele sale). Desigur,

damezele se dau în vânt după aşa ceva, dar cu condiţia ca asta să fie doar aperitivul. Dacă nu e urmat de un solid fel de mâncare principal, încep să fandaxeze şi-şi depun peruca dinspre sud pe cel dintâi manechin chelbos ce le iese în cale.

Fiindcă trebuie să potolesc nevricalele împărţitorului de trabuce de damă, îi arunc prima idee care-mi străbate dovlecelul:

– Presupun că doi inşi au săvârşit crimele, patroane. Unul ţinea asistenţa sub ameninţarea armei, celălalt i-a administrat fiecăruia dintre cei prezenţi încărcătura fatală. Chestie executabilă în mai puţin de opt secunde, o performanţă a genului. Până când nefericitele persoane să-şi dea seama ce se petrece, era prea târziu!

Bossul se umple de veselie la auzul ipotezei.

– Doamne, Doamne, Ceresc Tate, dar bineînţeles! face el trăgând cu stânga un pumn în palma dreaptă.

În aceeaşi clipă, un glas strident se revarsă prin toată magistrala casă bine garnisită cu Watteau, Fragonard şi mobile Ludovic XV.

Strigând că:

– O să mă omori cu măciuca aia a ta de negru, ticălosule!

Bătrânul se năpusteşte spre uşă şi ţipă:

– Marie-Laure! Când te mai uiţi la filme porno pe Canal Plus, fii bună şi dă sonorul mai încet!

Capitolul V

VREMEA VITEJILOR

Afacerea secolului!

A început nu mai ştiu cum, prea brusc ca să-mi pot da seama cu adevărat. A doua zi, întreaga presă din Franţa şi Navarra, ca şi cea străină, erau grămadă pe ea. Ziariştii asediau în toate azimuturile: apartamentul lui Bonblanc, *of course*, ca şi poliţista şi vecinii. De ciudă, eu îmi rodeam unghiile până la umeri. Mă avusese profundamente Tăgârţă. Deşi conveniserăm amândoi, în vreme ce Jérémie o descăpăcea pe Marie-Laure, să înăbuşim toată povestea până a doua zi la doisprezece jumate, fiindcă voiam să joc, la Glanrose, cartea D.C.D. Să organizez o ambuscadă acasă la Jean Boblanc, după ce i-aş fi pus linia telefonică sub ascultare, pentru eventualitatea că ucigaşul avea să sune cu adevărat. Tataie confirmase: „Da, da, de ce nu?" Numai că, după plecarea noastră, îşi revizuise punctul de vedere. Mie-mi spui, cu o afacere de o asemenea amploare, n-ar mai fi putut dormi. Se dă în vânt să se etaleze, să-şi învârtă coada bătrânul păun. Să gargarisească, să pălăvrăgească, orice s-ar întâmpla. Ocazia era prea somptuoasă, nu trebuia s-o lasă să se răcească.

Iată de ce s-a apucat să întoarcă cu susul în jos tot Parisul, întreaga poliţie, toate mass-media. În primele telejurnale putea fi văzut în *smok*, în fruntea trupelor sale, în faţa imobilului „fatal" – peremptoriu, sigur de sine şi dominator. A încredinţat ancheta unor colegi de-ai mei, nişte hidoşi pe care nu sufăr să-i văd nici în fotografii! După spusele lui, o ştire îi parvenise, în toiul nopţii, de la

serviciul lui particular de informaţii. De la scumpul San-Antonio, adică! Ocultat, ilustrul! Radiat din cadrele memoriei lui Tatamoşu. Am ridicat receptacolul ca să-l întreb ce însemnau toate astea şi de ce mă demisese în mod cert din anchetă, încredinţând-o altora. Ce făcusem ca să merit aşa ceva? Mă dădea deoparte fiindcă îi era ruşine că nu-şi respectase făgăduiala?

Centralista mi-a răspuns că „Domnul director nu mă poate recepţiona, telefonul lui fiind prea ocupat". În circumstanţe identice, îţi dai demisia. M-am gândit cu asiduitate la Béru, în ferma strămoşilor lui, predând cursuri de educaţie sexuală puştimii de primprejur. Avea cea mai mare dreptate să-i dea înainte cu amorul perfect, în satul său normand. În primul rând, nu trebuie să te laşi pradă nostalgiilor perfide, iubite pretine! Şi, dacă va duce lipsa unui profesor pentru *institutu* lui, eu îi sunt omul.

Hotărâsem, Jérémie şi cum mine, să dăm o raită prin Yvelines. Trebuia să treacă *at home* să mă ia. La ora stabilită era prezent, cu gura în bernă – fiindcă ascultase buletinele de ştiri.

– Ne fentă bătrânul ticălos, ai? mi-a aruncat peste gardul grădiniţei.

– Ca pe prunci. N-ar fi trebuit în ruptul capului să dau fuga şi să-l anunţ. N-a putut rezista plăcerii de a-şi face numărul de mare patron, aruncând o bombă în mijlocul actualităţilor. După plecarea noastră, a înţeles că, dacă declanşa imediat chilomanul, avea să beneficieze de onorurile emisiunilor informative, după care se dă în vânt. Şi-ar ucide familia numai ca să apară la televiziune, la jurnalul de la ora 20. Până atunci, şi printr-o consecinţă logică, suntem amândoi debarcaţi. Refuză până şi să-mi răspundă la telefon.

– Bătrân ticăloşit! aruncă domnul Blanc printre formidabilii lui dinţi sfâşietori de gazele.

– Bine ai făcut că i-ai destupat gagica.

La care el se fâstâceşte.

– Nu eu am făcut-o! se apără dumnealui, de te umflă râsul.

– Dacă nu tu, a făcut-o toroipanul tău – şi aţi reuşit într-o măsură atât de deosebit de mare, încât împricinata zbiera ca o apucată.

– M-a violat fără nici o explicaţie, pledează negroteiul spiritual. Chestia cu sertarul blocat era vrăjeală. Nici nu intrasem bine în camera ei, că m-a şi înşfăcat de manşă.

– Altceva nici nu-ţi doreai, băiete! O şi trăseseşi în frigare, cu ochii, când eram în salon. Acestea fiind spuse, nu-ţi reproşez nimic.

El zâmbeşte şi murmură:

– N-aş vrea să te supăr, Antoine, dar albii sunt cu adevărat nişte lichele. La noi, dragostea implică un întreg ceremonial.

– Nu-ţi face griji, o să vă corupem şi în privinţa asta, cum am făcut-o cu restul. Dovadă că, atunci când se instalează în Occident, damezele voastre devin paraşute la fel de repede ca ale noastre. Tradiţionaliştii sunt ultimii martiri ai acestor vremuri.

Ne-am aşezat sub umbrarul pe care toamna trecută am hotărât să-l revopsesc. E mobilat cu două canapele de grădină, aşezate în semicerc, uşor ruginite – dar nu avusesem la îndemână vopsea albă. Stăm la soare ca doi bătrâni pensionari, cu mâinile încrucişate între genunchii depărtaţi, cu spinarea încovoiată, cu privirile pline de neîncredere. De des ce te scuipă în gură viaţa, ajungi să nu te mai ştergi.

– Şi ce-o să facem? oftează în cele din urmă Jérémie.

– Să citim în ziare ce s-a mai întâmplat.

Se revoltă:

– Dar, la dracu', e afacerea *noastră*, nu? Cadavrul lui Bonblanc, faimoasa lui scrisoare, robotul telefonic clandestin, cele patru persoane asasinate – noi le-am descoperit.

– E ca şi cum Achille ne-ar fi deposedat de ele, ni le-ar fi smuls din mâini. Nu ne-au mai rămas decât ochii ca să plângem, bietul meu negrotei.

– Şi dacă, totuşi, ne-am ocupa mai departe de afacere?

– Nu-i cunoşti pe micuţii tăi confraţi! Cei mandataţi să conducă ancheta se şterg în fiecare dimineaţă cu poza mea în locul bine cunoscut; ar fi prea bucuroşi să-mi poată da papucii.

Dar omul savanelor nu se recunoaşte prea lesne învins.

– Zici că tataia a refuzat să-ţi vorbească la telefon?

– Textual.

– În consecinţă, nu a avut ocazia să anuleze instrucţiunile date azi-noapte.

– Ce înţelegi prin asta?

– Când l-am lăsat, convenisem cu toţii că noi doi trebuie să ne ducem la Glanrose pentru a aştepta apelul anunţat de D.C.D. De vreme ce n-am primit contraordinul, hai să mergem acolo, bătrâne! Făcând asta, rămânem în legalitate.

Mâna mea plină de mare tandreţe merge să se aşeze încetişor pe umărul lui robust.

– Părul ăla exuberant îţi păstrează meningele la temperatura cuvenită, Jérémie! îi răspund, aprobator. Ai dreptate – să pornim spre Glanrose. E absolut evident că D.C.D. nu va suna, după aceste semnale de pregătire pentru luptă, dar măcar vom avea ocazia să explorăm coteţul fostului domn primar.

O drăguţă localitate din Île-de-France, a cărei ruralitate se pierde treptat, pentru a lăsa loc pensionarilor înstăriţi şi reşedinţelor secundare. Nu mai subzistă, împrejur, decât vreo câteva ferme. Satul se compune din clădiri ochioase, amenajate cu gust (acel gust marcat al orăşenilor faţă de piatra aparentă, ferestrele cu ochiuri mici, obloanele verzi şi falsele porumbare). O biserică după cât se pare dezafectată, dacă e să judecăm după buruienile care o iau cu asalt, se ridică pe un promontoriu care înaintează într-o mare doar de grâne. O primărie minusculă, care-ţi atrage privirile cu faţada ei colorată în ocru şi cu literele aurite. Un atelier auto, un băcan-

lăptar-brutar-cârciumar. Şi gata, asta e tot. Zidurile dau pe dinafară de iederă şi de glicine, drumurile se răsucesc, miroase a primăvară. Aşa arată Glanrose.

Scot dovleacul pe geam, ca să o întreb pe o fată călare pe bicicletă unde e locuinţa primarului. Ea mi-o arată cu atât mai uşor cu cât ne aflăm chiar în faţa acesteia.

Nimic din opulenta casă de primar la care eram îndreptăţiţi să ne aşteptăm. Aici ca şi aiurea, acolo ca şi pretutindeni, e o vilă tip „Visul meu", cu opt sute de metri de teren plin de flori, patru pomi fructiferi, un garaj în apropierea intrării, un barbecue mai la o parte şi un bazin cu apă având capacitatea a două căzi de baie. Încântător, niţel idiot, în orice caz – modest.

Îmi depun hodoroaga la câteva ancabluri depărtare şi ne întoarcem pederastemente, cum ar fi scris în raportul lui un brigadier de jandarmerie de dinainte de război. Scumpul meu sesam deschide-te îşi îndeplineşte slujba ilicită. Cred că, dintre toate activităţile şi prestaţiile mele multiple, folosirea acestui paspartu îl impresionează cel mai mult pe Jérémie. Educat în respectul faţă de proprietatea altuia, dragul băiat are întotdeauna o tresărire când mă vede violând uşi care nu-mi aparţin.

În momentul când pătrundem în vila fostului Jean Bonblanc, bombăne:

– N-aş face niciodată una ca asta. E ilegal!

– Dar ce de timp câştigat! obiectez eu. Îţi dai seama că ar fi trebuit să cer un mandat de percheziţie de la un magistrat meticălos, şi pe urmă ajutorul unui lăcătuş. Pe când acum, iată – o simplă mişcare a încheieturii, şi totul ne stă la dispoziţie. Nu spargem nici o ulcică, nu golim nici o sticloanţă, nu ejaculăm pe cuverturile de satin şi nu ne suflăm nasurile în perdele; aşa că unde e răul?

Continuând să încerc a-i domoli spaimele cu asemenea argumente primitive, parcurg cu repeziciune locurile, ca să le iau măsura. Chestii arhiclasice: un mic hol, living, bucătărie, birou – la parter.

Trei camere şi două băi la etaj. Care etaj este mansardat, cum se şi cade. Casa e perfect întreţinută. Nici un fir de praf, nici o pată, covoarele nu au nici o cută. Mobilele şi arămurile strălucesc. Pe pereţi, tablouaşe pictate de naivi iugoslavi (adevăraţii naivi fiind cei care le cumpără). Un miros plăcut, de lămâiţă, sporeşte noţiunea de curăţenie.

Pornesc în căutarea telezbanţului. Găsesc un aparat mural în bucătărie, un al doilea în birou şi un al treilea într-una dintre camere.

Ridic receptorul din birou şi formez numărul automatului de ascultare. Îmi răspunde brigadierul Bedaine[1]. Mă fac cunoscut, îi furnizez numărul meu şi i-l comunic pe acela al aparatului de unde sun.

– Înregistrare şi localizare a tuturor apelurilor îndreptate încoace, Bedaine. Dă-i bice, dragul meu, e vorba de afacerea secolului.

Chestia fiind stabilită, închid şi constat cât e ora. Douăzeci de mărunţişuri până la amiazi.

Negroteiul scoate un zâmbet care ar orbi şi o acvilă regală, din cele învăţate să-i facă soarelui cu ochiul.

– Nu te poţi împiedica să dai crezare apelului telefonic anunţat de ucigaş, zice.

Ridic din umeri.

– În *job*-ul nostru, Albă ca Zăpada, de n-am crede în minuni, am lucra în branşa asigurărilor.

– Cum vrei tu ca D.C.D. să continue, acum, când întreaga Franţă ştie de moartea lui Bonblanc şi a persoanelor apropiate lui?

– Ascultă, Jérémie, eşti conştient de anormalitatea acestei afaceri. Afacere care funcţionează în contralogică, în contrasens, în contratimp. Există o nebunie în întrepătrunderea evenimentelor. E stupid să aştepţi o comportare logică a principalului protagonist, fiindcă nimic nu e logic în derularea faptelor. Omul îi promite lui

[1] „Burdihan" (n. tr.).

Bonblanc să suprime o persoană jenantă pentru el, ca să-i demonstreze cât e de bun practician. Or, carbonizează patru inşi! Pe toţi cei susceptibili a-i face umbră ciudatului nene; aşa că lasă în urmă *tabula rasa*. Nu-mi spune că, ducându-se să-i înţepenească pe cei patru indivizi, ignora decesul lui Bonblanc sau că, în caz afirmativ, a aflat-o abia după ce a operat hecatomba.

Domnul Blanc îşi hârşcâie cu palma obrajii neraşi.

– Poate, fiindcă a aflat în ultima clipă de moartea bătrânului, a fost silit să lichideze pe toată lumea. Dar oricum ar fi, n-o să mai sune. E im-po-si-bil.

În vreme ce ne benoclam încolo şi încoace, am explorat sertarele biroului şi clasorul din aceeaşi încăpere – dar fără convingere. Un om care dispune de un robot clandestin, al cărui abonament figurează pe numele unui răposat, nu păstrează în reşedinţa secundară documente compromiţătoare. Ce intrigi stupefiante se ascund sub acest mister?

Domnul Blanc cască.

– Ai dormit prost? îl întreb.

– Am dormit bine, dar puţin. Patru ceasuri nu sunt de ajuns pentru un tip în floarea vârstei.

– Cu atât mai mult cu cât te-ai crezut obligat, la întoarcere, să faci amor cu Ramadé?

„Păleşte".

– De unde ştii?

– Ştiu. Eşti un băiat de mare probitate. Fiindcă i-ai călcat borfeta Bătrânului, ai grijă să repari prejudiciul moral ce rezultă din asta pentru soţia ta, aşa că, ajungând acasă, i-ai făcut felul. Simţul ăsta al echităţii! De aici se trage farmecul tău. O fiinţă cu simţul dreptăţii le survolează pe celelalte.

El îşi fereşte privirile.

– Mă pervertesc în ţara asta de gogonele! se deplânge de unul singur.

– Nimeni nu te sileşte să trăieşti aici, auzi, primatule? Dacă

ai preferat să vii să mături străzile Parisului în loc să continui a recolta manioc în ţinutul tău de trei papuci, înseamnă că aspirai la altceva.

– Da, să câştig destui bani ca să-i cresc pe ai mei şi să-mi dau copiii la învăţătură. Aşa că măturam trotuarele infame de baligile de câine care le împestriţau.

Nu-l mai ascult, fascinat cum sunt de limba mare a ţăcănitorului meu, care e la un strop de milimetru de micul semn triunghiular de deasupra cifrei 12.

Instinctiv, Jérémie îşi consultă Swatch-ul elveţian.

– A sosit ora! rînjeşte cel prea *black*.

– Aproape, îi răspund, şi vreau să-ţi anunţ un lucru, Jérémie Blanc: are să sune. O simt, o ştiu. Toată fiinţa mea se află în stare de alertă. Undeva, D.C.D. a început să formeze numărul de aici. Pun cu tine prinsoare pe a mea Maserati, pun cu tine prinsoare pe gogoloaiele mele, pe viaţa mea. Asta înseamnă să fii un poliţist autentic, Jérémie Blanc. Această latură aproape mediumnică. Aceste certitudini absolute care uneori pun stăpânire pe tine. Nebunia necontenită, Unchiule Tom. Marele Alb Santantonio e mai tare ca vrăjitorul de bunicu-tău. Vrea ca aparatul de colo să ţârâie. Aşa că va...

Ceea ce nu mă împiedică să sar în sus la auzul soneriei. Domnul Blanc încremeneşte ca statuetă de abanos[1].

Întind spre receptor o mână îngheţată.

Ce glas o fi avut răposatul Jean Bonblanc? Unul tărăgănat, de moşneag, desigur. O voce groasă, de găman (era gras). O voce uşor gâfâitoare, de astmatic?

– Da, ascult!

Mă dedublez ca să încerc a-mi judeca glasul de împrumut. O fi convenabil? Mi se întâmplă deseori să trăiesc genul ăsta de situaţii

---

[1] San-Antonio nu ezită niciodată în faţa originalităţii unei comparaţii.
Mallet et Isaac (n.a.)

când trebuie, din instinct, să trec drept cineva pe care nu-l cunosc. Pentru asta trebuie să-i „inventez" personalitatea, să o ghicesc, să o scot la lumină şi, într-o secundă, să o restitui.

– Da, ascult! atac plin de prudenţă.

– Bună ziua, domnule Bonblanc, văd că-mi aşteptaţi apelul, fiindcă nu v-a luat prea mult ca să-mi răspundeţi.

Vocea e nu deghizată, ci trecută printr-un filtru care o modifică, asemeni celei a „martorilor" televizuali care vor să-şi păstreze anonimatul şi care ne sunt arătaţi din spate sau în imagini codificate.

– Ce credeţi despre treaba noastră? continuă interlocutorul.

– N-ai umblat pe ocolite! răspund cu glas tremurat.

Râs uşor din partea interlocutorului misterios.

– O demonstraţie se cuvine să fie convingătoare, zice cu vocea lui de robot.

Pauză. Suflu greu în aparat, ca şi cum ar fi vorba de un grăsan bătrân, pradă unei emoţii puternice.

– Nu credeţi că a venit timpul să vorbim de lucruri serioase, prietene Bonblanc?

– Nu ştiu... Poate! bâiguie mandea.

O capodoperă Sana al tău, pretine. De l-ai auzi, ai fi mândru că te numeri printre cititorii lui. În răspunsul meu, cuvintele, tonul, punctele de suspensie traduc cvasipanica unui om înhăţat de nişte angrenaje pe care nu mai are posibilitatea să le controleze.

Glasul metalic se pune iar în mişcare, mort s-ar spune, lipsit de orice inflexiune – până la a deveni insuportabil. Şi ştii, emanaţie a bucilor mele, ce predică acest glas ciudat venit de nicăieri?

Următoarele:

– Neutralizarea moşului care vă stingherea e un cadou. Înţelegeţi? Ca-dou! Dar cea a exsoţiei, dimpotrivă, vă va costa douăzeci şi cinci de milioane. Repet: douăzeci şi cinci de milioane. Inutil să protestaţi, să tergiversaţi, preţul a fost minuţios fundamentat, în funcţie de posibilităţile dumneavoastră... oculte. Când veţi avea

banii, puneţi-i în seiful din vila unde vă aflaţi şi aşteptaţi instrucţiunile noastre. Pot înregistra de pe acum acordul dumneavoastră, prietene Bonblanc?

Reflectez asupra răspunsului pe care să-l dau. Trebuie să spun că sunt cufundat în bezna neputinţei de a înţelege, beznă dintre cele mai negre şi mai dese. Păi mi-ţi dai seama, cum ar fi zis drăguţul de Béru, că interlocutorul e pe cale să-mi propună *uciderea unei femei care a fost asasinată ieri seara*? Şi că se laudă cu neutralizarea unui „bătrân". Or asociatul răposatului Jean Bonblanc e viu şi nevătămat! Deci nu-i el la mijloc.

Afacerea secolului, îţi repet!

Mă salvez printr-o lucarnă fără geamuri.

– Trei zile sunt un termen prea scurt ca să găsesc fondurile.

– În cazul ăsta, să zicem patru şi batem palma.

Biata mea voce lamentabilă bolboroseşte:

– Bi... bine...

Şi celălalt închide.

Sunt atât de alandala prin mansardă, că nu-mi trece prin minte să-l imit. Aşa că devotatul Jérémie Blanc îmi culege din lăboanţe receptorul (îl ţineam cu amândouă mâinile drepte), ca să-l pună la loc pe furca caudină. Nu mai e mult şi mă va duce să fac pipi.

E topit de admiraţie Prea Întunecatul. Buimăcit de perspicacitatea mea neomenească, de premoniţia mea demenţială.

– D.C.D. era? întreabă.

Încuviinţez (deci exist).

– Şi?

– Nu e el autorul celor patru crime!

Îi rezum conversaţia.

– Pretinde că ar fi ucis un bătrân carele, pare-se, îi şedea la ficaţi lui Bonblanc – şi reclamă douăzeci şi cinci de milioane ca să-i înţepenească fosta soţie, carea, actualmente zace într-un recipient de la morgă!

Ni se pare că visăm. Şi că visăm burduşiţi cu L.S.D. în doză de dinozaur.

– Cum se poate să n-aibă habar de evenimentele care tocmai au avut loc şi care sunt în topul mass-mediilor?

Răsună o scurtă cârâială telezbanţică. Ridic receptorul, înţelegând că e vorba de brigadierul Bedaine, care iese la raport.

– Sunt dezolat, domnule comisar, face el spăşit, n-a fost cu putinţă să localizăm apelul.

– Drace! Convorbirea nu a durat suficient de mult?

– Ba da, dar s-a sunat din străinătate.

Măciuci! La o asemenea cioacă nu mă gândisem.

– Din străinătate?

– Din Africa de Nord, probabil Maroc.

Îndrept un gând respectuos către Maiestatea Sa Hassan al II-lea, pe care îl găsesc eminamente simpatic, dat fiind că, să fii rege în vremurile astea, te-a bătut fericea. Mai bună afacere faci cumpărând o butică de haine de gata decât preluând un regat vacant, dacă ai de gând să ieşi într-o bună zi la pensie şi să ai parte de carnetul de sănătate.

– Deci e imposibil să obţinem mai multe precizări, Bedaine?

– Din păcate da, domnule comisar.

– Cu atât mai rău; ne vom descurca cu ce avem. Pune-mi de două ori mesajul să-l ascult, pe urmă fă-mi cu el un mosor pe care să mi-l laşi pe birou.

– Cu plăcere.

– Hai, dă-mi înregistrarea.

Şi-i întind domnului Blanc receptorul.

În vreme ce pretenarul ascultă, eu mă concentrez pentru ca să încerc să găsesc, cu orice preţ, o coerenţă cât de vagă în acest sac de confuzionisme. În toată povestea există o bifurcaţie, ca o creangă de copac. Socoteala se împarte în două. Pe scurt, avem de-a face cu un ucigaş bicefal.

Pseudo-D.C.D. îşi elaborează lovitura pentru a-l determina pe Bonblanc să verse mălaiul. Ca să-l facă pe borţosul sexagenar să se decidă, îi aduce drept ofrandă o crimă; lucru deloc banal, vei fi de acord, dacă nu vrei să te trezeşti cu caraba scriitorului peste muia cititorului. În paralel, un (sau alţi) individ(vizi) comite(-) un masacru. Oare cei (cele) doi (două grupuri de) asasini se cunosc? Lucrează în cooperativă sau fiecare cu problema mamei lui, ignorând-o pe aceea a mamei celuilalt?

În ceea ce-l priveşte pe D.C.D., ăsta nu e la curent cu moartea lui Jean Bonblanc şi cu ecărisarea apropiaţilor lui, pentru bunul motiv că el se află în Africa de Nord şi că recentele ştiri de la noi încă nu i-au parvenit. Iată de ce a sunat, bine mersi, la ora convenită, aşa cum instinctul meu infailibil o presimţea. Fatalmente, insul posedă cel puţin un complice, fiindcă graţie strădaniilor lui, pe parcursul ultimelor ceasuri, un bătrân şi-a luat calea spre cer. Dacă nu cumva individul însuşi a venit să-l răcească şi a plecat îndată înapoi, spre Maroc. Dar e puţin probabil.

Jérémie pune telefonul în furcă şi începe să-şi roadă carnea moartă de pe degetul mare, scuipând rezultatele la trei metri distanţă.

– Va trebui să descoperim pe care bătrân l-a carbonizat. E cam ciudat să afli că un om care îl „deranja" pe Bonblanc a murit şi să nu ştii cine-i împricinatul.

Taman când el îşi încheie reflecţia, iată că ies la iveală nişte gorobeţi. Trei la numărătoare. Îl recunosc pe rahaţianul de comisar Plâtroche[1], escortat de doi inspectori. Plâtroche e un stiglete îmbibat până-n slip. Viciul lui e rozéul de Anjou. În jurul cartoafei, moaca îi alcătuieşte o pânză de păianjen violetă. Seamănă cu o beşică de porc. Are privirea apoasă şi o ţâră de tremurici în cazmale. Iar în materie de răsuflare, n-o să găseşti niciodată ceva mai scârbos. Ai impresia că a defecat pe cale bucală. Dacă ar avea vreun Dumnezeu

[1] „Piatră netedă" (n. tr.).

şi s-ar duce la spovedanie, bietul popă ar fi silit să-şi bandajeze nasometrul cu batistuţa ca să poată rezista până la capătul ticăloşiilor mărturisitorului.

Adevărat gunoi neicuţul. Etalonul poliţaiului corupt. De mai multe ori a avut necazuri cu poliţia poliţiei, din care a ieşit fată mare graţie politicii. În ciuda protectorilor lui, a fost nevoit să-şi târască butelca de rozé prin toate serviciile: la Moravuri, la Stupefiante, la Economică, la Criminală.

– Ce cauţi aici cu albinosul tău? începe să orăcăie, asemeni unui soldat feroce venit până în braţele tale ca să-ţi măcelărească fiii şi ţiitoarele.

– Dar tu, Sticloanţă?

– Eu acţionez la ordinele comisarului principal Delachiace[1].

– Şi eu la acelea ale Bătrânului.

Ne privim. El se uită împrejur, descoperă telefonul şi se năpusteşte asupra lui, precum un tip care se îneacă se repede la o geamandură în trecere pe acolo. Cu degetul bâţâitor face un număr (mai mult de circ decât de telefon), fără a înceta să mă învăluie cu o privire care îi pute la fel de tare ca şi fleanca.

– Domnul principal? Aici Valentin Plâtroche. Tocmai sosim la domnul Bonblanc. Şi care nu ne e mirarea când dăm la faţa locului peste comisarul San-Antonio şi unul dintre oamenii lui. Care pretinde că a fost mandatat de însuşi domnul director... Cum? Cereţi lămuriri prin interfon? Aştept.

Mandea rânjeşte:

– Nu te ambalarisi atâta, Plâtroche, altfel vinaţul de dimineaţă o să-ţi pice greu la rânză.

Îmi întoarce spatele. Urmează un moment de tăcere. Auxiliarii omologului mei îmi zâmbesc cu simpatie. Pariez că ar prefera să aparţină echipei mele mai degrabă decât celei a beţivanului.

---

[1] *De la chiasse*, „spârcâială" (n. tr.).

– Da, aici sunt, domnule principal... Cum? Aha! Bine, vi-l dau.

Pune receptorul pe masă şi, arătându-mi-l cu degetul, declară:

– Cineva vrea să-ţi vorbească!

Principalul Delachiace este genul protestantului habotnic. L-aş fi văzut mai mult la curtea cu juri decât la poliţie, unde se cere o anume flexibilitate. Are glasul tăios, mereu gata să te pună la punct.

– Bună ziua, domnule principal...

– Ce faci la numitul Bonblanc, comisare?

– Anchetez! îi răspund evazivamente.

– Nu eşti însărcinat cu această afacere.

– Ştiu, dar domnul director mi-a dat azi-noapte unele instrucţiuni cărora nu fac decât să mă supun.

– L-am întrebat adineauri de asta; afirmă că nu e adevărat.

– În acest caz, din două una: e sau mincinos, sau ramolit. Jérémie Blanc poate depune mărturie.

– Nu apreciez un asemenea gen de atitudine, comisare, o să-mi dai seamă pentru asta. Până atunci, pleacă imediat de acolo. Dacă ai descoperit vreun element interesant, comunică-i-l lui Plâtroche.

Şi trânteşte telefonul.

Cine se udă în abominalilii lui budigăi? Colegul meu. De l-ai vedea cum savurează chestia, i-ai pune foc zâmbetului, cu un aparat de sudură oxihidrică.

– Ei bine? măcăie hahalera.

Mă apropii de el, în pofida răsuflării sale putrede, îl iau pe după umeri şi-i şoptesc în clăpăuga ceruită (şi plină de miere):

– De ani de zile vreau să ţi-o spun, Valentine, dar mereu am amânat, poate din timiditate, poate din milostenie, dar astăzi îmi asum riscul: eşti frumos ca un şobolan bolnav, grasule. Mestecăul îţi e aidoma ficatului. Puţi prin partea locului mai abitir ca un scatofag. Ai sufletul ca o târtiţă niciodată ştearsă. Sper că alcoolul te

împiedică să te încoţopeneşti, fiindcă ar fi prea cumplit să poţi ejacula înăuntrul vreunei doamne. Optzeci la sută dintre pungaşii pe care i-ai arestat erau mai cinstiţi decât tine. Când vorbeşti, s-ar zice că râgâi, şi când râgâi – că te spârcâi. În ziua când o să ieşi la pensie, poliţia va părea proaspăt zugrăvită. Uite-aşa. Nu mai adaug că eu unul te calc pe bătături, deoarece, cu simţul tău înnăscut al deducţiei, ai înţeles-o deja.

Îmi iau braţul îndărăt.

– Umbli după mine! scrâşneşte el, aproape livid sub băşica aia de porc.

– În nici un caz; dimpotrivă, fug de tine cât pot. Ciao!

Şi fugim cu adevărat. Fiindcă e vorba chiar de o scursoare. Meseria asta i-aş recomanda-o celui mai mare duşman al meu! Scatoalcele pe care trebuie să le încasezi – ce mizerie. Jignirile nejustificate, surghiunurile lipsite de temei – oroare! Eu, care descopăr „afacerea secolului", sunt expulzat din ea, uite-aşa, aproape prosteşte; nici măcar ca să mă scoată din sărite, ci doar fiindcă Taicamare a simţit nevoia să se răzgândească după ce am plecat de la el. Trecând peste mine, m-a dat la o parte. Ruină matusalemică! M-a carotat până-n plăsele. Ar trebui să-l urăsc, nu ajung nici măcar să-l dispreţuiesc. Aşa e el, neseriosul bălăngănit. Egocentric de să-i pocnească măslinele alea zbârciogite. Poate că a vrut şi să se răzbune pentru încornorarea la botul calului de către un negrotei, rasist cum e şi gelos cum îl ştiu Deşeul!

Pilotez cu maxilarul crispat, accelerând în draci la viteze inferioare, ca să mă înfig în şosea cât mai abitir. Străbatem lanuri de grâu verde smălţuite cu maci, cu albăstrele şi margarete (cu ocazia bicentenarului cuceririi Pastiliei).

– Va trebui să ne delimităm teritoriul, declară în cele din urmă domnul Blanc. Să lăsăm baltă ancheta oficială, fiindcă nu avem dreptul nici să o adulmecăm, şi să ne dedicăm lui D.C.D. Să descoperim ce bătrân a suprimat ca să-l „momească" pe Bonblanc.

– De acord, dar pentru asta ar trebui să-i interogăm pe familiarii individului. Or, de acum înainte oamenii cu pricina sunt la dispoziţia principalului Delachiace, iar dacă vom umbla să-i tragem de limbă, vom da, fatalmente, peste alţi comisari Plâtroche. Per ansamblu, cu vreo câteva rare excepţii, toţi confraţii mei mă urăsc. Fantezia metodelor mele, comportamentul meu adesea extravagant, ba chiar ilicit, ca şi favorurile de care mă bucur atunci când Tataia nu mă declară în dizgraţie, mă marginalizează prea mult ca să mai fiu acceptat de către aceşti domni. Când cerul îmi e senin, toţi îmi fac zâmbre; când e înnorat, toţi mă scuipă în moacă. Trebuie să accept sau să demisionez.

Jérémie trage în gol un croşeu de dreapta – gest de fotbalist exultând după ce a pus o boabă.

– Vrei să-ţi spun ceva, patroane? Ei bine, dacă stăm să ne gândim, situaţia asta e mai degrabă haioasă! Iată-ne daţi afară din afacerea *noastră*. Va să zice *liberi*, tipule. Mişto, aşa-i? Putem acţiona fără să dăm socoteală nimănui. Dacă o feştelim, nimeni n-o să se prindă. Dacă reuşim, le-o dăm pe dindărăt până-n cerul gurii. Concluzie: suntem câştigători!

E frumos optimismul împins până într-acoace.

Îi trag Negusului una peste genunchi.

– Bine vorbit, artistule. Ai dreptul la nuca de cocos de onoare, ca în *Canard Enchainé*. Acum să determinăm cine ar fi susceptibil să ne spună câte ceva despre relaţiile lui Bonblanc în afara familiei, a prietenilor şi a oamenilor care lucrau pentru el.

– Am o idee ce să facem, zice domnul Blanc. Dar nu sunt convins că valorează mare lucru.

Capitolul VI

SĂ AI ŞTII TU CE – ŞTIM NOI UNDE

Ajungem la *Miss* Gladys tocmai când şeicul Salam Haleck îşi încheie lăcuirea terminalului. Putem urmări evenimentul pe ecranul din salonul albastru, fiindcă un sistem video cu circuit închis asigură transmisia meciului. *Miss*-a pozează de o manieră caprină, cu mâinile şeicului aşezate de o parte şi de alta a posteriorului; oarecum felin, dar vânjos. Gulerul lui de barbă neagră se broboneşte de sudoare. Are o frumoasă privire de apostol reconvertit în vânzător de covoare, un pântece pe cale de a se îmbrăca în grăsime, un rânjet de plăcere controlată şi nişte ghiuluri burduşite de carate. În timp ce, mestecă gumă (de mestecat). *Miss* Gladys, care îşi cunoaşte meseria din cap în coadă (a partenerului), se preface la mare fix că participă trup şi suflet la marşul cel lung. Câteva suspine care ar înduioşa şi pietrele (preţioase), ceva interjecţii bine plasate, oarece zbierete de plăcere îi conferă şeicului fericita convingere că e recepţionat cinci din cinci.

– Ne vizitează de fiecare dată când vine la Paris, zice Martine. Simt că în curând o să-şi ia zborul; nu trebuie să rataţi acest spectacol.

Într-adevăr, demnitarul arab îşi scoate *gum*-a din fleancă şi o lipeşte pe fesa lui *miss* Gladys. După care îşi asigură mai abitir priza, înfingându-şi copitele în cărniţa macră a tovarăşei sale de o clipă. Apoi îşi aruncă lancea ca un călăreţ berber în momentul culminant al unei *fantasia*. Cadenţa de tragere îi ajunge la o sută de focuri pe minut, însoţită de cotcodăceli sălbatice.

Îşi încredinţează asistenţa că „Văleleu! Păzea, mă! Iuhuhu!", accelerându-şi paroxistic cursa angrenajului bielă-manivelă. Pe urmă braţul i se ridică de parcă ar agita o puşcă. Şi bărbătuşul trage, cu mare zgomot, pe dindărătul propriu, câteva salve.

Un spectacol impresionant, aproape feeric. Biata *miss* Gladys îşi propteşte dovlecelul în tăblia crivatului, pentru ca furia călăreţului dezlănţuit să n-o arunce la podele. Salamalecul o pistonează de mai-mai să o încrusteze în mobilă, ca prin desenele animale. Şi iată că se retrage cu un zvâcnet scurt, smulge din teacă spada lungă şi fină şi dezlănţuie un tir de bombardă între omoplaţii lui *miss* Gladys. Secvenţă de o incontestabilă măreţie, care ar merita participarea mai multor proiectoare, ca şi o filmare cu încetinitorul, ca să nu se piardă nimic din acest superb cârd de păsări; într-adevăr, poţi să juri că din al său Pollux (fiul geamăn al lui Zeus şi al Ledei) zboară cocorii.

Grăsunul tăntălău bărbos lasă să-i cadă braţul, apoi şi marafetul. Declamă nişte chestii în araba literară, în timp ce *miss* Gladys dă iama la duş. Şeicul îşi clăteşte şi el acadeaua. Apoi se înţoleşte pe îndelete, ia o nouă tabletă de Hollywood ciunga, scoate portofelul de aur cu colţuri de piele, de unde extrage un pumn de bancote galben-excrementţial pe care le aruncă în aşternuturile răvăşite şi iese pe uşă.

– Trebuie să merg să-l conduc, spune repede Martine şi se eclipsează.

Jérémie, pe care fata pare să-l fascineze din ce în ce, o urmăreşte cu o privire de vacă bălţată uitându-se cum trece vijelios, dea curmezişul păşunii ei, Trenul de Mare Viteză.

– E delicioasă micuţa asta! oftează dânsul. Ce păcat că practică o aşa meserie!

– Ţi-ar plăcea mai mult să-şi păstreze minunile pentru un tânăr cadru de conducere tembel, care i-ar prefera foarte repede propria secretară şi pe prietenii lui? Nu trebuie să dispreţuieşti paraşutele.

Jérémie, ci să le cinsteşti. Îţi închipui că îşi negociază farmecele, dar în realitate împart fericire şi uitare. Femeile care se vând şi sportivii care se dopează le fac contemporanilor lor daruri inestimabile. E monstruos să-i tratăm ca pe nişte paria.

Miss Gladys îşi face apariţia, proaspătă şi nouă într-un soi de tunică grecească, albă, cu găitane de aur, care o maiestizează. Şi ne congratulează, ca o fată bună care nu a uitat deloc remarcabilul serviciu făcut de noi.

– Nobilii arcaşi ai Republicii! ciripeşte, pupându-ne pe gură. Aţi văzut dimensiunile căpătate de afacerea Bonblanc? Ce înseamnă asasinatul ăla colectiv? O răzbunare, o dramă a nebuniei?

– Viitorul ne-o va arăta fără îndoială, tandră prietenă. Am dori tare mult să pălăvrăgim oleacă în legătură cu răposatul dumitale client. E cu putinţă să ne acorzi un pic de timp?

– Bineînţeles. Şi ştiţi ce-o să facem? Luăm o gustărică. Am mai bine de o oră de răgaz până la vizita senatorului Branlot[1]. Martine va deschide o cutie cu paté de ficat din Lades, iar în frigider avem pui rece în aspic. Pui de găină pentru curcanii mei dragi. Rafinată chestie, nu?

După zece minute, iată-ne benchetuind în drăgălaşa bucătărie a lui Gladys. Epicuriană gagica. Deţinea o butelcă de *sauternes* în vederea pateului de ficat şi una de *bordeaux* roşu pentru a însoţi puişorul până la ultimul său lăcaş. Trăsnet!

– Ce informaţii vă putem da despre bietul Jeannot? întreabă, etalând o porţie de pateu pe o felie de pâine prăjită şi crocantă.

Îi zâmbesc. Ştii că e şucară? Simpatică, inteligentă şi plăcându-i la nebunie dragostea, în ciuda (sau din cauza) meseriei.

– Uite, scumpo – genul ăsta de boşorogi, când vin la voi să facă un relaş, nu au nevoie doar de mângâieri. Simt şi nevoia să povestească, aşa e?

---

[1] *Branler*, „a se «încoţopeni»" (n. tr.).

– Mie-mi spui, inimioaro? A-i asculta este cea mai extenuantă dintre prestaţiile noastre. Avem parte de amintirile lor din armată, de calicia nevestelor lor, de bolile lor, de mizeriile nerăzbunate, de problemele politice, de călătoriile lor. Mai ales de călătoriile lor. Niciodată n-am să pun piciorul în Bali sau în Guadelupa, într-atât de indigeste mi-au devenit din cauza plăvanilor ăştia!

– Aşadar grăsanul Jeannot, cum îi spuneţi, nu era o excepţie de la regulă şi vă plictisea de moarte cu amintirile sau problemele lui?

– Era căpitanul de echipă al pisălogilor mei.

– Se plângea de anumite persoane din anturajul lui?

– Nu făcea decât asta, după ce i se morfolea măţiguşul.

– Despre cine-ţi vorbea?

– O, înainte de toate despre sora lui, pe care o ura. Dacă stăteai să-l asculţi, femeia asta avea toate defectele de pe lume. Probabil avusese loc ceva violent între ei pe vremuri.

– Pe urmă?

– Fosta soţie. Şi asta îi stârnea ura cea mai neagră. După câte am înţeles din spusele lui, îl ţinea din scurt şi-l scutura de biştari cât cuprinde. Părerea mea e că-l avea cu ceva la mână, şi el nu putea decât să-i verse mangoţii.

– Şi alţii, cine mai erau?

Sunt întrerupt de Martine, care întreabă cu o voce timidă, de fată din înalta societate:

– Gladys, pot să-l degulerez pe inspectorul Blanc când suntem la masă?

Ghicesc că simte foarte mult nevoia de asta – şi niciodată n-am pus mâna pe un sex de culoare.

– Bineînţeles că poţi, micuţo, cu atât mai mult cu cât respectivul te devorează cu ochii lui bulbucaţi.

– Mersi, răspunde, civilizat, drăcoaica.

Şi-şi lăţeşte căzmăluţa peste nădragii amicului, care bâiguie evaziverii tartufiene, precum „Crezi că este chiar locul potrivit?“

şi „Dacă îmi faci una ca asta, nu răspund de urmări, fiind deosebit de sensibil dinspre partea locului"! Dar delicata Martine se şi strecoară prin prohabul cadrilat al pretenarului. Urmarea operându-se pe sub faţa de masă cu pătrăţele albe şi albastre, revin la preocupările mele:

– În afară de soră şi de fosta nevastă menţiona alte persoane?

Gladys se gândeşte.

– Trebuie să-mi fi vorbit de anumite tracasări cu asociatul lui, dar astea au fost abia atinse în treacăt, frumosule comisar.

Ia te uită, piciorul i se răsuceşte pe după al meu. Căldura comunicativă a banchetelor, aşa crezi? E o ambianţă grozav de îmbătătoare în apartamentul ăsta. Unde amoroase? Slobozituri prea adeseori repetate?

– Şi secretara lui? orăcăiesc.

– Ei bine...

– A pus-o în şa?

– Niciodată.

Martine intervine din nou:

– Gladys, te-ar deranja dacă-l bibironizez pe sub masă pe inspectorul Blanc? Mi-a spus adineauri că n-a păţit niciodată asta în asemenea condiţii.

– Bineînţeles, puicuţo. Mai e nevoie să mă întrebi? Suntem în recreaţie toată lumea. Îndată ce-mi termin aripa de pui, vin şi eu lângă tine, să mă ocup de seducătorul comisar. E sexy viteazul nostru cavaler.

Hotărât lucru, jucăm „Odihna războinicului" la simpaticele astea! Paté de ficat, *sauternes* frapat dincolo de limita bunului-simţ, pe sub masă felaţie bine controlată; *mazette!* (cum ar zice Bătrânul), nu ne refuzăm nimica.

– Ţi-a vorbit cumva şi despre un bătrân, Gladys?

– Un bătrân?

– Da, un bătrân. Încearcă să-ţi aminteşti. A făcut vreo aluzie la un om în vârstă, probabil mai în vârstă decât el care, la urma urmei, nu avea decât şaizeci de ani?

– Nu-mi aduc aminte absolut deloc.

– Hihe ha! bolboroseşte Martine de sub masă.

Ridic faţa de masă şi mă aplec. În poziţia lotus, frivola gagicuţă s-a vârât între picerele muşchiuloase ale domnului Blanc şi-i efectuează, cu toată convingerea, lăcuirea cabanosului.

– Eşti bună să repeţi, fecioaro? o îndemn.

Dânsa abandonează nobil încomatul periscop al negroteiului, se şterge voluptuos pe bot şi zice că:

– Mie da, mi-a vorbit.

Într-o clipeală lunec jos de pe scaun, ca să mă cobor la nivelul ei.

– Explică-te, preţăluito!

Suzeta lui Jérémie tremură de nerăbdare şi bate măsura Simfoniei a V-a. Martine o înşfacă de ceafă şi o mângâie pe guşă ca s-o facă să stea locului.

– Într-o după-amiază, a pus ochii pe mine; şi, fiindcă nu reuşea să se ridice de la podele, mi-a zis „Nu de la vârstă mi se trage, ci de la antibioticele luate împotriva anginei. În uzina mea lucrează un ticălos de boşorog, mai bătrân ca mine, şi care se încoţopeneşte încă precum un măgar."

Încheindu-şi depoziţia, îşi înfige din nou în cioc muştiucul Întunecimii Sale şi-şi reia strădaniile de a-i extrage măduva. Iar eu, de lângă dânsa, mă pomenesc, pe nepusă sub-masă, în faţa decolteului sudic al lui Gladys. Ca o savantă preoteasă a amorului ce este, frumoasa şi-a sumeţit poalele tunicii şi şi-a despărţit papainoagele, nu înainte de a-şi împinge în faţă, pe scaun, partea interesată.

Invitaţia e atât de flagrantă, dorinţa mea atât de peremptorie, încât iată-mă continuându-mi gustarea la parter. Unei perfecte

tehniciene precum Gladys se cade nu să-i administrezi o fâţa-fâţa de mântuială prin locul pe unde face pipi, ci să-i organizezi o veritabilă şedinţă profesionistă, cu o figură liberă căreia îi datorez întâiul loc pe podium la campionatul mondial de limbido de la Bouffémont[1] (Val d'Oise). Aşa că-i propun marea mea realizare, intitulată „cele trei unităţi".

Întrucât o hoardă de dezaxaţi, în delir, îmi va scrie ca să-mi solicite în ce constă cioaca asta, prefer să dau imediat reţeta aici, ca să nu vină să mă sâcâie cu servisul postgaranţie. Cu policarele bine potrivite, dai binişor în lături vegetaţia de la intrare. Uşoară pupătură de bun venit, ca să umidifici peisajul. Urmează plecarea mjlociului în explorare speologică; el fiind urmat succesiv de către inelar şi, după definitivarea instalării acestuia, de către arătător. Şedinţa calmă, dar bine marcată, a celor trei simpatici emisari a început. Mereu cu susţinerea mestecăului, ca să evităm supraîncălzirea. Când mediul ambiant lubrificator este asigurat, pe căi fireşti, de către beneficiară, îi vine rândul să intre în scenă degetului mic, care se plasează afectuoas pe dindosul sărbătoritei. Deplina reuşită a manevrei cere de la executant o palmă pe măsură, răsfirarea maximă a falangelor permiţând distanţarea degetului mare cam cu cincisprezece centimetri faţă de cel mic. Care deget mare desăvârşeşte acţiunea, executând un masaj suav al limbii cocostârcului. Să rezumăm: policarul trebăluieşte în ograda râmiţei negre, cele trei deşte de pe la mijloc se duc-şi-vin la capătul tunelului – iar prâslea electrizează ieşirea de serviciu. Acela care posedă o mare supleţe a lăboanţei are succesul în vârful tuturor degetelor.

Miss Gladys, deşi hârşită cu manevrele cele mai secrete ale amorului, se fleşcăie de plăcere. La rândul lui, *mister* Jérémie îşi dă obştescul stupit, emiţând un soi de nerticularitate à la Tarzan în momentul când Jane îi mângâie bibiloaiele cu o pană de colibri.

---

[1] *Bouffez mon*, „haliţi-mi..." (n. tr.).

Haios sfârşit de prânzişor, frate-meu! Mi-i închipui pe coşar şi pe peripatetiboarfă privindu-se în felinare, acolo sus, şi vestindu-i întregii planete josnica lor pângărire.

Când ieşim la suprafaţă, Martine şi cu mine, gazda ne zâmbeşte din al nouălea cer.

– Şi voi, bieţii mei copilaşi, ni se adresează, nu puteţi rămâne neisprăviţi. Trebuie să vă purtaţi de grijă unul altuia. Nu vreţi să mergeţi în camera oglinzilor?

Luăm o înghiţitură de *sauternes* încă rece, ca să ne refacem cerul gurii – şi eu declin propunerea. E bine, uneori, să dai fără a primi. Milostenia păsăricii este una dintre cele mai nobile din câte există!

După-amiază, sun la medicul-legist.

Jean Bonblanc a murit, într-adevăr, de infarct.

Scurtă vizită la serviciul lui Mathias, roşcăţelul, cu care sunt *en froid* de la promovarea lui ca şef al laboratorului Poliţiei Tehnice (fapt care îl mâhneşte profund pe amicul meu Alain Cirou, faimosul astronom). Îi încredinţez unuia dintre laborântiştii lui, Alexis Baredefer[1], scrisoarea depusă, zice-se, în puşculiţa lui moş Bonblanc, ca şi agenda acestuia, în scopuri de analiză. E vorba de acelaşi scris? Baredefer promite să lucreze rapid.

Uzina de ambutisare de la Puteaux nu merită nicicum numele de uzină. E vorba mai curând de un mare atelier, unde dau în brânci o juma' de duzină de lucrători, sub autoritatea binevoitoare a unui nene puriu, cu mustaţă căruntă, care seamănă cu un Stalin căruia i se întâmplă să-l umfle râsul.

Asigurându-mă că prin sector nu sunt şi alţi copoi, mă apropii

[1] *Barre de fer*, „bară de fier" (n. tr.).

de nenicul, cu insigna în pumn, ca să-i solicit o ţârâ de conferinţă, ceea ce el îmi şi acordă pe loc, într-un birou agreabil, zugrăvit în *calcio nuovo* (adicătelea alb), cu mochetă verde, plante artificiale în ghivece veritabile, fotografii ale vechiului Puteaux, în rame de oţel, şi secretară grăsană. Dama e brun-creaţă. Şi-a desenat pe gură un soi de inimă ciclamen, poartă barbă şi musteţe şi, pe sub colanţii groşi, ciroapi antivarice. Cu un aer pătruns, clăpăluieşte în faţa unui calculator. Localul a fost divizat în două: cea mai mică dintre părţi e destinată acestei persoane varicoase, cealaltă – patronului. Biroul de aici e modern: piele şi sticlă, fotolii „design". Cele două sălaşe sunt despărţite printr-un fel de tufiş alcătuit din jardiniere unde cresc superbe vegetale de plastic.

– Colegii dumneavoastră au trecut deja pe aici, mă anunţă Stalin.

– Ştiu! îl mint. Am venit pentru un complement de informaţii.

Bătrânul se pune îndată pe bocit.

– Ce poveste! borborigmează din epicentrul fornăit al durerii lui. Bietul Jean! Şi toţi ceilalţi, asasinaţi de un maniac, după câte spun jurnalele.

Îşi strigă pe numele mic patronul, de unde mi se dezvăluie o foarte veche pretinie.

– Îl cunoşteaţi de mult timp pe domnul Bonblanc?

– Dintotdeauna. De când lumea. Am făcut împreună şcoala primară – deşi eu sunt mai în vârstă, fiindcă am fost retardatar. Şi când eu am luat certificatul de absolvire a patru clase, el a continuat până la capacitate; era o minte! Ne-am regăsit la aceeaşi uzină, la Blanchin-Manigon[1]. El contramaistru, eu muncitor cu înaltă calificare. După câtva timp, am pornit amândoi o afacere pe cont propriu. Chiar aici, dacă vă vine să credeţi. În uzina asta, care pe

[1] Probabil o combinaţie între *blanc*, „curat, fără cazier judiciar" şi *machin*, „individ oarecare" ; *manigance*, „mică manevră suspectă" (n. tr.)

atunci era minusculă. Jeannot umbla peste tot cu demersuri, să plaseze produsele. O capacitate! Afacerea a crescut. Când m-am însurat cu sărmana mea Lucienne, care avea să mă lase văduv, aveam nevoie de bani ca să ne aşezăm la casa noastră; aşa că a răscumpărat partea mea din afacere, dar m-a numit şef cu fabricaţia – ceea ce sunt şi acuma. Şi uite-l că a murit, bietul Jeannot, o minte ca a lui! Ce-o să se întâmple cu afacerea asta, mă întreb. Eu n-am copii, ca să preia ştafeta. Menţionez că am depăşit vârsta de pensionare, însă nu mă grăbeam să mă retrag, şi aş fi continuat câţiva ani; când eşti sănătos...

Îl las să se descarce. Are atâta nevoie de asta! E o adevărată comoară pentru mine; noroc chior. Un martor al întregii vieţi a lui Bonblanc. Taman pe măsura mea.

De câteva momente, vacarola creaţă de dincolo a încetat să meşterească la tastele calculăreţului, ca să tragă cu urechea.

– Dragă domnule... ăă..., zic.

– Aubier[1] Justin.

– Dragă domnule Aubier, dacă am merge prin apropiere să luăm un pahar, nu ar fi mai agreabil pentru discuţie?

Consimte. Mă pilotează până la maica Solange, care ţine, prin zonă, un fel de cafenea-cantină. Domnul Blanc ne priveşte pizmăreţ cum trecem, dar am hotărât că e mai bine să-l trag de limbă pe moşneag de unul singur.

Perorez, trăncănesc, turui mai bine de un ceas cu mustăciosul. Care a turnat mult în el (un aşa zis *côtes-du-Rhone* ce-ar sfredeli şi o placă de blindaj, atât e de acid). Am aflat un maximum de chestii despre Jean Bonblanc şi mă întorc, precum la stup o albinuţă care a prăduit prin grădina abatelui Mouret.

Radioul din tărăboanţă difuzează un cântec de Trénet. Marele *king* a operat întoarcerea triumfală. E mişto că nimeni nu şi-a dat

[1] *Aubier*, „călin" (n. tr.).

seama cât de mult îi datora blândului poet. Mor de plăcere când se detectează nemurirea oamenilor încă din cursul vieţii lor. Aşadar este difuzat *L'âme des poètes*, şi Jérémie al meu lasă să-i curgă pe obraji două lacrimi enorme.

– Butoiul cu melancolie, Negroteiule?

Îmi şopteşte printre mănuşile de box care-i ţin loc de buzoaie:

– Mă gândesc la ea.

– Care ea?

– Martine. Mi-a tras o ciocuială, tipule! Cea mai ciocuită ciocuială din toată existenţa mea. E naşpa când mă gândesc că, pentru mangoţi, suguieşte pe fitecine. Aş vrea să fie numai a mea. Nasol, nu?

– Nu, îi răspund, e omenese. Orice bărbat năzuieşte să fie proprietarul exclusiv al femeii cu care a ajuns la culmea ridichiei. Aproape cu toţii avem un complex al sechestrării, Mânjitule. Psihologia haremului. Ştiau ei bine ce făceau arăboii ăia de vază, când îşi asigurau un şeptel păzit de eunuci.

Cele două lacrimi s-au evaporat la căldura obrajilor.

– Ai lămurit povestea cu bătrânul? se interesează domnul Blanc.

– Se precizează tot mai mult. Boşorogul cu moacă stalinistă pe care tocmai l-am machit e vorbăreţ ca o placă de patefon zgâriată. Moartea lui Jean Bonblanc, care i-a fost mai mult prieten decât patron, l-a traumatizat şi are un exces de amintiri în carburator.

Mă aşez la volan şi demarez.

– E curios felul în care oamenii îi văd pe ceilalţi oameni! reiau, detrotuarându-mă. Uneori, în funcţie de propriul lor temperament, socotesc că oamenii cumsecade sunt răi iar că cei răi sunt cumsecade. Aşa şi bunul moş Aubier consideră că amicul lui, Jean Bonblanc, a fost un sfânt, când de fapt el era, cu toată certitudinea, o japiţă care l-ar fi escrocat cât ar mai fi trăit. I-a şterpelit partea din asociaţie, dându-i în schimb un zero tăiat în patru, l-a pus să muncească pe brânci şi l-a ţinut în sclavie vreme de treizeci

de ani – dar fiindcă îi vorbea cu frumosul şi din când în când beau un pahar împrenă, Aubier îl venera.

– Ce te face să crezi că Bonblanc era o japiţă?

– Îţi dai seama de asta dincolo de laudele şefului său cu fabricaţia. Care mi-a repetat de o sută de ori că răposatul era „o minte", iar ca dovadă mi-a relatat performanţe ale individului ce vizau, evident, tragerea pe sfoară. Sunt convins că atelierul ăsta de ambutisaj aducea un profit cucu-bau şi că de fapt îi servea lui Bonblanc drept paravan, ca şi multifiduciara de la Bursă a aceluiaşi, care avea drept personal doar pe „asociatul" lui Bonblanc şi pe secretară, amândoi asasinaţi ieri. Or, grăsanul ăsta era bogat, simt asta; cu mult mai bogat decât lasă să se bănuiască apartamentul lui din Paris şi căsuţa de la Glanrose. Trebuie să descoperim originea acestei averi şi natura ocupaţiilor lui.

Jérémie întreabă:

– Şi în privinţa aşa-zisului bătrân asasinat de D.C.D.?

– Aubier nu ştie decât de unul în viaţa lui „Jeannot". Şi pe care acesta din urmă nu-l mai vizita de-un an şi-o vară: fostul lui socru, genitorele celei dintâi doamne Bonblanc, cea moartă prematur într-un incendiu. Aubier habar nu are dacă matusalemicul mai trăieşte au ba. Este (sau era), după spusele lui, un şmecher care l-a curăţat de bani pe Bonblanc în chip neruşinat. Pe vremea când trăia fata lui, era mereu grămadă la ei în casă, sfeterisindu-le talanţi, cu toate că nici vorbă să fi trăit din te miri ce. Era reprezentant al anticariatelor cu cărţi rare, specialist în opere galante, cu ilustraţii erotice: *Gamiani, Les Mémoires d'une fille galante*, etc.

– Ai coordonatele lui?

– Aubier nu-şi mai aminteşte nici măcar numele individului – dar, de vreme ce ştim că era tatăl primei doamne Bonblanc, n-o să fie mare chestie să dăm peste el. Chiar, ia telefonează imediat la Marea Baracă, la Serviciul Cercetări, şi întreabă de ofiţerul de poliţie François Richard, e un pretin de-al meu.

Îngerul Negru se cramponează de departe-vorbitorul de bord.

– Apropo de telefon, zice, mi-am permis să-l sun pe laboratorist pentru rezultatele grafologice.

– Le avea?

– Nu încheiaseră pe deplin examinările, dar băiatul era aproape sigur că e vorba de acelaşi scris.

Exult:

– Va să zică, Grasul ştia ce spune.

– Într-adevăr. Numai că a apărut un element de-a dreptul tulburător: nu toate textele din agendă sunt scrise de aceeaşi mână. Tehnicianul pretinde că au fost puse pe hârtie de către două persoane, dintre care una trebuie să fie femeie. Sunt optzeci la sută şanse ca scrisoarea găsită în seif să fi fost redactată de o femeie.

– Din ce în ce mai bine! exclam. Nu-i afacerea secolului, e a mileniului!

– Mai există un personaj misterios despre care nu ştim nimic, gândesc cu glas tare; acea Edmée care a lăsat un mesaj pe robotul din magherniţă, pentru a informa că „tipul din Bruxelles" îşi anulase voiajul.

Domnul Blanc face *„on on"* ultimul număr din *France Soir*, din care picură cerneala (pe legea mea, sunt nevoit să fug să fac o baie ori de câte ori îl citesc!).

– E interesant? mă înfurii, fiindcă am oroare ca pasagerul din dreapta să mă-lase baltă atunci când pilotez.

– Foarte.

– Buchiseşti la „afacerea secolului"?

– Da.

– Ceva nou?

– Nu.

– Şi atunci?

– Ştii cum o chema pe secretara pe care au îmbrăcat-o în scânduri alături de ceilalţi trei?

– Nu-mi mai aduc aminte.

– Crépelut.

– Şi asta te scoală din morţi?

– Numele ei de fată mă face chiar să mă ud. Se chema La Goyet.

Mă încrunt.

– Chestia asta îmi spune ceva.

– Evident că-ţi spune ceva: e numele cantonierului răposat, în casa căruia se află robotul telefonic.

– O.K.! Un punct elucidat, Brutus. Va să zică ea plătea abonamentul, fiindcă telezbanţul e la ea acasă, în cocioaba moştenită de la al său *father*. Adicătelea era în tamjă cu Bonblanc. Acel mic popor asasinat trebuie că se deda unor operaţii ciudate.

Apăs până la fund ciuperca acceleratorului pe Autostrada de Nord. În mai puţin de doi timpi şi trei mişcări, mă angajez pe breteaua de ieşire către Beauvais, patria lui Jean Hachette, cel care şi-a apărat oraşul împotriva lui Carol Temerarul înainte de a deschide o casă de distribuţie a cărţilor[1].

După examinarea ghidului rutier, strada Burne-qui-Pend[2] se află foarte aproape de catedrala neterminată (secolele XIII-XIV). O cale atât de dreaptă, încât ar putea fi urinară. Dacă măsoară cincizeci de metri cubi în lungime, înseamnă că duce la capătul lumii. E mărginită de case cu unul sau două caturi, din cărămizi odinioară roşii, acum patinate de timp. Câteva prăvălii modeste: dugheană de pantofar, băcănie arabă, magazin cu plante medicinale, oficină a unui cârpaci de fecioare, studiouri ale extractoarelor de

[1] Să nu neglijăm niciodată cultura tineretului, chiar şi în sânii unei cărţi de divertisment. San-A (n. a.)

[2] „«Măslinuţă»-care-atârnă" (n. tr.).

sloboz... La numărul 12 (2 ori 6 sau 3 ori 4) locuieşte Alexis Torcheton[1], exsocrul lui Jean Bonblanc.

Imobilul e pus pieziş, străbătut de o alee mediană care exhală miresme de crin, fiindcă în spate se găseşte o minusculă grădiniţă unde mişună această plantă cu bulb, din familia liliaceelor. Trei cutii de scrisori fac de gardă la intrare. Una este afectată domnului Alexis Torcheton, laureat cu frunze de palmier academic (şi-a piunezat cartea de vizită pe cutia în cauză, după ce a precizat cu o cariocă faptul că locuieşte la primul etaj).

Scară de lemn, căreia doar primele trei trepte îi sunt garnisite cu un linoleum eczematos. O uşă strâmtă pe palier mă trimite cu gândul la Gide (tăntălăul a refuzat primul manuscris al lui Proust!).

Mică sonerie rotundă. Casa scărilor e vopsită în culoarea deşeurilor de câine. Apăs pe buton. Dinăuntru răsună un „dringggg!" absolut tembel, ca în camera unei asociaţii de binefacere. Dar nimeni nu răspunde. Reiterez.

– Cât mai aştepţi până să-ţi iei inima în dinţi! bombăne Jérémie.

Şi ce dreptate are! Aşa că recurg la delicatul instrument pe care-l ştii şi care ne permite să intrăm într-o locuinţă mică, pe de-a întregul mic-burgheză. Rafturi cu cărţi legate. O perdea mascând intrarea într-un salonaş şi căreia îi îndepărtez faldurile, ceea ce provoacă zborul unor mărunte fire de praf.

Domnul Alexis Torcheton atârnă spânzurat de marele cârlig al lămpii de plafon, care nici măcar nu a fost dată jos ca să-i facă loc. Este cât se poate de mort, cu tărtăcuţa aplecată într-o parte, privind cu coada ochiului către viitor, cu vârfurile picioarelor depărtate (unul dintre papuci îi zace pe podea). Fusese un omuleţ emaciat, cu pometi de schelet, frunte bombată unde vegetau smocuri de păr încărunţit, gură fără buze. Pare, la capătul funiei lui, plăpând şi

[1] *Torche ton.* . „şterge-ţi (poponeaţa)" (n. tr.).

dezabuzat. Există la acest defunct o latură de bătrânel-foarte-curat. Cămaşa albă îi e scrobită, pantalonii perfect călcaţi, jacheta de lână cafenie fără nici o avarie.

Lângă papuc, pe covor, o carte de o tristă celebritate şi al cărei autor nu aş vrea să fiu nici în ruptul capului: *Sinuciderea, mod de utilizare*. Genială idee a criminalului, fiindcă bucoavna asta e mai elocventă decât un ultim mesaj.

Trag sub spânzurat un scaun pe care mă cocoţ.

– Vrei să te ajut să-l dai jos? întreabă Jéjé.

În vreme ce eu îl studiez cu atenţie pe mort, domnul Blanc se apucă să exploreze marele birou cu rulou, care ocupă o bună parte a încăperii. Îngenunchează în faţa mobilei, căreia îi scotoceşte minuţios sertarele. Tot trebăluind, bombăne:

– O ciocuială ca aia nici nu-mi închipuiam că poate fi cu putinţă.

Absolut drogat de binevoitoarea Martine bietul de el. Se numără printre oamenii în care este profund ancorată recunoştinţa sexului şi care nu le pot uita pe răspânditoarele de fericire.

După ce mi-am încheiat examinarea, cobor de pe scaun şi mă aşez la masă, la câţiva centimetri de gaibaracele bătrânului Torcheton. Cu braţele încrucişate, îmi contemplu colaboratorul sfâşiat între nostalgia somptuoasei slobozenii şi grijile profesionale.

Triază hârtiile pe care le scoate din mobilă şi le citeşte în diagonală, despărţind grâul de neghină. Şi continuă să fredoneze acelaşi lamento al regretelor. De ce oare i-a fost dat să primească acel foc de artificii senzorial de la o târfuliţă care, în clipa asta, probabil că le dă să guste şi altora deliciile dezvăluite lui? Muncit de cea mai neagră gelozie soţul lui Ramadé. Sufletul lui îndurerat interpretează din nou şi iarăşi muzicuţa tristului amor. Uneori se opreşte din treabă ca să-şi şteargă cu mâneca ochii înceţoşaţi.

După ce a terminat, ia unul dintre documentele puse deoparte

şi îl reciteşte cu atenţie, apoi se ridică în picioare şi abia atunci descoperă contemplarea din parte-mi.

– Eşti fratele meu, Jérémie, îi spun. Ştiu de ce te iubesc: porţi în inimă Orchestra Filarmonică din Berlin.

Amorsează un zâmbet şi scutură din cap.

– Viaţa e ambiguă, continuă mandea. Martine îţi va face întotdeauna ciocuieli frumoase – şi Ramadé copii frumoşi. Două moduri de a-ţi utiliza sămânţa de ticălos de negrotei ce eşti. Dar te vei lăsa de una, nu şi de cealaltă, fiindcă în cele din urmă tipii ca tine îi preferă totdeauna plăcerii datoria; asta e mizeria şi gloria lor, Jérémie.

Uite-l că bâzâie cu cea mai mare tragere de inimă. Fără o vorbă, aşază bumaşca în faţa mea. Ciudată situaţie, nu? Ne aflăm într-un coteţ din Beauvais, în compania unui bătrân spânzurat, căruia îi scotocim sertarele... Negrul şiroieşte de dragoste, eu îmi rumeg ranchiunele şi presimţirile. Scrisoarea spune că:

Dragul meu Tată,

Suspiciunea dumitale e monstruoasă. Uiţi că poliţia a procedat la o anchetă amănunţită? Şi îţi închipui că asigurările le dau vreun sfanţ oamenilor cu privire la care nutresc vreo îndoială cât de mică? Şi mai cu seamă, mai cu seamă, nu ştii că în clipa petrecerii dramei eu eram la Bruxelles?

Acestea fiind zise, nu vreau decât să te ajut, în numele marii dragoste ce mă lega de Aimée. În consecinţă, vei găsi alături un cec de cinci mii de franci.

Te rog să primeşti, dragă Tată, întristatele mele sentimente.

Jean

– Ei bine, exclam cu satisfacţie, punând jos biletul, iată ceva elocvent. Prima soţie a lui Bonblanc, adică fiica domnului suspendat

aici, a murit arsă de vie într-un incendiu, iar socrul i-a împărtăşit ginerelui îndoielile lui cu privire la răspunderea provocării sinistrului. Jeannot îi răspunde cu indignare, justificându-se, ceea ce nu-l împiedică în cele din urmă să scuipe nişte mangoţi.

Tovarăşul meu de efracţie aruncă pe masă o duzină de alte misive *ejusdem farinae*. Toate de la Bonblanc. Care protestează împotriva insinuărilor bătrânului, dar plăteşte. În unele dintre cele mai recente, contestă anumite „dovezi" pe care i le-ar fi arătat Torcheton şi, ca de obicei, îşi încheie protestele cu trimiterea unui cec. Sumele sunt din ce în ce mai mai, ca şi când poziţia acuzatorului s-ar fi consolidat.

– Înţeleg că personajul de colo a fost anevoie de purtat pentru Bonblanc, zice domnul Blanc. Şi că era, nici mai mult nici mai puţin, un şantajist.

– Într-adevăr. Navigăm într-un univers al naibii de tulbure. Singurul tip cumsecade din întreaga afacere fiind moş Aubier, fostul asociat al lui Jeannot.

Jérémie reia:

– Misteriosul D.C.D. era deci la curent cu situaţia. Pare să ştie totul despre existenţa lui Bonblanc, cu toate că se află în Africa de Nord.

– Ştie totul, în afară de faptul că Bonblanc a murit, ca şi sora lui, asociatul, fosta soţie şi secretara.

Amicul tău Sana se simte absolut bizaroid prin crăticioară. Există un flux de episoade, de evenimente, de amănunte, un aspect de ceva „fabricat", care mă face să scrâşnesc din dinţi ca atunci când tai cu cuţitul un măr necopt. Îmi spun mie însumi nişte chestii care sunt dincolo de realitatea imediată. Praf în ochi, făcătură!

Dacă nu Bonblanc a scris mesajul semnat D.C.D., putem admite că într-adevăr l-a găsit în seif. Dovadă emoţia lui atât de puternică, încât, după un ceas, borţosul moşneag şi-a predat ortul în mâinile preotului paroh.

– Seiful! exclam cu toată tăria.

– Ce?

– Dacă dezlegăm enigma seifului, descoperim adevărul.

– Adică eşti convins să bătrânul a găsit scrisoarea în caseta blindată?

– Oricât de absurd ar putea să pară, da! Cineva a vrut să-i dea lui Bonblanc o lovitură forte. Fiindcă avea de-a face cu un bătrân şmecher, ticălos şi lipsit de scrupule; ca să-l aibă la bunul său plac, se cuvenea să-i tragă peste bot una ţeapănă cât cuprinde. Or, nimic nu-l putea impresiona pe moşneag mai tare decât o asemenea lucrătură. Casetuţa lui forţoasă care, peste noapte, a fost preschimbată în cutie de scrisori. Şi, lucru surprinzător de dibaci: nu i se fură nimic. Aşa ceva poate să te bage în sperieţi! Orice nene căruia i se întâmplă o atare aventură sinistră se simte hăituit, învins. Numai că în machiavelism se produce o falie: grăsanul bătrân moare de inimă rea. Şi moartea lui o va antrena şi pe aceea a oamenilor apropiaţi sie. De ce? Am impresia că, pe neaşteptate, la anunţul decesului său s-a stârnit un vânt de panică. Printre duşmanii lui s-a dat decretul „scape-cine-poate" – sau mai degrabă „ucidă-cine-poate".

– În concluzie, juca două „jocuri ale duşmanilor", rânjeşte domnul Blanc: ucigaşul celor patru şi D.C.D.

– Fapt este că numiţii duşmani nu glumesc deloc: patru congelaţi de o parte, un (arăt către atârnândul tataie) spânzurat de alta. Scor inegal, dar partida nu s-a terminat încă.

Domnul Blanc priveşte la moş Torcheton, transformat în ciucuraş la capătul sforii lui.

– Examinarea mortului ţi-a oferit vreaun indiciu?

– Doar că a fost asasinat. Mai întâi asasinul l-a strangulat cu funia de care s-a servit ca să-l spânzure. Urmele strangulării sunt indiscutabile, fiindcă îi apar pe gât două adâncituri sângerii, pe când dacă s-ar fi sinucis trebuia să aibă numai una.

– Pe semne că s-a apărat, nu?

– Bătrân şi plăpând cu era, ce rezistenţă ar fi putut opune unui agresor chiar de constituţie mijlocie?

Jérémie, care şi-a ros din scoarţă-n scoarţă manualele de poliţie tehnică, examinează mâinile înţepenite ale defunctului, sperând să dea la iveală vreun element de identificare, precum vreun nasture, fir de păr, particulă de stofă – însă carabele moşului sunt rigurosamente vide.

Vâr în pozânare scrisorile găsite de domnul Blanc şi ne pregătim să-l abandonăm pe bietul Alexis Torcheton, când percep zgomotul caracteristic al unei chei bâjbâind să penetreze broasca. Nu ştiu ce crezi mata, dar eu unul găsesc că apariţiunea aceasta e oarecum intempestivă.

Iată de ce voi încheia aici capitolul de faţă, ca să-ţi las timpul necesar să încasezi emoţia în cauză.

Capitolul VII

CINE SEAMĂNĂ FURTUNĂ CULEGE NAUFRAGIU

Deschid mai înainte ca nou-sositul să fi izbutit să-şi scoată cheia. E vorba de o nou-sosită. O damicelă aprinsă la faţă, înaltă, pictată, purtând o haină de un roşu neasortat cu acela al pantofilor, care la rându-i nu e asortat cu acela al rujului. Oscilează între patruzeci şi cincizeci de ani, împingând în faţă două mamele enorme, care totdeauna o vor împiedica să se înece în caz de naufragiu. Putinee de un asemenea gabarit e un lucru mai degrabă rar; nu găseşti decât în U.S.A. Şi numai în anumite spălătorii de maşini, unde, îngenuncheate pe capotă, dameze goale, cu balcoane extravagante, îţi şterg parbrizul cu glandele lor.

– Ie-te! Motănelul are o vizită! exclamă bărbăţoiul, masându-şi amortizoarele cu plămâni. Voi cine mai sunteţi?

– Poliţia, îi răspund cu sobrietate, arătându-i fugitiv legitimaţia.

La care dama rămâne paf:

– Poliţia! I s-a întâmplat ceva Motănelului?

– Mai mult sau mai puţin. Dumneata cine eşti? îi întorc întrebarea.

– Amélie Lesbain, o prietenă.

– Prietenă bună, de vreme ce ţi-a dat cheile de la apartament.

O împing, cu peremptorialitate, în direcţia camerei moşbeşlegii, alăturată salonului unde atârnă acelaşi.

– Vino încoace, să stăm de vorbă.

Nu protestează; ba chiar, ajunsă în odaie, se aruncă pe pat şi, la fel de brusc, se întoarce cu faţa în sus, cu papainoagele desfăcute – şi nu poartă nimic printre ele, bătrâne, şi pitulicea îi e la fel de neagră şi creaţă ca frizura domnului Blanc aici prezent. Apleacă-ţi tărtăcuţa către cititor, Jérémie, pentru ca să poată să-şi dea seama. Mersi!

De la bun început o cataloghez de ştoarfă-fată-bună.

– Fără cioace, zice, ce-a păţit Tataia?

– Mizerii, evazionez eu.

– E mort?

– În felul lui, da.

– Din ce cauză?

– În luna lui iunie, guturaiul fânului e înşelător.

Ridică din umeri.

– Îmi povesteşti prietenia dumitale cu Alexis Torcheton, Amélie?

Iar ridică din umeri.

– O, îl ajut să-şi curăţească apartamentul.

– Eşti femeie de serviciu?

– Nu.

– Te plătea?

– Îmi arăta „recunoştinţă", da.

– Va să zică lucrezi la negru, doamnă Lesbain?

Păleşte.

– Când dai o mână de ajutor, nu înseamnă că lucrezi.

– Mână de ajutor sau păsărică de ajutor, micuţo? Mână de ajutor – comiţi o infracţiune faţă de Ministerul Muncii; păsărică de ajutor – nimeni nu are nici o treabă.

Încuviinţează:

– Atunci optez pentru a doua categorie.

– Uite că ne-am lămurit. Te prostituezi?

Chestia asta o face să sară în sus.

– Alo, unde te trezeşti? Sunt divorţată, cu doi copii în seama mea, dintre care unul se pregăteşte pentru medicină. Lucrez cu jumătate de normă într-un dispensar Dacă mă milostivesc de câte un bătrân, asta-i mai mult pomană decât delict. Cu toate că bătea spre optzeci, Alexis avea încă tresăriri. Nu-l ţineau curelele să mi-o pună de-adevăratelea, ar fi fost o iluzie, un simulacru. Dar se dădea în vânt după o mică mânăreală din când în când. Nu scotem din el decât fum – îţi dai seama, la vârsta lui; ceea ce nu-l împiedica să simtă nevoia de aşa ceva, pentru echilibru psihic.

– Îl vizitai des?

– De trei ori pe săptămână.

– Era de ajuns ca să-ţi dea cheile?

– Ajunsese complet surd şi nu mai auzea soneria.

– Nu purta aparat acustic?

– Trebuie că are unul pe aici, dar îi dădea dureri de cap.

E simpatică mămica asta cumsecade, care-şi rotunjeşte veniturile storcând deshidratatele gogoşi de tufă ale câtorva bătrâni aflaţi în pană de dragoste. Deloc rău făcută. Prestigioasele ei balconeturi fascinează orice bărbat. Coama sălbatică de asemenea. Iată solida şi fierbintea muiere pe care ai spinteca-o căzăceşte şi care te invită fără mofturi în tundrele-i australe. Cu una ca ea ţi-ai asigurat zbânţuiala pe bune, fără mâţâieli şi chiţibuşuri. Săltarea soldăţească a poalelor şi joaca de-a rupe-ţâţe, încleştarea reciprocă pentru un maximum de avânt, căutarea apoteozei în violenţa îmbrăţişării, nu în subtilităţi ingenioase. Şi ştii că mi se încing tărâţele pentru dânsa? Din capul locului a găsit, aruncându-se pe crivat, poziţia care-ţi biciuieşte sângele şi simţurile. Iar eu, care sunt mai curând un rafinat, oarecum pervers, mă dau destul de mult în vânt după frumoasele femei de viaţă, cu pulpe zdravene, cu blană luxuriantă şi pistoale supradimensionate. Cu astfel de pofticioase, te întorci la starea sălbatică, redevii animalul de odinioară.

– Cum trăia moş Torcheton? continuu cu tot curajul.

– Oleacă precum un pustnic; citea mult, îşi cumpăra mâncăruri bune de la Frégançon, birtaşul, şi se ocupa să-şi plaseze mălaiul. Aduna întruna venituri financiare. Dacă poţi să crezi, într-o zi, în timp ce eu îl frichineam, citea un ziar scris pe englezeşte. Încurajator, nu?

– Era generos?

– Aşa şi aşa. Trebuia să insist, ce mai.

– Îţi vorbea de familia lui?

– Nu mai avea pe nimeni, în afară de un ginere pe care îl ura, fiindcă, zicea el, pricinuise moartea fetei lui, în urmă cu treizeci de ani.

– Vorbea deseori despre el?

– Îl apucau un soi de crize; îi spunea „asasinul". Se jura că o să-l stoarcă de bişatari până i s-or termina zilele.

Nostim, când te gândeşti că amândoi şi-au dat sufletul cam în acelaşi timp!

– Pretinzi că Torcheton era atât de surd încât să nu mai audă soneria de la uşă?

– Nu că „pretind", aşa şi era! se oţărăşte Amélie Lesbain. Surd ca o ciubotă. Într-o zi, când eram aici, un camion rămas fără frâne s-a ciocnit cu un autobuz pe strada învecinată. A fost o hărmălaie enormă. Ei bine, Motănelul habar n-a avut.

– Cum procedau vizitatorii ca să-i atragă aenţia? Poştaşul, cititorul de contor şi ceilalţi?

– O căutau pe doamna Hulette[1], vecina de la parter, care şi ea are o cheie şi urca aici cu ei.

– Interesant.

– De altfel, e un bilet pe uşă care îi avertizează pe musafiri să meargă la doamna Hulette.

Mă încrunt.

---

[1] Probabil o combinaţie între *hulotte*, „huhurez" şi *chuette*, „cucuvea" (n. tr.).

– Un bilet pe uşă, eşti sigură?

– Tot timpul.

– Adineauri, când am venit noi, n-am găsit nimic.

– Atunci cum aţi intrat?

– Aveam cheia, eschivez eu.

– A, da? face dumneaei, derutată.

Mă întorc către domnul Blanc.

– Coboară să o intervievezi pe această doamnă Hulette, băiete. Întreab-o când a condus aici ultima dată un oaspete.

Negroteiul încuviinţează şi iese. Amélie şi-a schimbat poziţia şi zăresc o dungă roz în mijlocul blănii ei. Spectacolul îmi usucă gâtlejul. Femeile au acest ceva de neînlocuit, cu care urmează îndeaproape dorinţa stârnită bărbaţilor. Tăcerea lăsată între noi e al naibii de elocventă, te asigur. Şi lasă loc privirilor, iar privirile nu mai au nimic de ascuns.

Peste un timp, Amélie se debarasează de haină, pe urmă îşi descheie *chemisier*-ul. Nu poartă sutien, fiindcă nu există în comerţ ceva suficient de vast pentru piepţii ei. Doi sâni niciodată egalabili, roz-pal şi încununaţi cu ocru-viu, explodează literalmente în faţa mea.

– Asta vrei, nu? murmură femeia.

Şi adaugă, cu o voce mai mult resemnată decât vanitoasă:

– Asta le suceşte minţile la toţi, pieptul meu.

– Eşti urmaşă de colonişti din Algeria? bâigui păşind spre ea.

– Da, dar de ce? Din cauza pieptului?

– Nu, a acelui „la".

Nu-şi dă seama ce-am vrut să spun. Îmi înfund faţa între enormele mamele pe care le botez *in petto* „plugărit" şi „păstorit" (în amintirea lui Sully, care era un făţarnic[1]). Ah, minunat ospăţ! Să

[1] Joc de cuvinte intraductibil, legat de numele poetului Sully Prudhomme: *Sully, care era un „prude homme" (un om care simula ruşinea)* (n. tr.).

priveşti Franţa din adâncul sânilor ei, ce voluptate! Mă simt pofticios ca un lup care a ajunat şi care caută aventura. Prânzul sălbăticiunilor!

– Crezi că avem timp să terminăm până ţi se întoarce prietenul?

– O vom face pe îndelete.

Îmi recuperez fizicul de vedetă şi mă dezbrac la iuţeală pe din jos. Mămica nu trebuie să-şi dea osteneala să mai scoată cevaşilea, doar că-şi saltă oleacă fusta, să n-o mânjească cu oarece zmacuri ce ar putea surveni. La naiba cu obişnuitele premise. Fofârlica tiroliană, „cele trei unităţi", explicate mai sus în această capodoperă în curs de desfăşurare le voi lăsa pentru altădată, cu o altă dameză. Cu Amélie am o explicaţie fără ocolişuri.

Ea s-a pregătit pe loc, cu problema larg deschisă şi pusă în stare de recepţie imediată. Nu mai tergiversăm deloc. Vine străpungerea superbă, vertiginoasa coborâre în adâncuri, de tip Taras Bulba prin stepă. Viguroasa înşfăcare a căpiţelor despre care vorbeam absolut adineauri, cu unghiile bine înfipte în carne, pentru o fixare implacabilă. Pe urmă galopul armăsarului, pierdut, intens, în sunetele moi ale ocalelor de pieptăraşe ce zboară în toate părţile. Scâncetele disperate ale somierei care nu a mai trăit asemenea şedinţe de cel puţin douăzeci şi cinci de ani – şi încă nici atunci atât de intens, fiindcă Torcheton se reproducea debilissimo, la categoria pană (jumulită) şi chiar muscă (de tot rahatul).

Măicuţa şi-a proptit umblătoarele în „V", cu genunchii foarte sus; ar avea de ce să fie mulţumit bunul De Gaulle, care se omora de dragul acestei litere. Şi de la bun început înţelege că nu e vorba de o mică tropăială de fetişcană pe aleea de călărie a castelului, ci de o veritabilă galopadă nebună, la firul creţului. Pampa, farvestul... Procedez cu toată energia. Mica şedinţă de sub masă cu *miss* Gladys mi-a potenţializat frenezia cocoşească, mi-a adus nervii în stare de alertă generală – atenţie, pericol iminent. O scânteie mi-ar putea aprinde slobozul. Şi strălucirea cărnii roze din pădurea doamnei ar

sluji ca detonator. M-a cuprins un rut impetuos, pe care îl săvârşesc cu răsuflarea tăiată.

La început, pieptoasa m-a încasat fără să crâcnească (avea şi de ce), dar o dată cu intensificarea contradanţului, începe să pretindă că „Uau! Vai! Văleu! Văleleu! Uh! Uh!! Uhh!" Zvâcnim amândoi din părţile cu pricina, la un perfect unison. Priveşte, băiete, asta înseamnă s-o faci ca lumea. Asta şi nu altceva. În faza ascensională, mă retrag din fofleancă până la punctul de a pierde firungul. Dar de aici căderea înapoi este mai intensă. Ce percuţie, amice! Nu-şi mai vine în fire Amélie, de când simte cu câtă forţă se decarcasează soldăţelul lui mandea. E în al nouălea cer, ai?

Acum îmi punctează asalturile. La fiece plonjon în fortul ei lăuntric, strigă: „Da! Da! Da!" şi nu e doar o aprobare în acest „da" urlat. Se implică şi o anume exigenţă peremptorie. Se exprimă, simultan, un „mulţumesc" şi un „încă". Ah, limba franceză, cât de puţin ar însemna ea fără intonaţiile care o desăvârşesc!

Ne întrepătrundem, ne duelăm, ne înfruntăm, ne copleşim, ne lăsăm luaţi de val, ne risipim cu dărnicie, ne izbim cu ciocanul, ne transcendem, ne invaginăm, ne înnămolim, ne îmbăloşăm, ne încolcăim, ne extenuăm. Şi, la un moment dat, iată că persoana se pune pe umflat baloane, vestind evenimentul printr-o impresionantă exclamaţie de surpriză încântată. Adică: „Wruhahahaaaa!" Nu e cazul să te eternizezi prin partea locului, Tonio! Ţi-ai îndeplinit contractul, acum ia-ţi mălaiul, pretine. Ţi-ai meritat saltul cu paraşuta, somptuoasa rostogolire în spaţiu. Cu faţa vârâtă între maldărele scumpetei, o termin cu ţopăiala, mă detaşez la sprint şi mă năpustesc spre linia de sosire pe care o trec cu capul înainte.

Cumsecade, buna Amélie îşi turteşte bleanda din stânga, ca să mă lase să respir. Uf! Rămânem o clipă inerţi, învinşi şi totuşi triumfători, dureros de fericiţi, înnobilaţi de plenitudinea pe care o simţim şi care poartă în sine melancolia fără margini a plăcerilor care au luat sfârşit.

Înţeleg ce-l încearcă pe marele negru în privinţa Martinei. Ar trebui să putem păstra asemenea momente nebune. Să facem din ele incluziuni, pentru ca mai târziu să le putem contempla, prizoniere ale blocului lor de plastic. Le-am aşeza într-un colţ al universului nostru. Şi ar sta acolo, la îndemâna inimii. Ne-am înduioşa privindu-le. Ne-am spune: „Drace, cât de frumos şi de bine era!" Am vărsa un plânset. Eu, în orice caz, aşa aş face, într-atâta mi-e de destrămată inima printre toţi oamenii aceştia care mă împovărează cu bunătatea şi cu răutăţile lor.

Bun. Va să zică, mă despuţuiesc de doamna. Şi mă aşez alături de ea pe crivpat. O cuprind pe după umăr – ca amici ce ne aflăm. Ia te uită, miroase cam prea de tot, nu mă prinsesem la asta. Mezeluri de Westfalia, ascultă ce-ţi zic. Fatalitatea feminină. Cincizeci de anişori ce se ivesc la orizont. Degeaba luptă sărmanele cu asta, se afundă în băi de reîntinerire, se parfumează de-ţi vine cu alergie, îşi dezodorizează adâncurile şi înălţimile – nu pot face nimic împotriva perfidei miasme, iz al vârstei. Cumplit blestem al anilor!

Alde coate-goale mă vor eticheta iarăşi de misogin. Greşeală! Nu sunt misogin, ci numai obiectiv şi sincer. Nimic nu mă mâhneşte mai mult decât faptul de a le vedea periclitate pe micuţele noastre scumpeturi. Aş vrea atât de tare să le conserv în podoaba indicibilă a graţiei lor adolescentine! Să le păstrez Juliete, fără măcar a le lăsa să devină nişte Bovary.

Iar ea, buna iapă Amélie, planturoasa cu sâni mai mari decât desagii tirolieni umpluţi de stau să crape, mă emoţionează. Aş vrea s-o apăr de capcane pe mămica asta uşoară de piciorul stâng. Să o duc pe tărâmurile pe care le visez, pe jumătate harem, pe jumătate grădină a Hesperidelor, unde viaţa i-ar fi lină şi unde bătrâneţea i-ar da pace. Văzuşi cât de spontan s-a dăruit? O umbră de lubricitate în privirea mea – şi gata ofranda, cu chiloţii la călcâie. Mereţi, dragii mei! Mai ales că nici nu purta aşa ceva.

– Şi cum a murit? întreabă deodată, fiindcă realitatea o ia din nou în stăpânire, ca o boală sifilidă.

– S-a spânzurat.

La care ea strigă:

– El??

Există atâta incredulitate în exclamaţia ei încât, sincer vorbind, nu ştiu unde s-o pun.

– Ţi se pare ilogic?

– Fireşte, răspunde ea. Bătrânii nu se sinucid, e ceva peste puterea vârstei lor. Mai ales unul ca Motânelul, care iubea atât de mult viaţa, în ciuda celor optzeci de ani şi a surdităţii lui.

Taman atunci (că-l şi uitasem) apare Jérémie. Şi tresare văzându-mă cu nădragii în jurul gleznelor.

– Frumoasă metodă de a lua depoziţii! exclamă *alle schwartze*.

Îmi strecor mâna pe sub somptuoasele obuziere ale Améliei.

– Un asemenea piept, Jérémie, nu vei întâlni de patru ori în viaţă. Cred că dacă madama ar fi consimţitoare, ar trebui să-i înregistrezi şi tu depoziţia. Ar fi cea mai bună dintre terapii ca să lupţi împotriva „*spleen*-ului Martine". Ai ceva împotrivă, tandră Amélie?

Ea roşeşte.

– Ar fi primul meu negru! murmură.

Şi deodată îl priveşte de domnul Blanc cu ochi muiereşti. Un zâmbet de pe acum extazios îi înfloreşte pe buzele prost vopsite.

– Nu. Îţi mulţumesc, ripostează Jérémie, dar nu-mi stă inima la aşa ceva.

– Îţi cerem doar să-ţi stea toroipanul la asta, rânjesc eu.

– Eşti cam macabru de felul tău, observă Jérémie. E nevoie de o sănătate ca a ta ca să percutezi o damă în actualele condiţii.

Arată cu degetul mare către odaia unde bătrânul Torcheton continuă să îndure asprele legi ale gravitaţiei şi adaugă fraza-cheie, cea care îi rezumă cel mai bine gândurile atunci când devin supraabundente.

– De felul tău eşti prea de tot, Sana! Indivizi prea de tot...

– Ştiu: ai cunoscut cu miile, dar niciodată unii atât de prea de tot ca mine. Dar scapi din vedere un ceva incomparabil, scumpul meu tovarăş de escapade nebune – există păsărici de abandonat şi păsărici-refugiu, iar cea a doamnei este una din astea. Te retragi dintr-însa ca purificat, fiindcă te-ai acuplat cu întreaga specie. E izvor al vieţii.

Dar Negriciosul nu se lasă convins de literatura mea de maestru-brânzoi. E un sentimental. Un poet. Are o harpă în loc de inimă şi un violoncel în chip de sex. El nu coţăie – interpretează sonate.

Renunţând a-i mai „vinde" farmecele planturoase ale Amĕliei, schimb placa:

– Ai intervievat-o pe madam Hulette?

Aici, ochii lui mari ca bilele de popice încep să sticlească. Mi se pare că a aflat nişte cioace Jérémie ăsta. Şi nu de cele debile.

– Da, să trăiţi!

– Mişto?

– Prima-întâi.

Cu o mimică expresivă, face semn că aşteaptă să rămânem între patru ochi ca să-mi livreze marfa.

– Unde se sinucise bietul motănel? întreabă Amélie Lesbain.

– În odaia de alături.

Faptul că s-a dat în bărci la câţiva metri de spânzurat n-o sperie neam. Trebuie chiar că-şi spune, inimoasă cum o ghicesc, că asta o să-i poarte noroc.

– Pot să-l văd?

– De acord – dar numai din prag.

Merg să-i întredeschid uşa. Îl contemplă, fără mare emoţie nici spaimă, pe bătrânelul suspendat.

– Eşti sigur că nu l-au omorât? şopteşte la finalul delectării.

– Ce te face să crezi asta?

– Repet: dragostea lui de viaţă. Şi pe urmă era plin de firfirici. I-aţi găsit?

– Nu mi-ai spus că se ocupa de plasamente?

– Dar avea şi aur. Îmi spunea mereu că omul trebuie să posede aşa ceva şi să-l aibă la îndemână pentru cazul vreunei nevoi urgente. Presimţea invazii barbare Motănelul. Hoarde, cum le spunea el, şi care l-ar fi silit să fugă. O spaimă rămasă de pe vremea ultimului război.

– Va să zică avea talanţi la dispoziţie aici, în coteţ? întreb.

În ciuda vocabularului meu, dameza pricepe pe de-a întregul ce vreau să zic.

– Sunt convinsă.

– Şi ai vreo idee unde îi dosea, Amélie a visurilor mele?

Persoana îmi zice o chestie care ar putea fi tradusă din engleză.

– Părerea mea e că avea o ascunzătoare chiar în camera asta.

– Ţi-a spus-o el?

– Nu în mod direct, dar în clipele de efuziune mă lăsa s-o înţeleg. Într-o zi, e mult de atunci, pe când mă înverşunam să-l frichinesc şi nu ieşea nimic, m-a mângâiat pe creştet şi mi-a zis: „Eşti cu adevărat o fată bună, Amélie. Când n-am să mai fiu, mi-ar plăcea tare mult să-ţi rămână ţie aurul meu, fiindcă nu am moştenitori. Numai că nici vorbă să-ţi spun unde se găseşte. Dacă ţi-aş lăsa o hârtie care să fie citită după moartea mea, l-ai recupera în mod oficial, dar statul ţi l-ar lua aproape în întregime; va trebui să găsesc altă soluţie."

– Şi dumneata ce i-ai răspuns?

– Nimic. Am plâns de emoţie. Nu era nimic de spus, doar l-am sucălit cum am ştiut mai bine.

Înduioşat, îi mângâi din nou opuleţa pieptoasă.

– Domnule Blanc, zic, în timp ce eu o mai pun o dată cu doamna te-ar deranja să cauţi tu aurul ascuns în această cameră?

– O.K.! mormăie Jérémie.

Îţi închipui că se pune pe scormonit, scotocit, bâjbâit, râcâit, trântit şi toate celelalte? Cucu! În loc de aşa ceva, aşază un scaun în mijlocul hodăii, se instalază pe el călare, cu braţele pe spătar, şi operează un lent 360 de grade, făcând scaunul să pivoteze pe un picior.

– Nu caută? se minunează Amélie, care nu înţelege cum se poate ca un subordonat să nu se supună îndată ordinelor.

– Ba da, îi răspund, doar că o face cu creierul, nu cu mâinile.

Ea încuviinţează (era şi timpul!) şi şuşoteşte:

– N-ai vrea să-ţi pun un cioc, ca să mai variem? Nu mă dau în vânt după aşa ceva, dar cu dumneata e altfel.

– Mulţumesc pentru curajoasa propunere care nu ţi se potriveşte cu temperamentul, scumpo. Felaţia nu e specialitatea casei în cazul dumitale. Mata eşti o mare specialistă în lupte libere, madam Lesbain, la care mâţâielile de genul celei propuse acum mai mult rebutează decât fac plăcere. Iată de ce apreciez oferta dumitale şi o declin.

Un sărut pe gât (pe care unii l-ar numi „pupic", tembelii!, detest dulcegăriile ce ne fac atâta rău) pecetluieşte tandrul meu refuz. Totuşi firea mea e adesea dispusă la repetiţii, aşa că sunt gata să celebrez aniversarea (de după zece minute) a primului nostru canotaj – când domnul Blanc mă coseşte în plină erecţie.

– Dezolat că vă inoportunez, exclamă. Vă puteţi ridica din acest pat?

– Te gândeşti la saltea? rânjesc. Torcheton nu era un ţăran din evul mediu, Negroteiule.

Ridică din umeri.

– Ştiu foarte bine.

– Şi atunci?

– Ai remarcat cât de groase sunt picioarele rotunde ale acestui crivat? La bază au un diametru de cel puţin douăzeci de centimetri.

– Şi crezi că sunt găunoase? Pariez că te înşeli – ia uite cum

respiră sănătatea lemnului masiv. E stejar de cea mai pură esenţă, strunjit direct din trunchi, în urmă cu o jumătate de veac.

Dar Jérémie pare să-şi iasă din fire la obiecţiile mele.

– O, la dracu'! face în loc să mă contrazică. Ajută-mă să dau la o parte catafalcul ăsta şi ai să vezi.

Înşfăcăm tăbliile laterale şi începem să ne jucăm de-a împingătorii de vagoane – heeeei-ruppp! Târâm patul la o jumătate de metru depărtare de baza lui iniţială. O dată efortul încununat de succes, camaradul meu cade în genunchi în faţa fostului punct de sprijin al piciorului din stânga faţă. Îmi arată mocheta cenuşie unde, chiar la mijlocul urmei lăsate de pat, se poate identifica un soi de cicatrice abia vizibilă.

– Dă-mi briceagul tău, îmi porunceşte.

Mă supun, rugându-l să nu-l ştirbească, fiindcă e un cuţitaş de aur pe care mi l-a dăruit prietenul meu Yves Piaget şi la care ţin ca la lumina ochilor lui Velay ori ca la coaja ouălor mele (a se hali menţiunile inutile). Cu delicateţe, negrul redeschide cicatricea mochetei şi-i depărtează buzele. După ce a degajat o sută de centimetri pătraţi din pardoseală, o studiază pe cea din urmă.

– Priveşte.

Constat că dezgolirea comportă un soi de chepeng minuscul. Cu mişcări de ceasornicar şi fără a strica lama *knife*-ului meu, domnul Blanc scoate capacul. Vâră mâna prin deschizătură şi o scoate laolaltă cu o sfoară groasă. Care a fost înnodată la gura unui săculeţ de pânză, ca un caltaboş subţire, lung de vreo douăzeci de ţentimetări şi, după toate aparenţele, foarte greu.

– Pescuit rodnic! exclam. Bravo pentru perspicacitatea ta, fiule. Ce te-a pus pe calea cea bună?

– O picătură de clei rămasă pe mochetă lângă piciorul patului.

– Sherlock cel negru! Într-o bună zi îţi voi scrie povestea sub acest titlu! îi făgăduiesc.

Jérémie dezleagă gura săcoteiului şi îl răstoarnă pe pat. O

ploaie de monezi din aur, de douăzeci de dolari, se abate pe cuvertura pe care, din neatenţie, am ştampilat-o cu un strop de sloboz. Mană! Nu cerească, ci dimpotrivă – cum nu se poate mai pământeană. Cel dintâi reflex în asemenea cazuri este acela de a număra mangoţii. Începem s-o facem, apoi, destul de repede, o lăsăm baltă. După ce am scos deoparte o sută de piese, constat că a rămas în grămadă de vreo zece ori mai multe. O mie de „Liberty", băieţi! Aşa ceva face tărăboi, nu glumă.

Maica Amélie nu-şi mai vine în fire.

– E chiar aur adevărat? întreabă.

– Ce să mai vorbim!

– Şi sunt monede bune, deşi nu franceze?

– Excelente.

Le pun înapoi în sac. Nu sunt de felul meu un zgârie-brânză. Aurul e ceva frumos, de acord cu asta. Ceva extra. Dar de aici şi până la a umple cu el un sac!

– Amélie, zic, o să iei dumneata aceste monezi, fiindcă moş Torcheton dorea să-ţi revină după moartea lui.

Ah, biata puicuţă cu pistoalele ei enorme, cu dulceaga ei miroazna de mezel, cu machiajul de doi franci şi cinci santime! Ce mai uluială pe capul său!

– Păi, păi, păi... bâiguie. De ce faci asta? Nu există nici o hârtie... Doar că am spus eu...

– Şi mie îmi e de ajuns, scumpă femeie merituoasă. Cine dispune de un piept şi un dos ca ale dumitale nu minte niciodată.

Se aruncă în braţele mele, plângând şiroaie. Obuzierele ei mă înăbuşă pe jumătate de-a binelea. De-aş jura că port la gât o blană de opossum, ca romancierii de dinainte de '914.

– Nu mă aşteptam la una ca asta! hohotează Amélie Lesbain. Un aşa bărbat ca matale! Şi poliţist pe deasupra. Ce frumoasă e viaţa!

– Da, convin eu, uneori e armonioasă – dovadă: anagrama

cuvântului *chien* este cuvântul *niche*[1]. Umblă cu băgare de seamă cu averea asta.

– Înseamnă mult?

– Nu ţin în sertarul de cravate cursul monedelor de aur, dar trebuie să fie cu mult mai mult decât o sută de milioane de franci vechi.

Emite un zbieret ca mai înainte, când o *pickhammer*-uiam şi când, dusă de apă, o luase razna prin porumb.

– Doamne sfinte! O sumă ca asta te sperie.

– Mânuieşte-o cu grijă. Pentru început, ascunde sacul şi nu vinde monezile decât una câte una, la bănci diferite şi de preferinţă din Paris, ca să nu atragi atenţia. De fiecare dată să spui că e vorba de o „amintire de familie". Ai grijă, mai ales, să nu te ambalezi.

Îmi sărută mâna, exact ca doamna Busch doamnei Thatcher în pragul uşii din Downing Street, chestie de amuzat jurnaliştii şi pe maica-mare între două *apple-pie* şi telenovela pe care n-ar rata-o pentru un Gorbaciov.

– Acuma aranjează-ţi ţinuta. Mergi să-ţi pui dublonii la loc sigur, pe urmă întoarce-te. Atunci abia trebuie să descoperi cadavrul bătrânului. Dă alarma – va veni poliţia locală. Poartă-te firesc. Dacă, din întâmplare, te vor sâcâi prea de tot, dă-mi de veste şi aranjez eu lucrurile. E O.K, puicuţo?

Încuviinţează. Lacrimi se răspândesc iar primprejur. Femeie dragă, generoasă cu trupul tău, fie ca viaţa să aibă milă de tine!

– Baţi mătănii – sau artroza te împiedică să te ridici? îl întreb pe domnul Blanc, care continuă să stea îngenuncheat în faţa găurii din duşamele.

– Pescuiesc mai departe, bombăne el, dar am greutăţi. Zăresc în fundul cavităţii un plic şi nu izbutesc să-l apuc.

---

[1] *Chien*, „câine"; *niche*, „coteţ". (n. tr.)

Îndrept către orificiu raza luminoasă a lanternei-stilou. Într-adevăr, undeva în dreapta, cu neputinţă de prins, descopăr un plic de hârtie *kraft*. Îmi aduc aminte că la intrare, în suportul pentru umbrele, am văzut un baston. Să prefacem băţul de umblat în băţ de pescuit! Ceea ce se şi petrece; tu rămâi la toate rece! Cu atât mai repejor, cu cât băţul în cauză e prevăzut cu un vârf de fier, destul de ascuţit.

Totdeauna perseverenţa îţi asigură succesul. Dacă vrei cu adevărat, poţi. Cu încăpăţânare şi îndemânare, ajungem să recuperăm faimosul plic. Care nu e deloc umflat. Îl deschidem şi, la prima încercare, îl credem gol. Abia când mai tragem o dată, adică îl răsturnăm, un pătrăţel de hârtie, de patru centimetri pe trei, pică dintr-însul. Pe care stă scris următoarele:

Edmée Lowitz – Cléopâtre – Italie.

Asta e tot.

E puţin.

Nu e nimic.

Doar că prenumele ăsta, Edmée, mă trimite cu gândul la primul apel de pe robotul din maghernița defunctului cantonier, apel care începea cu „Aici Edmée".

Totul se leagă, în „afacerea secolului". Suntem pe deplin îndreptăţiţi să credem că cele patru cuvinte aflate în plic au o mare importanţă pentru ca Torcheton să le fi ţinut în ascunzătoarea comorii, laolaltă cu aurul. Deduc de aici că valorau cât aurul pentru bătrânul proaspăt strangulat.

– Ai auzit vreodată vorbindu-se de un oraş din Italia numit Cleopatra? întreabă domnul Blanc.

– Nu încă, dar poate că există. Acuma povesteşte-mi ce ai auzit de la doamna Hulette.

– E o ştoarfă, mă anunţă Jérémie. Hotărât lucru, nu mai scăpăm de damele de soiul ăsta. „Lucrează" într-o mică garsonieră de la parter. O platinată grasă, cu o puzderie de ore de zbor. A crezut că

venisem pentru consumaţie, aşa că m-a luat din primul foc cu „Bombonelule".

– Drăguţ! îl asigur.

– Are pereţii tapetaţi cu postere din *Lui* şi *Playboy*.

– Pe care le prefer reproducerilor lui Jean-Gabriel Domergue.

– Când i-am anunţat că sunt sticlete, a crezut că vin s-o bag în belea şi s-a pus pe cotcodăit.

– Ai liniştit-o, sper; la ce bun să-i brânzeşti laptele?

– Fireşte. Mi-a spus că într-adevăr posedă o cheie a apartamentului de aici. S-ar părea că moş Torcheton se căţăra pe ea din când în când.

– S-ar zice că-i rămăsese oarece vervă sexuală: vecina lui, madam Amélie – nu abdica de la măţiguş octogenarul!

– Foarte puţină lume venea să ceară cheia, în afară de poştaş şi de funcţionarii municipali, continuă Jérémie. Altfel, cu „meseria" ei, doamna Hulette n-ar fi putut face şi pe portăreasa. Totuşi ieri, după cum îţi dai seama, a venit cineva.

– În sfârşit, un fir.

– Era o femeie.

– Cu neputinţă!

– O stewardesă.

– În uniformă?

– Da.

– De la ce companie?

– Air France.

– Înfăţişarea?

– Înaltă, subţire, ochelari negri, părul roşu aprins, copios fardată, ruj de culoare *tango*, pantofi fără toc, poşetă în bandulieră.

– Şi?

– A declarat că are un mesaj pentru domnul Alexis Torcheton şi că doreşte să-l vadă. Bătuse zadarnic la uşă, înainte să descopere bileţelul care îi prevenea pe vizitatori că, în cazul în care nu li se deschide, trebuie să se adreseze portăresei.

– Bileţel care a dispărut, remarc eu. După aceea?

– Doamna Hulette tocmai lucra la un client. S-a scuzat faţă de el, i-a dat să frunzărească un album porno ca să se „manţină" şi a condus-o pe stewardesă la etaj. Când era vorba de cineva cunoscut, îi încredinţa cheia direct; dar pe orice necunoscut îl însoţea până acolo, cum e şi firesc.

– Şi pe urmă?

– I-a deschis uşa şi l-a anunţat pe surd, care îşi pregătea ceva de glojdeală.

– Cât era ceasul?

– Între unsprezece şi amiază; doamna Hulette nu le are cu măsurătoarea timpului, e genul fată bună care lasă lucrurile să meargă în voia lor.

– A asistat la întâlnirea dintre stewardesă şi moş?

– Doar oleacă. Îi recomandase vizitatoarei să vorbească foarte tare. Aşa că, retrăgându-se, a auzit-o strigând la Torcheton că venea din partea lui Jean Bonblanc.

– Ai văzut?...

– După mai puţin de un sfert de ceas, stewardesa a adus cheia înapoi. Şi întrucât clientul tocmai îşi scotea trenul de aterizare, portăreasa i-a strigat vizitatoarei să o pună pe măsuţa de la intrare. Asta e tot.

– După aceea n-a mai venit nimeni?

– Ba da – noi.

– Va să zică, stewardesa l-a gâtuit pe taica mare şi l-a agăţat de lustră. Şi, la plecare, a smuls bileţelul referitor la cheie, pentru ca Tăgârţă să nu fie descoperit prea curând. Nu ţi se pare o ţâră aiuritor ca o stewardesă să vină, în uniformă, să răcească un nene şi să se arate în mod deliberat la locul faptei?

– Ba nu-i deloc aiuritor, tipule, dacă stewardesa cu pricina e o falsă stewardesă.

Nostim: mă gândisem şi eu la asta. Fenta funcţionează de la

sine. Ucigaşul care se anunţă în provincie, într-un imobil mic, are tot interesul să nu se prezinte sub înfăţişarea lui adevărată. Dimpotrivă, va lăsa o imagine foarte exactă, prea exactă, a altcuiva absolut diferit de el însuşi.

– A fost un bărbat, diagnostichez. Perucă roşcată, machiaj ţipător. Hai să mergem din nou la madam Hulette.

– Cred că tocmai asezonează un vânzător de grăunţe, băiat din cartier.

– Vom aştepta până desparte grâul de neghină.

Astupăm la loc gaura ascunzătorii şi punem patul înapoi.

Una peste alta, călătoria aici a meritat osteneala: un cadavru, nişte scrisori de la Jean Bonblanc, adresa (presupusă) a lui Edmée, o comoară, o ţopăială nebună cu scumpa Amélie Lesbain. Mă întreb unde au ajuns confraţii mei cu ancheta „oficială" asupra celor patru asasinate din bulevardul Richard-Wallace. Pui pariu că nu sunt mai avansaţi decât noi doi, proscrişii „afacerii secolului"?

A, va să zică Achille a vrut să ne-o tragă? O s-o ia în poponeţ până la epiglotă Tunsul! După ce voi fi obţinut adevărul, mă voi duce să-l strig, în mare exclusivitate, la un post de televizie. O să scuip toul, şi Scalpatul va trece drept prototipul arhitontului.

O să-l facem să plătească ultragreu setea lui devorantă de mediatizare. Cine seamănă furtună culege naufragiu.

Hugh!

Am zis!

Capitolul VIII

ŞI TOT CE MAI URMEAZĂ...

Grăunţarul e încă acolo. Bordelaşul clandestin al madamei Hulette e marfă. Doar păsărica proprie şi-o tratează mai bine decât pe muşterii grăsana. După orgasm, fiindcă animalul e trist, îşi dopează clientul cu un remontant de compoziţie proprie, o chestie deloc nasoală şi pe deasupra vicioasă: sirop de piersici cu rom alb. Care curge de la sine, ca o ţeapănă şi veche blenoragie de dinainte de Fleming. Grăunţarul, care şi-a strănutat sămânţa de tăntălău, îl degustă cu satisfacţie de mascul cu măslinele excoriate. Venirea noastră nu-l descumpăneşte. Are conştiinţa curată. Văduv, cu impozitele plătite, ieşit fată mare dintr-un recent control fiscal, poate proceda cu fruntea sus la şedinţe onorate conform tarifelor în vigoare. Când intrăm la vidanjoarea lui de lapţi, insul îl priveşte pe Lendl la Wimbledon, pe ecranul unui TV format carte poştală.

Madam Hulette are o moacă pufoasă şi cumsecade. Adipoasă, cu tenul ca untura topită, cu buzele fluide – ceva regal pentru execuţiile la flautul fermecat. Îţi catifelează ansa în timpul preambulurilor suave.

Descoperindu-mă pe modestul ei ştergător de picioare, se încruntă ca şi cum, în locul băiatului frumos care cred că sunt, ar da cu nasul peste o dejecţie de câine – şi aia descompusă.

– Nu se poate! Visez! exclamă. Ăsta-i superbul Sana. Vedeta doamnelor.

Astfel detectat şi etichetat cu toată siguranţa, nu-mi mai rămâne decât să plonjez în memoria lui mandea, în căutarea paraşutei aici

de faţă; însă zadarnic îmi explorez cotloanele şi celelalte colţişoare, ţinerea de minte nu-mi livrează nimic care să poată corespunde acestei persoane fondante şi cu cărnurile bătând în cenuşiu.

– *Mandoline!* se prezintă prepusa. Nu-ţi mai aminteşti de mine, tâlharule? Totuşi m-ai făcut să fumeg destul prin partea locului, acum doisprezece ani.

Mandoline! Da, am frigăruit ceva de felul ăsta. O puştoaică nostimă, de douăzeci şi cinci, frumoasă de să-l facă pe Mr. Lefèvre să se lase condamnat. Plăcerea ei era să se lase înţepată printre călcâie. N-am mai întâlnit o asemenea acrobată a amorului! Se ghemuia peste racheta ta Ariane, se înălţa pe braţele proptite în spate şi-ţi bârâia prostata cu două mii de ture pe minut.

Va să zică doamna Hulette ar fi totuna cu *Mandoline*? Nu, nu, imposîbil. Ştiu că viaţa e canalie, dar nu până într-atâta! În numai un deceniu, splendida dansatoare pe măciucă să fi devenit această boarfă prăbuşită, gâfâitoare, bolnavă, avariată aproape peste tot, cu şunci intempestive, cu privirea picurând de resemnare, cu varice prost tratate, cu fibrom în expansiune, cu muia plină de comedoane, cu felinarele apătoase şi cu pulmonarele în debandadă?

– M-am îngrăşat, ai? se înclină ea în faţa evidenţei.

Asta da: s-a îngrăşat, urâţit, îmbătrânit, pântecit, învechit, dărâmit, epavit.

– Puţintel! politichez eu. Va să zică, uite-aşa, iată-te la Beauvais, dulceaţo?

Îmi povesteşte destinul său eroic. „Ai putea face din el un roman!" mă asigură. Toţi spun asta despre viaţa lor de trei parale. Ai putea face un roman. Ea era fata lui *Café des Platanes* de la Mortemaison, în Val-d'Oise. Violată la doisprezece ani de un tată alcoolic. La şaisprezece fuge să storcoşească prunişoarele flăcăilor din Paris. Plasată fuguţa sub tutela energică a lui Albert nisezul. În curând pesionară în abatajul doamnei Fernande, din strada Abbesses. E perioada triumfală, în care goleşte o sută de clienţi pe

zi. La o medie de 15 centimetri bucata, înseamnă 15 metri de cosor cotidian – şi pentru o treabă ca asta nu e cazul să fii slabă de bipoaşcă. După zece ani socotiţi în unităţi-mădular, acoperi distanţa Paris-Mantes-la-Jolie.

A căzut grav bolnavă Mandolina, poreclită astfel fiindcă păstra ca fetiş, deasupra patului, acest instrument provenind de la un bunic macaronar; „Şi o să râzi, frumosule comisar, dar îl am încă!". O maladie perfidă în cel mai înalt grad, cu multiple complicaţii. A demarat cu o peritonită şi a continuat într-un ritm greu imaginabil. Şase luni de spital! A fost cât pe ce să-şi dea duhul.

Dumnezeu veghea însă (e credincioasă): un infirmier cu numele Isidore Hulette s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Trebuie să spun că, îndată ce a început să se simtă mai bine, ea îi trăgea mici ciocuieli prieteneşti, la botul calului. Nici o ştire de la Albert nisezul. Peştii nu se interesează decât de damele performante. Isidore a cerut-o de nevastă când ea intrase în convalescenţă, tocmai când se pregătea să iasă din spital ca să meargă să respire aer curat la o casă de odihnă din Haute-Savoie. A acceptat propunerea lui. Atunci au venit la Beauvais, de unde era Hulette. El a găsit de lucru la o clinică din apropiere.

Şi uite că bietul idiot face embolie pe nepusă masă, într-o seară, la ora supei. Trosc! Dumneata cobori aici, Domnul îţi porunceşte! Văduvă! Ghinionul e ghinion. Când eşti marcat de pecetea destinului, e ca şi cum te-ai duce singur la moarte. Morcovul face parte din dosul tău.

O dată hainele de doliu puse la naftalină, *Mandoline* s-a pus din nou pe lucru. Şi-a redeschis prăvălia de odinioară. Nu la scară mare, sănătatea nu-i mai îngăduie. Are tipicurile ei. Numai domni foarte cum se cuvine. Unul-doi pe zi, nu mai mult. Lucrare socotită, ambianţă familială. Se prostituează camaradereşte. În afară de un agent de asigurări care vine să-i limbăşească fofoloaca, practică acum numai în stilul burghez clasic, nu-i aşa, domnu' Edmond?

Grăunţarul încuviinţează. De-a dreptul în tiriplice, cu un deget dindărăt pentru cine pofteşte un mic acompaniament ştrengăresc – şi e o ţepuială cinstită, care nu cere de mâncare. Barcarola cvasi-menajeră.

Şi-a luat porţia de existenţă *Mandoline*. Îi place la Beauvais. E liniştită. Sâmbăta merge să-i viziteze pe bătrâneii de la ospiciu şi să-şi practice opera de binefacere Le duce dulciuri sau o sticloanţă de vin şi *Paris-Match*-ul ei de săptămâna trecută. Tare i-ar fi plăcut să aibă copii, dar în epoca marilor mizerii îndurate i s-a decorticat totul.

Ne adapă din cocteilul său. E delicat şi tare. Subtil la gust. Întrezărim dincolo de acest amestec o fire de artist.

– Şi tu, comisar de vis, ce te aduce la Beauvais?

– Putem vorbi între patru ochi?

– Hai în budoarul meu, baronule!

Îl lăsăm pe domnul Blanc în tovărăşia grăunţarului. Văduva Hulette îmi deschide uşa camerei sale de dragoste, care pute a sudoare bolnavă şi a aşternuturi neschimbate la vreme.

Degeaba mă benoclez la *Mandoline* – nu, pe cinstite, nu i-a mai rămas nimic din zilele de odinioară. A fost prea tare malaxată de trecerea timpului şi de boală. Trupul de azi nu şi-l mai aminteşte de cel de ieri. Admir sexualitatea neînfrânată a contemporanilor mei care încă îi depun la picioare pasiunile lor. Aş prefera să mă încartiruiesc în prinţesa Margaret, madam Veil, Nancy Reagan, Roger Peyrefitte, Alice Sapritch, contesa de Paris! Abia dacă îmi vine să admit că prezenta amică a grăunţarului mi-a făcut acele biutiful chestii citate mai la deal.

– Am nevoie de tine, frumoaso.

– Dacă-ţi pot fi utilă...

– E vorba de bătrânul de sus.

– Moş Torcheton?

– Am impresia că a fost sinucis, Mandoline.

– E mort?

– Cât se poate de. Dar nu agita lucrurile, am venit aici în secret, la o indicaţie obscură; aşteaptă ca totul să fie descoperit „în chip firesc", mă bizui pe amiciţia ta.

– E ...

Arată cu degetul spre tavan.

– Da.

– Cine i-a făcut-o?

– O stewardesă venită să-ţi ceară să-i deschizi uşa bătrânului.

– Prăjina aia cu ochelari?

– Ascultă bine întrebarea pe care vreau să ţi-o pun, floricico, şi gândeşte-te înainte să răspunzi: nu cumva stewardesa asta era un nene în travesti?

Nu mai aşteaptă deloc. Porneşte spontan, ca un pârţ de cal.

– Asta era! ciripeşte.

– Ce vrei să spui, o, veche a mea beţie?

– Din capul locului nu mi s-a părut de încredere tipesa asta. O crezusem lesbi, dacă înţelegi cum vreau să zic.

– Nu era decât bărbat, scumpo. Mi-aş pune ciomăgelul la tăiat în gura unul crocodil fometos.

– Ceea ce ar fi păcat, deschide ea o paranteză. Dacă nu mă înşală memoria, ai o podoabă straşnică, plus instrucţiunile de folosire. Eşti genul de tip care lasă amintiri frumoase.

– Ca şi tine! mă străduiesc eu. Îmi practicai „podul de pe râul Kwai" de o manieră delectabilă. Îţi aduci aminte, cu mâinile proptite departe în spate, de o parte şi de alta a bărbatului, şi bucălatul cuprins de nebunie, parcă pradă bolii copiilor? Ce mai trebuşoară!

Cade în putina cu melancolie.

– Da, erau vremuri frumoase, Antoine. Dar după toate avatarurile cu boala, nu-mi mai pot permite asemenea performanţe. Dacă acuma mi-ai cere acuma aşa ceva, aş risca să-ţi rup vergeaua.

Ne-am ca îndepărtat de tema discuţiei. Dar indivizii sunt

incorigibili. Au tendinţa să prioriteze trecutul. La ei, pompa amintirilor nu se gripează niciodată. Ajunge un „Ţi-aduci aminte?", ca să se depene tot sculul. Numai că eu sunt sticlete şi scos din sărite de afacerea asta deloc comună. Trebuie să avansez în anchetă cu orice preţ şi să-i fac marţ pe colegii mei la linia de finiş.

– *Mandoline*, tu, femeie cu experineţă, ce mi-ai putea zice despre acest asasin travestit? Fiindcă admitem că ar fi vorba de un tip. Regândeşte-l ca atare şi încearcă să delirezi niţel pe socoteala lui.

Madam Hulette se preface în medium. Zaţul de cafea! Petele de cerneală sau de sloboz! Pythiază de te trec fiorii. Când tărţiţa îi va ajunge prea devastată ca s-o mai pună la bătaie, se va reconverti la tarot puştoaica. Globul de cristal, liniile din palmă! Când eşti de natură „marginală", găseşti mereu o mică afacere ca să-ţi asiguri minimumul vital.

Pluteşte în derivă pe valul lent al gândurilor, maiestuoasă precum Amazonul la gurile de vărsare.

– Am să-ţi spun, codirişcă mândră (frumos din partea ei că-mi rezervă asemenea metonimii); fiindcă bărbat era, pariez pe blana mea că-i vorba de un profesionist autentic. Dacă l-a lichidat pe bătrânul meu Torcheron, înseamnă că era ucigaş patentat. Calm, rece, precis ca un ceas elveţian. Stăpân pe sine, destins. Un amator care s-ar deghiza în gagică s-ar teme să nu se dea de gol. Ar fi nervos că se duce să prelucreze un bătrân în hogeacul lui. Ăsta, dimpotrivă, se purta cât cuprinde de firesc. Totuşi, m-ar mira niţel – o stewardesă la Beauvais! Fetele astea dau zor să-şi recupereze trenţele civile îndată ce-au coborât din tăblăria lor. Ai văzut tu vreuna care să se fâţâie prin provincie în uniforma aia de mahăriţă? Pe când travestitul nici nu-şi punea problema. Un amănunt: purta mănuşi de piele. Aşa că în materie de amprente te-ai lins pe bot! Stai să mi-l aduc aminte ca lumea. Să-l plasez în *gros-plan*. Să mi-l închipui sub înfăţişare de bărbătuş. Un metru şapte'ş'cinci, Tonio.

Foarte subţiatic. Cu maxilarul puţin ieşit în faţă. De ce îmi închipui că avea ochi albaştri, de vreme ce purta ochelari foarte închişi la culoare? Credeam că le văd paloarea. Altceva: era blond ca spicul de grâu. Fac abstracţie de peruca roşcată. Pe mărul lui Adam îi rămăseseră fire de păr scăpate de aparatul de ras. Şi asta m-a surprins în mod nelămurit. Trei-patru fire aurii. Şi încă ceva, ciomăgelul meu vânjos: urechile. Fuseseră ascunse sub zulufii roşcovani, dar urcând scara pe urmele lui i-am putut zări una. Foarte mare! Îţi aminteşti de clăpăugele lui moş De Gaulle? Antenele monumentale pe care le căra cu el peste tot marele V? Ei, ăsta le avea şi mai şi. Iar dindărătul... Un nenorocit de pederast, fiule. Trebuie că se atârnă de cocoşel asasinul matale. Felul cum îşi plimba emisferele e elocvent.

În vreme ce ea o „vizualizează" pe stewardesa de sanchi, eu iau notiţe. Portretul i se potriveşte. Îl „simt" pe individ, îl „văd". *Mandoline* şi-a găsit vocaţia. Am smuls-o din monotonia prostituţiei ei provinciale. Se delectează, se ia în serios.

– Cum i-a venit de hac lui Alexis?

– Strangulare, apoi l-a spânzurat fără zăbavă, ca să ascundă rahatul pisicii.

– Într-adevăr, am zărit o funie sub capacul genţii lui de voiaj.

– Ei, vezi? Şi despre bătrân ai ceva să-mi zici?

Spusele ei se coroborează cu acelea ale doamnei Amélie. Existenţa liniştită, pofticioasă, bucuroasă a surdului se confirmă. Moşul citea, se ghiftuia, îşi dădea la morfolit, de către dameze înţelegătoare, alunelele extenuate. Pentru el, viaţa se scurgea lină şi înceată. O lungă şi ultimă vacanţă. Îţi asculţi trupul, îţi ascuţi gândurile. Înţelepciune şi resemnare. Câtă vreme eşti sănătos, totul merge ca pe roate.

Pauză. Mă eternizez în imobilul ăsta insignifiant.

– Nu ţi-a vorbit niciodată de o anume Edmée Lowitz, *Mandoline*?

Se strâmbă.

– Nu, dar...

– Dar ce?

– A, nimic...

– Ai tresărit, minunato, nu nega.

– Adevărat. O reacţie necontrolată. O impresie vagă...

Se sforţează, fruntea i se craclează, ochii i se mineralizează. Vrea să găsească motivul propriei sale atitudini. Bunăvoinţa îi e atât de vie, încât îţi vine greu să o priveşti. Dacă mai insistă mult, văduvioara o să-şi paradească o vinişoară de la crăticioară.

– Eşti sigură că bătrânul nu ţi-a vorbit de această femeie?

– Sigurisimă.

– Nu cumva, când te-ai dus pe la Torcheton, ai auzit ceva despre dânsa?

– Stai, că m-ai orientat bine. Ai dreptate, trandafir de aur, am văzut ceva scris.

Exultă.

– Scufundat! strigă precum la jocul de vapoare.

Presupun că se referă la lipsa de memorie asupra căreia tocmai a triumfat. Mâncărimi agreabile mă furnică pe sub cuibar. Aştept fără nerăbdare, dar cu febrilitate, cum s-ar zice.

– A fost acum vreo cincisprezece zile, explică Hulette. Torcheton avea gripă şi eu îi făceam comisioanele. Mi-a dat o scrisoare recomandată, s-o duc la poştă. Iar pe plic fusese scris numele de care spui – ia repetă-l.

– Edmée Lowitz.

– Bingo! Revăd scrisul frumos, înclinat spre dreapta, al lui Alexis, un scris de notar din secolul trecut, cu litere îngroşate într-o parte şi subţiri în cealaltă; superb.

– Îţi aduci aminte de adresă?

– Asta nu. Mergi prea departe, Antoine. Cu tine ar trebui să

spun tonajul vaporului şi vârsta căpitanului. Eu îmi amintesc numele, şi tu ai vrea să ştii pe deasupra cât am primit ciubuc.

Dar protestele ei (totuşi justificate) nu mă fac să las mâinile în jos.

– Ascultă, campioană a compostatului, chiar tu mi-ai zis că scrisoarea era trimisă recomandat de către bătrân. Dacă aşa stau lucrurile, ai completat, la poştă, formularul de expediţie, un formular unde sunt menţionate numele şi adresa destinatarului; de altfel, din cauza asta îţi aminteşti numele şi prenumele acelei femei. Nu numai fiindcă le-ai citit, ci mai ales fiindcă le-ai scris. Atunci, dacă tot o facem, încearcă să-ţi aduci aminte şi de adresă. Nu cumva era în Italia?

– Nu, Tonio, nu „în" Italia, ci „*avenue d'Italie*".

– Te iubesc! exclam, cu o sinceritate totală. Şi numele Cléopâtre îţi spune ceva?

– Bineînţeles: blocul-turn „Antoniu şi Cleopatra", *avenue d'Italie*, Paris. Dar în ceea ce priveşte numărul, poţi să-ţi iei adio.

– Îl am, şi chiar dacă nu l-aş avea aş putea să trec peste asta. Dumnezeu te-a scos în calea mea sinuoasă!

– Sunt cu adevărat fericită să-ţi fiu de folos, paraipan de vis! Sper că-i vei face felul ucigaşului ăsta de bătrâni şi că-i vei trage un pumn de bomboane în plină muie în loc să-l dai pe mâna justiţiei.

– Sunt poliţist, nu lucrez la ecarisaj, fetiţo.

Domnul Blanc îşi arată prin deschizătura uşii vârful întunecat al barosanei cartoafe.

– Deranjez? se informează el în mod civilizat.

– Deloc, tocmai am terminat, îl liniştesc.

Atunci păşeşte înăuntru şi i se adresează Mandolinei, cu oarecare stânjeneală:

– Doamnă Hulette, am stat îndelung de vorbă despre dumneavoastră cu vânzătorul de grăunţe, care m-a făcut să-mi lase gura apă. În prezent, traversez o perioadă de mare tristeţe pe plan senti-

mental, tristeţe împotriva căreia aş vrea să lupt. Cât îmi cereţi pentru ciocuiala stil lăptişor de matcă, pe care domnul Edmond o ridică în slăvi cu atâta ardoare?

– Tu poţi crede că e mai uşor să mori decât să trăieşti? mă întreabă Jérémie, în momentul când intrăm în turn.

Continuă să fie preocupat de filosofie Negusul.

– Fireşte, îi răspund, fiindcă de murit mori pentru tine, dar trăieşti pentru ceilalţi.

El murmură:

– Adineauri, la prietena ta Mandoline, am crezut că o să mor. Ciocuiala ei stil lăptişor de matcă e divină. Ce tehnică!

– Deci iată-te vindecat de Martine?

Instantaneu, faţa i se luminează (la albi ea s-ar întuneca) sub efectul unei contrarieri.

– Ar fi prea simplu. Reţeta ta era înşelătoare, tipule. Măţiguşul şi inima stau în camere separate. Să pui un număr sublim nu are nimic de-a face cu iubirea adevărată – dar acestea fiind zise, da, mă simt mai bine.

Căutăm pe lista interminabilă de locatari ai blocului-turn „Antoniu şi Cloepatra" şi descoperim acolo, fără prea multă zăbavă, numele lui Edmée Lowitz; etajul al optsprezecelea.

În hol e o puzderie de ascensoare puse în linie, dintre care unele care merg direct la cincisprezece. Ne-am urcat într-unul, în tovărăşia unei enorme cantităţi de indivizi în spatele cărora se pitulase o pitică cocoşată – şi vlan! Ai văzut trecând o rachetă? Iată-ne ajunşi la destinaţie. Eu unul, personal, în ce mă priveşte – cum ar spune Bérurier – decât să locuiesc într-o chestie ca asta, aş prefera mai bine să stau într-o rulotă, ba chiar într-o cabină telefonică (pe care peste noapte aş culca-o la orizontală), să mă las sodomizat de Canuet, să utilizez la ciorbă sticlă pisată în loc de sare grunjoasă, să umblu cu amândouă papainoagele în acelaşi crac

al pantalonilor, să fac dragoste cu Regina Fabiola, să vizionez, unul după altul, toate filmele lui Robe-Grillet, să mă naturalizez în Albania, să vidanjez vespasienele publice din Guineea-Bissau, să mănânc cu beţişoarele păsărica unei chinezoaice, să şed în aceeaşi casă cu un pianist, să-mi fac ablaţiunea splinei, să reglez, înţolit în smoking alb, carburatorul de la Maserati sau să mă las ciocuit de un aligator (mascul). Viaţa în coteţ n-aş îndura-o niciodată. Mie îmi trebuie un copac, fie chiar sfrijit de tot. Să vin să mă incastrez într-una dintre aceste alveole, la căderea serii, ca să-mi dezleg şireturile la pantofi şi să deschid televizorul, s-ar dovedi o performanţă imposibilă; în clipa următoare, m-aş azvârli pe fereastră.

Trecem pe coridoare dispuse în stea. Hoinărim, cu nasul în vânt. Şi iată, în fine, o uşă întru totul asemeni celorlalte, dar pe care figurează două nume, „Edmée Lowitz", decupate dintr-o carte de vizită.

Domnul Blanc oftează de să-ţi fâlfâie toate firele de păr, din stricta intimitate până-n creştet.

– Şi, de bună seamă, o luăm de la început cu şperaclul tău. Simt că ne pândeşte o catastrofă de mari proporţii. Într-o bună zi, nu prea îndepărtată, locatarul va apărea taman la fix şi va asmuţi garda. Parcă şi citesc comentariile din mass-media asupra metodelor noastre poliţieneşti.

Şi o mâlceşte în aceeaşi clipă fiindcă, dejucându-i pronosticurile, uşa despre care bombănea se deschide ca să lase să iasă o stewardesă.

Asta miroase a închidere de capitol, nu? Cinstit vorbind, mai bine de atâta nu se poate.

Capitolul IX

VALSUL TÂRFULIŢELOR

Fata în chestie e înaltă, subţire, tânără, cu un gabarit impresionant. Aproape un metru optzeci, ceea ce, convertit în unităţi de măsură helvetice, reprezintă cu zece centime mai puţin de un metru nouăzeci; ascultă ce-ţi spun! Uniformă de Air France, pantofi fără toc, ochelari cu lentile întunecate. Jérémie şi mândelovici o contemplăm cu patru ochi neîncrezători. Dovlecelul ne roieşte de gânduri spontane. Căutăm să pricepem. Înţelegem. Ne spunem (eu cel puţin, dar şi cu Blanc lucrurile se petrec, probabil, la fel), că nenicul care s-a dus la Beauvais să-l înţepenească pe Torcheton s-a travestit în uniformă de stewardesă ca să arunce bănuielile asupra acestei femei. Am ajuns pe teren solid, amice! Gata cu mlaştina, cu ipoteticul, cu scabrosul, cu tatonarea; acuma suntem pe un bulevad care duce la adevăr la fel de sigur cum Champs-Élysées duce la Piaţa Étoile.

– Domnişoara Lowitz? mă interesez cu un zâmbet nemăsurat, care trebuie că-i umezeşte dedesubturile, dacă moravurile sale sunt ortodoxe.

Ea se cabrează.

– De ce?

– Presupun că asta înseamnă „da", continuu, fiindcă altfel aţi fi răspuns printr-un „nu".

– Ce vreţi de la mine?

Contracarez cu mişcarea rutinieră a legitimaţiei de poliţist exhibată în viteză şi urmată de această frază fatidică:

– Am vrea să vă vorbim, domnişoară Lowitz.

– Regret, dar mă îmbarc peste cincizeci de minute, exact timpul necesar ca să ajung la aeroportul Charles-de-Gaulle.

– Pe ce rută sunteţi de serviciu?

– Bangkok.

– Mergeţi până la destinaţia finală?

– Cobor la escala de la Bombay.

– Şi vă întoarceţi când?

– Peste patruzeci şi opt de ore.

Zâmbetul mi se pierde.

– Cu ce mergeţi la aeroport?

– Stewardul-şef mă aşteaptă jos, cu maşina lui.

Dau din cap că am înţeles.

– Uite cum o să facem, domnişară Lowitz: îi vom spune colegului dumneavoastră să plece de unul singur şi vă vom conduce la Charles-de-Gaulle cu propriul nostru vehicul, ceea ce ne va îngădui ca pe drum să purtăm conversaţia dorită de noi; în acest fel, toată lumea va fi mulţumită. O.K.?

Nu-i deloc veselă fetiţa. Roşcovană, uitasem să-ţi spun. Şi cu adevărat! De altfel, şi exhală un foarte uşor iz de roşcăţică. Maxilarele i s-au croşetat de contrarietate. Ar da orice, cu încă ceva pe deasupra, să ne trimită la baia trucească, dar nu îndrăzneşte.

– Cum poftiţi! se dă bătută, în sfârşit.

Se apleacă să-şi ia valijoara din piele de porc, care aştepta în antreu, iese, încuie uşa şi ne urmează.

– În legătură cu ce? ne întreabă după ce am intrat în velocele ascensor (care, de data asta, e în curs de *descendere*, cum ar zice Ovidius).

Îmi scot din nou la vezeală zâmbetul radios, atât de promiţător, atât de senzual.

– Să aşteptăm cu abordarea subiectului până ajungem în maşină, îi răspund arătându-i cu nasul (rod al unui antrenament ca oricare altul) către *Le Parisien Libéré* în dosul căruia se află domnul

Joseph Hermanet, proprietarul locantei *Caves du Roussillon*, care astăzi are relaş şi profită de asta ca să-şi extrapoleze beţigaşul la Ernestine Lartiche, o damă ce lucrează la Secu şi care se va întoarce de la slujba ei neîntreruptă ca să-şi morfolească mandrina înainte de a copula.

Lungana stewardesă nu insistă. Îi simt angoasa dezvoltându-se. Şi îmi prinde tare bine. Genul ăsta de aşteptare îl înmoaie pe client. E ca la fructele de avogado, pe care le înfăşori în jurnale ca să le grăbeşti coacerea.

Încerc să-mi imaginez unde au ajuns confraţii mei cu ancheta oficială. Cunosc dispozitivul lor obişnuit. Punerea în funcţiune a ceea ce ziariştii numesc „maşinăria poliţienească". Vizitele la domiciliul celor patru victime, interogarea persoanelor din anturajul acestora. Un demers lent, care face obiectul rapoartelor redactate în acel stil administrativ inimitabil ce se transmite pe cale orală, bucală şi anală. Exsoţia, *the sister*, asociatul, secretara. Lichidaţi laolaltă! Pe urmă Torcheton, a cărui asasinare a fost comandată din Africa de Nord...

Miss stewardesa se parfumează prea mult. Riscă să se aleagă cu plângeri din partea pasagerilor – cei care suferă de alergie la mirosuri...

Pe *avenue d'Italie* se află, într-adevăr, un mic Renault 5, oleacă dejghiocat, la volan cu un bade în ţinută de steward, galonat până-n... dinţi şi care se benoclează la blocul-turn.

– El e? o întreb pe fată.

– Da.

– Intră în maşina mea, alături de inspectorul Blanc, eu mă duc să-l anunţ.

Şi ciocănesc în geamul tărăboanţei. Întrucât suszisul geam e coborât, nu se aude nici un sunet, dar antebraţul îmi penetrează în habitaclu.

– Ce-i asta? întreabă stewardul, aiurit.

– Comisarul San-Antonio! îl anunţ şi i-o dovedesc. E o cioacă în legătură cu zborul vostru, şefule. Micuţa Lowitz nu se mai poate îmbarca. Presupun că aveţi soluţii de înlocuire în asemenea cazuri?

– Ce i s-a întâmplat?

– Ei nimic, dar unul dintre apropiaţii săi şi-a găsit moartea în împrejurări dramatice – şi cu siguranţă că domnişoara nu va mai fi în stare să-şi facă slujba după ce-i vom fi dat trista veste.

– Urâtă chestie! face galonatul, benoclându-se la ceasul care, aşa cum era de aşteptat, se află pe sub fireturi. Ei bine, eu am să plec.

Ambreiază scurt şi decolează ca un 747, cu riscul de a lua şi braţul meu în călătorie.

Înainte de a ajunge înapoi la Maserati,-îmi scot portofelul. În dreptul îndoiturii, e prevăzut cu un minuscul etui pentru a adăposti un ciot de pix. Îl trag afară, îi dau jos capacul şi învârt un şurubel secret, care dă la iveală un acuşor microscopic, nu mai mare decât o geană de şoricel. Pitesc falsul pix în podul palmei şi mă duc la maşină.

– Jérémie, spun, treci la volan, bătrâne; eu urc în spate cu domnişoara, ca să pălăvrăgim mai în tihnă.

Ceea ce şi făcem.

– Sunteţi pricopsiţi voi ăştia din poliţie, observă stewardesa. Un Maserati!

– Eu posed o ţâră de avere personală, o liniştesc. Colegii mei se mulţumesc cu mărcile franceze obişnuite.

Ţine o mână pe genunchi, iar cu cealaltă se cramponează de mânerul valizei. Cu o mişcare lentă, imprevizibilă, îi înfig în această a doua carabă bănuiala de acuşor.

– Au! face ea, retrăgându-şi dextra. Ce naiba...

După care devine cu totul altceva, molatică, dacă pricepi ce vreau să spun; bălăngănoasă, plutitoare. Se înghesuie în ea însăşi, iar capul îi lunecă până pe umărul meu.

Jérémie, care o vede prin *retro Satanas*, îşi întrerupe începutul de pornire din loc.

– A luat-o cu leşin? întreabă.

– Unul provocat de elixirul bunului doctor Mathias, îi răspund. Două ore de somn garantat.

Bietul de el freamătă până în fundaţie.

– Tu nu eşti în toate minţile.

– Ştiu.

– Ce te-a apucat că practici acte de violenţă împotriva martorilor? Află că metodele tale degenerează, tipule! Dacă tipesa asta face tărăboi, ne pomenim la mititica.

– Rămâi unde eşti şi aşteaptă-mă, urc să arunc o privire prin sălaşul ei molcuţ; dar fii liniştit, n-o să folosesc sesamul, fiindcă duduia ţine cheia în geantă.

Un gorobete care se şi bucura de locul rămas liber în urma proiectului nostru de plecare se apucă să-l invectiveze pe Jérémie că s-a răzgândit. Îi explică precum că e un poponar cu târtiţa plină de puţe şi craniul găunos. Şi că să mai aştepte puţin maimuţoiul de el, până pune Le Pen laba pe putere, că atunci poate fi sigur că o să-şi revază Normandia lui tropicală.

Ies din nobilul meu *car* şi mă apropii de Volkswagenul lui, imprudent decapotat. Îi lipesc sub nas legitimaţia.

– Mucles, că de nu, te fac să-ţi haleşti fasolele înainte să te buclarisesc pentru provocare rasistă, spălătură de vase ce eşti.

Potolit, băiatul o şterge să-şi cazeze fierotenia mai încolo. Iar eu urc din nou la al optsprezecelea cat al turnului, în timp ce fecioara Lowitz continuă să facă nani pe rupte, în gălăgia de pe *Avenue d'Italie*.

În curtea uriaşă se află un camion de aprovizionare. Aparţinând marelui magazin Lisieux. Doi babuini în salopete albastre descarcă somiere şi saltele pe care, după aceea, le înghesuie într-un grajd,

ajutaţi de Alexandre-Benoît. Din pricina pasagerei noastre adormite, ascundem maşina sub o vetustă remiză mâncată de carii, unde fâlfâie cele mai mari pânze de păianjen omologate vreodată – apoi ne apropiem de grup.

– Ia te uită! Comicii trupeţi ai Republicii! strigă plin de voioşie Matahală, când ne zăreşte. Nu vă puteţi lipsi de mandea, hotărât lucru. Saint-Locdu devine subcursala lui Quai d'Orfèv'.

E încântat.

– Înfiinţezi o pensiune? îl întreb arătând spre elementele de dormitor, ciudat dė suprarealiste pe această esplanadă rurală.

– Ai înnemerit-o, băiete! Veniţi să vedeţi în ce fel se organizează institutu' meu.

Intrăm într-un grajd imens – şi ce ni se înfăţişează ochilor merita să călătorim până aici. Chestia aduce niţel a spital de front şi a vis de-al lui Salvador Dali. Louisiana, concubina grasului, termină de împodobit localul pe care, de voie de nevoie, trebuie să ţi-l descriu, altfel aş abdica de la nobila mea profesie, ceea ce este de neconceput din partea unui literator strâns cu uşa din toate părţile să se prezanteze la Cademia Franţuză.

Pe la mijlocul grosolanului spaţiu a fost întinsă orizontal o pânză de cort, cu scopul de a se face uitate acoperişul dărăpănat, scândurile dezghiocate, relicvele de fân şi de paie arhiuscate, ciorchinii de lilieci, păianjenii supraactivaţi şi miile de alte insecte ciudate, târâtoare şi zburătoare, pe cale de a constitui specia domnitoare a zilei de mâine.

Sub acest acoperământ, două duzine de somiere prevăzute cu saltelele lor sunt dispuse în arc de cerc. În centrul acestui amfiteatru a fost aşezată o estradă de circa douăzeci de metri pătraţi, înaltă cât distanţa a trei trepte. Un pat fără tăblii tronează pe practicabil. Trei proiectoare cu picior dau întregului ansamblu o conotaţie cinematografică şi te trimit cu gândul la un studio de film, ba chiar de TV.

În clipa sosirii noastre, Louisiana cea frumoasă şi fierbinte este ocupată să scotcheze pe pereţii de pânză nişte postere gigantice. Toate consacrate aceluiaşi subiect, adică sexul lui Alexandre-Benoît Bérurier. Maşinăria e fotografiată în plină glorie, mai exact în timpul celei mai reuşite turgescenţe ale sale. Fiind enorm şi cilindric, nu prezintă nici un profil. Totuşi multiplele unghiuri ale prizei de imagini au reuşit să-i delimiteze unul, graţie reperului constituit de gogoloaie. Astfel încât această operă a naturii ţi se prezintă cu toate contururile şi culorile ei fireşti, cu toate cutele, vinele, tivurile, îngroşările netede, smocurile de păr stufos ori vâlvoi, după cum le e punctul de ancorare, comedoanele aspre, ciclopii cu ochi singulari (evident), craterul oblic, ascuns dar redutabil; şi, când e fotografiată de jos în sus, armătura inelară care, în caz de nevoie, l-ar putea preface în retevei.

De toată frumuseţea! Chestia care te dă peste cap! Te simţi infim în comparaţie cu această somptuoasă extravaganţă a speciei! Până şi bărbatul care se socoteşte copleşit de daruri (cum e cazul meu, mulţumescu-ţi ţie, Doamne al infinitei milostenii!) descoperă deodată că aparţine legiunii puţişoarelor firave şi debile, a moluştelor în declin, a basoreliefurilor sortite pubelei.

E ceva su-perb! O demenţă de frumuseţe brutală. Şi totodată implacabilă. Ceva peremptoriu. Care se impune. Un text a fost imprimat în josul imaginii, fără a o contrazice din fericire. Poţi citi: „Profesorul Bérurier. Viaţa şi opera lui." Grandioase cuvinte, care îi acordă organului dimensiunea reală. Nu mai vorbea de o poză de toroipan, ci de un portret august. Asemeni celui al Maiestăţii Sale Elizabeth II de pe o cutie de biscuiţi sau celui al domnului Le Pen de pe un afiş electoral. Impune tăcere, inculcă respect. Nici măcar nu stârneşte invidie, fiindcă nu râvneşti la ceva apropiat ţie. Inaccesibilul se venerează şi nimic altceva.

– Ne-a livrat tot echipamentul de l-am cerut, comentează Béru. Acuma putem să ne punem serios pe treabă. Ştii că înscrierile la

cursul meu nu se mai termină? Numai astăzi a venitără încă opt. Plutim în zbor spre succes, Sana. Prevăd că vom angaja şi lucrători. I-am telefonat deja lui Grande Louisette, dacă nu vrea să lucreze la mine, împreună cu P'tit Saint-Jean, partenerul ei; am auzit că le-a dat la amândoi papucii din stabilimentul maicii Léone. I-aş vedea făcând demonstraţii despre figurile bizare. Adevăraţi acrobaţi ăştia doi. El e un tip atât de suplu, că s-ar putea ciocui de unul singur. Reuşeşte s-o limbuiască pe Louisette stând dos în dos cu ea, îţi închipui una ca asta? Ar trebui să-ţi fac un desemn ca să pricepi. Nu-ţi vine a crede că chestii de soiu' ăsta e posibile. Doi-trei colaboratori de calibrul lor – şi ajung vestit în tot ţinutu'. O să vie lume din Evreux, din Rouen, din Alençon. O să închiriem autobuze ca să cărăm atâta populaţie. Louisette a zis că-mi dă mai încolo răspunsul, fin'că suferă de o boală de-aia, luată de la un chinez, care i-ar fi infestat trompetele lu' Calup[1], după câte mi-a esplicat. Mai e şi-o altă persoană la care mă gândesc, da' acuma e prea devreme să vorbim de asta. Mi-am băgat toate economiile în transprefacerile astea, băiete. Ştiu că trebe să semeni ca să culegi, numa' că n-aş vrea să fac datorii prea mari. Am încercat să vorbesc cu ăia de la bancă, azi-dimineaţă, dar nu vrea să scoaţă nimic, vitele-ncălţate; cică, după ei, institutu' meu frezează prostituţia. Nu-i de mirare că în zilele noastre afacerile bate pasu'. Financiarii nu mai scoate nici un franc.

– Şi Pinuche? îi sugerez. El nu te poate ajuta?

Mamutul rămâne fără glas.

– Ştii că nu m-am gândit? Nu izbutesc să-mi bag în tărtăcuţă că César e bogat ca Matusalem. Mie-mi spui că o să intre imediat în combinaţie? Îl numesc administrator şi-o să arate ca un barosan.

---

[1] 1. În original, *les trompes de Sallope – salope*, „târâtură" (n. tr.).
2. Probabil că profesorul Bérurier vrea să vorbească aici de trompele lui Fallope. *Direcţia literară* (n. a.)

Bine, stai să le dau un bacşiş la băieţii de aduseră marfa. N-ai cumvaşilea doi franci asupra ta? Că eu rămăsei în pană de mărunţiş.

Îi înmânez cinci. El se strâmbă.

– Dacă o să încep să le dau obiceiuri proaste, n-o s-o mai scot la capăt în satu' ăsta unde toate alea se află. Louisiana, fata mea, lasă potretele mele de artă şi fugi să ne pregăteşti ceva clămpău; de data asta, o las mai moale cu regimu'. Aş vrea la început o omletă ca lumea, cu slănină şi cu ouă, pe urmă pulpa aia de berbec de-am adus-o de pe unde-am fost, cu niscai cutii de iahnie de fasole din rezervă, ca să punem de-un aşternut nupţial, draga mea ticăloasă. De brânzeturi am eu grijă; cât despre desert, ne-a rămasără două tarte şi nişte lapte de pasăre de la amiazi.

După ce şi-a concediat cărăuşii, îmi pun cazmaua pe umerii lui de atlet bulgar, categorie grea.

– Am să-ţi cer un serviciu, Alexandre-Benoît.

– Spune şi ţi l-am făcut! replică el cu sobrietate.

– Sunt pe cale să joc pe toată miza în afacerea de care ţi-am vorbit. Cursa contracronometru a început – ca să încerc să le-o trag micuţilor mei prieteni şi abominabilului Achille. Pentru asta, toate mijloacele sunt bune. Aşa încât am neutralizat o fată care e vârâtă până la pleoape în sirop de rahat. Trebuie să o strâng cu uşa tare de tot, Grasule, ca să o fac să creadă că nu sunt poliţist, ci un flintaş mare şi rău. Numai că, pentru asta, îmi trebuie un loc potrivit.

– Ei bine, ai dat peste el! rânjeşte profesorul de educaţie sexuală, punctând totul cu hohote de râs care încântă ecourile campestre dimprejur.

Unul care se împotriveşte, protestează şi invocă toţi sfinţii din Paradis, care, prin fundul buzunarului, îşi freacă podoabele şi blesteamă în şoaptă e Jérémie. Noul meu demers îl terorizează.

– E nebun de legat tipul ăsta! bombăne tuciuriul. Se crede mare inchizitor, funcţie introdusă de Inocenţiu al III-lea în 1199 pe

lângă tribunalele ecleziastice[1]! Ce scandal în perspectivă! Sticleţi arestaţi. Proces. Dezonoare. Oprobiu la adresa bietului negru, redevenit cioroi împuţit. Dizgraţie. Să vii în Franţa ca să fii azvârlit într-o puşcărie rău famată! O, mamă venerată, de ce n-am rămas în satul nostru, să smulg maniocul care le furnizează prostănacilor ăştia de albi nenorociţi tapioca cu care îşi hrănesc copilaşii lor de rahat? De ce nu escaladez cocotierii superbi, în loc să mă caţăr pe nişte scări amărâte şi mâncate de cari dintr-un cartier administrativ amărât şi nesigur? Voiam să-l slujesc pe Dumnezeu şi am ajuns valetul Satanei.

Astfel vorbea Blanc Jérémie în acel sfârşit de zi agonizant, care aşternea tente violine pe cerul normand.

– O să fie pusă la păstrare ca o mică regină, afirmă Béru. În fosta noastră pimniţă. Acolo, cidrul rămânea tot mereu rece. Nu e ferestre, doar o gură de aerisire care dă spre grădina de legume. Poa' să zbiere orişicât, n-o s-o auză niminea. Am să-i dau o pătură, să nu răcească. Ne-a rămas cuvertura lu' Gamin, gloaba noastră de alt'dat', care trăgea cele mai grozave vântoase de mi-a fost sortit să le ascult vreodată. Ca să-şi facă nevoile, o să-i duc oala smălţuită a lu' mama mare. Camera bătrânei era lângă a mea, şi noaptea o auzeam dându-şi drumul în oală. Se slobozea cu viteză baba. Cam ca atunci când îţi speli maşina cu jet de apă. Dimineaţa, arunca conţinutul oalei pe geam, peste neşte floarea-soarelui de creştea la picioarele zidului. Le făcea atât de sănătoase!

O contemplu pe *Miss* Lowitz, mereu neînsufleţită, pe sacii de cartofi care o izolează de pardoseala de pământ bătut. Soporificul meu e de lungă durată. Nătărăul de Mathias mă asigurase că le

---

[1] Unul dintre motivele pentru care îl apreciez pe Jérémie e această cultură care-i ţâşneşte prin toţi porii.

San-A. (n. a.)

livrează pacienţilor două ore de soamne, dar trebuie să-l fi experimentat pe tigri de Bengal, fiindcă persoana de aici le horăie de peste trei ceasuri.

Clămpănim. Întrucât Jérémie e mereu deprimat, îl reconfortez.

– Damicela asta, Negroteiule, e vârâtă până-n gât în afacerea noastră. Scotocind pe la ea pe acasă, am găsit numărul de telefon al robotului instalat la defunctul cantonier. Chiar ea e acea Edmée care anunţa că „omul din Bruxelles" nu va veni. Şi de ce crezi tu că D.C.D. sau executorul lui şi-au compus silueta acestei dom'şoare ca să meargă să-l înţepenească pe moş Torcheton, hm? Adevărată adunătură de pungaşi toată lumea asta.

Fericit să participe la afacere, chiar în calitate de paznic de asasini, Bérurier pune o mie şi una de întrebări. Îi relatez convorbirea telefonică de la Glanrose, escapada noastră la Beauvais, răpirea stewardesei.

– Vrei să-ţi spun ceva, Antoine? Tot chilomanul ăsta încape într-o cutie de pantofi.

– Dezvoltă-ţi teoria!

– E ceva amestecat, pus grămadă, livrat în vrac. Da' nu trebuie decât să faci curăţenie. După ce ai triat totul, o să vezi lucrurile limpede, băiete.

– Un nene a răcit patru persoane la Paris, un altul a lichidat una la Beauvais. O a treia telefonează din Africa de Nord ca să stea de vorbă cu un mort pe care îl crede viu – şi tu pretinzi că toate astea se află în aceeaşi cutie?

– Premoniţiez, tipule! Tu ai simţit în hogeacul lui Bonblanc că telezbanţul avea să sune; eu simt că tot circul ăsta e de chichi. Ai făcut nespus de bine că mi-ai adus-o pe lungana de stewardesă, pe care ţi-o fac eu mintenaş să spună cu ce fel de Yotis a înţărcat-o mâne-sa, stai să vezi!

– Fără violenţă! hârâie domnul Blanc.

– Violenţa e inclusă în preţu' pensiunii, se râde Enormul. Picaraţi bine, fin'că în seara asta nu ţinem lecţii, din cauză de instalare; aşa că am toată vremea pentru ca s-o lucrez pe dom'şoara.

Face cu ochiul, ca un elefant din campaniile publicitare pentru ceaiuri sau laxative.

– Am eu tehnica mea! ne anunţă.

– Putem şti care e, Grasule?

– Supriză! Savurează-ţi omleta, Sana, e taman cum trebe de băloasă şi, în chestie de prăjit slănina, Louisiana e maistră, ca toţi canadienii. O să ne punem măşti, declară apoi, cu privire la întrebarea mea. Cioaca asta face mereu impresie. Ăla de-l iei în şuturi, dacă nu-ţi vede fixonomia, nu poa' să-şi facă idee de santimentele tale adevărate – şi atuncea scuipă tot din guşă.

– Ai tu aşa ceva?

– Am comandat o ladă întreagă. Pentru cursuri, când o să ajungem la capitolu' partuză. Vreau să le esplic elevilor că la început egzistă una lume care se jenează. Poa' să-şi arate păsărica, da nu şi muia în acelaşi timp. Şi pe d'asupra o să ne punem acuşica neşte cămăşi vechi de-a lu' tata mare, de se-nţolea el cu ele în zilele de târg. Şi clopuri negre. Trebe să avem neşte aspecte care s-o facă pe piţipoanca matale să o ia cu frig.

Urmez, docil, directivele marelui maestru. Şi recunosc că, o dată măscăriţi, căpătăm o înfăţişare incredibilă. À la Cadoudal. Soţietatea sicretă peizană. Şuani în toată fărădelegea.

După ce am terminat să ne împodobim, Alexandre-Benoît explorează un sertar de unde scoate un obiect atât de mic, încât nu-l pot identifica. Pe urmă ne ducem în pivniţa unde Edmée Lowitz şi-a recăpătat, în sfârşit, luciditatea.

Văzând cum dau năvală cei doi geambaşi mascaţi, dameza tresare şi se ridică în genunchi pe mormanul de saci goi.

– Unde sunt şi ce vreţi de la mine? întreabă.

– Nu, nu, puicuţo, ai greşit adresa, o corectează Grasul. Aici noi punem întrebări.

Se întoarce să ia o ladă goală pe care o pune, cu fundul în sus, lângă prizonieră, în chip de scaun.

– Dă-mi mâna, fato!

Fiindcă ea nu se supune, îi înşfacă încheietura mâinii stângi, pe care o blochează între genunchii strânşi ca o menghină. Apoi scoate din buzunar obiectul anume adus şi care se dovedeşte un tub gros cât degetul mic (al meu, nu al lui). Îi deşurubează capacul, apoi selecţionează degetele mijlociu şi inelar ale fetei. Apropie de cele două degete orificiul tubului, apasă uşor – şi un minuscul găinaţ cristalin se depune pe partea laterală a inelarului. Matahala acţionează foarte încet, cu precizia suverană a unui chirurg procedând la o grefă de organ. Aşază tubul pe sol, după ce l-a închis la loc, prinde în palmă degetele gagicii Edmée, ţinându-le strânse unul de altul, şi începe să numere fără grabă:

– Unu... doi... trei... patru...

Şi tot aşa, până la şaizeci.

– Uite că a trecut un minut, anunţă la sfârşitul numărătorii.

Îşi deschide puternica dextră şi abandonează micuţa sinistră a micuţei Edmée, cum dai drumul unei păsăruici capturate timp de o clipită. Pe urmă izbucneşte într-un râs sănătos, de cultivator de glume.

– O să te minunezi, puico! Încearcă acuma să-ţi depărtezi ălea două deşte.

Ceea ce ea se şi grăbeşte, dar nu izbuteşte, în ciuda unor eforturi susţinute.

– N-am văzut clei mai grozav ca ăsta, îmi zice proful Bérurier. E mai rău ca sudura. Dacă maimuţa asta s-ar fi născut cu deştele reunite din naştere, ar fi fost acelaşi lucru. Ca să le despartă, nu văz decât o lamă de ras, da' şi atunci ar pierde ceva cărniţă p-ici pe colo.

– Mizerabile! strigă Edmée. De ce-mi faceţi asta?

Putem considera că „mizerabile" e un cuvânt ieşit din uz – ca să folosim jargonul denunţat de scumpul Jean Dutourd. Nu-l mai găseşti neam în textele din zilele noastre, şi încă şi mai puţin in vorbirea curentă.

– E vorba numa' de-o demonstraţie, frumoaso, explică torţionarul. Vream să-ţi dai seama de eficacitatea produsului. Acuma, că te-am convins, totu' o să meargă ca-n brânză. Domnu' aici de faţă o să-ţi puie neşte întrebări. Dacă răspunzi just, ne facem cu toţii pretini din copilărie. Dacă te ţii băţ ori ne vinzi gogoşi, îţi pun clei d-ăsta pe post de ruj – şi numai cu lampa de benzină o să-ţi mai deşchiză careva ciocu'. M-am făcut înţeles bine?

Urmează o tăcere deasă şi grea. Dameza continuă strădaniile de a-şi despărţi nefericitele degete, însă zadarnic! Béru ia din nou tubul.

– Ce hotărăşti, fata tatii? Îţi dai drumul la gură ori dau eu drumul la clei?

Lacrimi pe care nu şi le poate opri i se adună pe genele inferioare.

– Dar nu am ce vă spune, bolboroseşte.

– Atunci, de vreme ce gura nu-ţi slujeşte la nimic, o să ţi-o închidem.

Trece în spatele lui Edmée, îi prinde gâtul sub braţ, într-o uşoară strâsoare anesteziantă, şi îi secheastrează capul între genunchii lui de colos, la fel cum i-a sechestrat, adineauri, mânuşiţa.

– Uite-aşa o să fac, mămicule. Ciupindu-te de dosuleţ, ca să te pui să deschizi mestecăul. Îţi întind bine zmacul peste tot, pe urmă te salt în sus ţinându-te de bărbiţă şi, după un minut, o să trebuie să te chirurgizezi ca să mai poţi căsca de somn.

O nouă tăcere de calitate rară.

Béru şuşoteşte la urechea prizonierei:

– Şi notează bine, puştoaico, că gura sudată nu te împiedică

să scrii. N-o să scapi cu atâta lucru. Am şi alte proiecte pentru tine, da' dacă pornim pe panta asta nu ştiu, zău, unde ne-am mai opri. Alunecăm în chinezării, în gestapopării, pricepi? După aia, eu o să fiu indispus şi tu o să porţi proteze cam peste tot. Şi mai bine e să umbli cu remuşcări decât cu cârje.

Ezită oleacă, apoi, teatral, îşi saltă cămeşa albastră, îşi descheie nădragii şi-şi scoate la iveală unealta de destupat fofoloace.

– Întrucât nu eşti rău croită, dacă o să fii cooperantă, o să ai dreptul la o supercoţăială din partea domnului de mine, micuţo. Chestia de-o vezi acilea nu e sceptru de arhiduce, nu? Şi încă o contemplezi când e, cum s-ar zice, în halat şi în papuci. Da' când o s-o vezi cum saltă capu', o să cânţi marea arie din Acnée. A, bag de seamă, din privirea mata, că bunul meu Pollux te interesează, aşa-i? Îţi lasă pitulicea apă? Să controlăm, îmi dai voie?

Şi îşi strecoară caraba sub fustele lui *miss* Lowitz.

– Pe mine unu' uniforma lu' Air France m-a escitat mereu. Ia să vedem! Păi ce spunea mandea? Mămica asta are un patinoar în loc de bipoaşcă. Şi încă unul lunecos rău. Auzi, îţi umblă glandele ca toţi dracii fetiţo. Inutil să ţi se cânte *Dunărea albastră* ca să-ţi umezeşti senzorialul. Saltă-te niţel, mititico. Şi acu' aşază-te pe marele meu zigomatic vânjos. Vezi sub ce presiune a ajuns, artisto? Operaţional până la rădăcină. Stai jos, când îţi zic! Ce rişti, de vreme ce tu controlezi îmbarcarea? Şi mă încalţi în cizma ta, dacă pot zice una ca asta. Hai, lunecuş pe tobogan. Ce părere ai? O, nu poţi din motive de slip? Îţi blochează ieşirea de incendiu? Stai să-mi scot briceagul. Şi nu te tot fâţâi, să nu-ţi crestez bimbirica. Aşa. Cric-crac, mersi Kodak! Acu' ne putem şturlubări după pofta inimaţului. E mişto, ai? Merge ca focul. Acuma, dacă i-a trecut tărtăcuţa, restul se înţelege de la sine. Lustruieşte-mi spada, scumpeteo! Ce mai tragere de inimă! Drace, să înţeleg că-ţi place mai abitir trebuşoara asta decât croşetatu în punct leneş? După cum ai pornit-o, nici vorbă să ne prinză noaptea pe-aici. Sana, poţi să-i

pui întrebări putorii ăsteia câtă vreme saltă din poponeaţă. Mi se pare că umblatul prin maţe o condiţionează mai bine decât ameninţările. Una lume aşa e făcută. Un vătrai înroşit şi înfipt sub noadă o lasă rece, da' un toroipan ca lumea şi efervescent îi disjunctează voinţa. Ia uite la asta, ce s-a transportat. O s-o ajut şi eu, împingând-o de bucălat cu mâinile, ca să nu facă febră musculoasă. E gud for iu, mă, biutifulo?

– Domnişoară Lowitz, risc eu, sunt la curent cu existenţa telefonului clandestin din cocioaba cantonierului. Ştiu multe lucruri despre dumneata (asta o zic de sanchi, dar ce să fac?). Multe dar nu totul – or *trebuie* să cunosc totul. Eşti de acord să răspunzi la întrebările mele?

Numai că puştoaica are alte chestii pe cap(ul lui Béru).

– După! Duhuhupăhăă! geme ea, accelerându-şi giga.

Niciodată nu vom celebra îndeajuns voinţa de oţel a lui Matahală. Acesta se despuţează de fată, ridicând-o peremptoriu de pe balansoarul unde se legănase cu atâta sârg.

– Ba nu, gagico, o să răspunzi chiar acu'! Nu mărturiseşti, nu capeţi fichi-fichi. Şi pentru că toroipanul meu te tulbură prea de tot, o să te ţiu în şah proptindu-l între jamboanele matale, uite-aşa, te prinzi? Aşa o să te bag în răcori pe la pitulice, fără să-ţi răpesc daru' vorbirii; ca şi cum ţi-aş ţine nevăstuica la cald cu infraroşii, dacă poci spune asta. Hai, băiete, dă-i bice cu intergatoriu' la dom'şoara, şi dacă o să-ţi răspunză pe cinstite, făgăduiesc să-i trag o partidă de-o să nu mai poată umbla cu fuste strâmte cel puţin cinşpe zile.

Situaţie neobişnuită, desigur. Cine ar zice altfel? Tocmai discutam despre asta cu doamna contesă de Paris, care abunda în sensul meu (similar celui al acelor de ceasornic). Dar eu practic o meserie foarte ciudată, unde toate mijloacele sunt bune atunci când vrei să-ţi atingi scopul – nu uita niciodată acest adevăr elementar, băiete! Când te încăpăţânezi cu obstinaţie, vei obţine de la viaţă

totul: femei, situaţie şi chiar onoruri – dacă, din nefericire pentru tine, te ispiteşte aşa ceva. Astfel încât, pe când frumoasa Edmée pluteşte între două ape ale plăcerii, cum atât de drăguţ scrie ducele de Edimbourg în lucrarea lui intitulată „Sexul meu şi tot ceea ce decurge din asta", îmi strecor dextra, mereu caldă, în decolteul susnumitei, pentru a-i regla frecvenţa sânilor la aceea a păsăricii. Şi îi şoptesc, ca în penumbra unui confesional:

– Ce relaţii aveai cu Jean Bonblanc, scumpă copilă?

– Uahaha! Uahahu! răspunde ea cu glas gâtuit.

– Îmi dau seama, îi replic, dar în traducere din orgasmiană, ce înseamnă asta?

Şi ştii ce? Oh, nu îndrăznesc să-ţi spun. Cu prejudecăţile tale iudeo-creştine, o să găseşti că e o chestie prea de tot. Te-ai scăldat prea mult în convenţiile burgheze. Dar ce să-i faci, trebuie să trăieşti în mlaştina ta, cum zicea un peşte mai puţin mut decât alţii. Prin pantalonii de in, marca Cerutti, gagicuţa îmi înşfacă membrana flexibilă.

Niciodată nu am condus un interogatoriu la acest nivel. Să începem cu acte de violenţă şi să terminăm cu o partuză. Unde o să ne ducă toate astea? cum repeta bătrânul meu Francisque. Care găsea că lucrurile merg „prea repede, prea de tot, prea departe". I-ar fi plăcut din cale afară să calmeze niţel jocul, aşa cum încetineşti mersul unei biciclete fără frâne, apăsându-ţi talpa pe roata din faţă. Dar cucu! După felul cum ne-am luat vânt, nu ne mai oprim până în fundul prăpastiei. O să ne trezim cu toţii acolo, claie peste grămadă, în dureri, confesiuni, contuziuni. Stratul de ozon, Sida – totul e jucat, e uzat. Primăvara nu se va mai întoarce. Agonizăm la preţ unic: cardul minunat. American Express (U-uuu!).

– Am întrebat ce relaţii aveai cu Jean Bonblanc. Faceţi afaceri amândoi?

– Da-daaa!

– Ce fel de afaceri?

– Lasă-mă să-ţi scot măciulia asta barosană, porcule!

O dezaxată sexual. Am impresia că echipajele de pe avioane nu se plictisesc niciodată. Miros niscai ciocuieli la mare altitudine. Ţepuieli în şir indian, lângă pilotul automat.

Îmi spun că, dându-i satisfacţie, îmi va da şi ea mie. Într-adevăr, după ce ţine obiectul în mână, după ce îl aduce la maturitate, îl lipeşte de obraz şi îl sărută, s-a înmuiat de tot ticăloasa!

– Aţi pus la cale un trafic, nu?

– Îhâmmm!

– Droguri?

– Nu! Ah! Oh! Nu mai rezist! scânceşte Edmée.

– O clipă, fetiţo! Ce-am promis rămâne promis! se supără Béru. O să ai parte de coţăiala aia pe cinste, dar după conversaţiune. Ba chiar, fiindcă văz că eşti apucată rău, rişti să beneficiezi de două măţiguşe la preţul unuia singur. Vorbeşte, şi fără baliverne, că altfel nu gura ţi-o lipesc, ci ce-ai mai din jos!

Apoi, sever, încetează s-o mai frichinească pe dameză.

Înţelegând că se îndreaptă spre o criză de isterie dacă o lăsăm baltă în acest punct al supraîncălzirii, Edmée Lowitz turuie, sporovăie, se confesează, scuipă tot. Cel puţin aşa sper.

– Intri să bem un pahar? îi propun lui Jérémie când ajungem în faţa casei mele din Saint-Cloud.

În loc să-mi răspundă, el murmură:

– Ce se întâmplă la tine, Antoine?

Şi-mi arată două maşini negre staţionate de-a lungul gardului. Nişte domni tineri şi bine făcuţi se uită într-acolo fumând, rezemaţi de vehicule.

– N-ai zice că sunt confraţi de-ai noştri? şopteşte domnul Blanc.

– Aşa mi se pare.

Ies din Maserati şi mă reped la poartă. Doi gorobeţi se interpun.

– Hei! Încotro te duci?

– Nu mai am dreptul să mă întorc la mine acasă, băieţi?

– A, comisare, scuză-ne, strada e prost luminată.

– Îmi supravegheaţi coteţul? mă mir.

– Foarte provizoriu, comisare.

– Pot şti de ce?

– O să vedeţi după ce intraţi, îmi răspunde unul, cu un mic zâmbet abia schiţat.

Fără să insist, mă năpustesc pe alee, către peron. Ia te uită, o păpădie temerară creşte între două trepte. Natura, unde a ajuns să sălăşluiască, pe cuvânt! Orice este bun pentru ea. După asemenea amănunte îţi dai seama că nu are nici o treabă cu oamenii şi că, după ce aceştia îşi vor fi terminat turul de pistă, va relua în posesie planeta şi va aplatiza totul: New York, centralele nucleare, stadioanele olimpice, templele şi bistrourile.

Escaladez. Răsună muzică *at home*. Deschid uşa. E Tino Rossi. *Cel mai frumos tango din lume*. Vocea scumpului corsican îmi catifelează auzul. *Près de la grève, souvenez-vous, des voix de rêve chantaient pou nous*[1].

E patefonul cu manivelă al Féliciei. Patefonul de când era fată şi pe care-l scoate numai la *big* ocazii. Miroase un pic a grăsime încinsă atunci când râşneşte. Platanul fiind strâmbat, discul şchioapătă în jos.

Melodia vine de la bucătărie. Dacă mama îşi utilizează morişca de muzică, înseamnă că totul e absolut în regulă. Nici un motiv de panică.

Intru – şi pe cine văd? De ani de zile nu s-a mai întâmplat asta. Începeam să mă întreb dacă nu cumva noi doi, eu şi el, fusesem un vis, o iluzie de o zi... Ne îndoim de realitatea marilor momente, pe măsură ce ele se îndepărtează în timp...

[1] „Aproape de plajă, îţi aminteşti, glasuri de vis cântau pentru noi" (n. tr.).

Este aici, scumpul bărbat celebru, într-un costum de culoare deschisă, după care se dă în vânt. Zâmbind din vârful dinţilor, niţel gânditor, ca totdeauna: cu un picior în realitate şi cu altul în meditaţiile lui. Cu privirea marcată, ce mai. Cu profilul acela pe care îl şi văd pe viitoarele monede. Preşedintele. Da, ai citit bine: Preşedintele. Bineînţeles că al Republicii, ce credeai?

Şade la masa noastră. Mănâncă dintr-o felie mare de tartă cu mere (foaie extrasubţire), confecţionată de mama. Bând o grenadinată, fiindcă la el alcoolul nu există. Destul că trebuie să se prefacă la toate mesele alea oficiale, sărmanul, înmuindu-şi buzele subţiri în *pauillac*, apoi în *sauternes*. Mama i-a pus discul de zile mari. Trecutul care cântă. Tino! „Cel mai frumos tango din lume... e cel pe care l-am dansat în braţele tale."

Rămân interzis. Bolboaşele lui Jérémie îi pleacă din tărtăcuţă şi încep să-i spânzure pe piepţi, ca nişte mosorele de *yo-yo* pe care încetezi să le mai activezi.

– Ai văzut pe cine avem oaspete? mă întreabă Féloche, radioasă.

Intru cu bustul drept ca o scândură.

– Respectele mele, domnule Preşedinte... Sper că nu e vorba de nimic supărător?

El îşi şterge buzele, apăsându-le cu un şerveţel de desert – împăturit, bordat cu dantelă.

– Nu, nu, dragul meu comisar. Se întâmplă să fi avut o serată la Versailles cu mai mulţi şefi de stat străini, care m-au obosit din cale afară. La întoarcerea acasă, m-am gândit că, practic, dumneavoastră locuiţi în drumul meu. Şi am simţit nevoia să poposesc câteva minute într-un liman de linişte. Am păstrat o excelentă amintire despre mama dumitale şi despre această bucătărie... Locurile de destindere sunt rare pentru un om care şi-a asumat îndatoriri ca ale mele, iar clipele de tihnă foarte greu de găsit. Trebuie să le ciupeşti, să le furi printre orare implacabile. Fiindcă am văzut

lumină la ferestrele de la parter, mi-am permis să sun. Tarta asta e divină. Şi patefonul! Întreaga mea tinereţe. Dragul de Tino! Când am ajuns la Élysée, unii pretindeau că îi semăn; după aceea eu am slăbit iar el a murit, două motive ce ne depărtează unul de altul.

Ia o înghiţitură de sirop, şi eu i-l prezint pe Jérémie Blanc căruia el îi strânge mâna călduros.

– Efectuezi vreo anchetă, San-Antonio?

Mă cunoşti. Elanul inimii, nevoia de a-i face un dar. Aşa încât – ce e mai bun decât francheţea?

Poate un bărbat propune altui bărbat ceva mai preţios decât împărtăşirea unui secret?

– O afacere ciudată, domnule Preşednte, asupra căreia anchetez aproape în mod clandestin.

– Din ce motiv?

– Dacă dispuneţi de un sfert de oră, vă spun povestea.

– Am la dispoziţie toată noaptea, prietene.

Ne aşezăm în jurul mesei, în faţa Augustului nostru. El schiţează zâmbetul uşor cu care îşi farmecă interlocutorii.

– Te ascult.

Ei bine, îi dau drumul. De la începutul începutului. Să nu omiţi nimic este ceva primordial în cazuri de un asemenea calibru. Atac cu scrisoarea din caseta blindată. Vine apoi criza cardiacă a lui Bonblanc la „acele femei drăgălaşe". Care îmi cer să le scap de o enormă tracasare. Aici Preşedintele plasează o poantă inocentă:

– Asta înseamnă că le frecventezi?

Mama socoteşte de cuviinţă să iasă, ca să nu-mi sporească stingherealа.

– Una dintre ele a avut o slăbiciune pentru mine, înainte de a se fi gândit să facă asemenea lucruri contracost, domnule Preşedinte.

Continuu cu vizita la Bonblanc, cu întâlnirea cu sora acestuia, femeie irascibilă care mă lasă să ghicesc existenţa unei uri fervente

între ea şi fratele ei. Şi care îmi enumeră persoanele ce au, poate, motive să „perturbe" viaţa lui Jean Bonblanc. Le citez. Ajung la acel interogatoriu de la distanţă. Pe urmă la telefonul din cocioabă şi la mesajele înregistrate de el.

Discul tocmai s-a oprit. Acul de oţel a trecut la poziţia de aşteptare, scoţând pârâituri mecanice. Preşedintele mă ascultă cu mai mult interes decât îi acorda marelui Chirac în timpul Consiliilor de Miniştri din perioada roaderii zăbalei. Revenirea noastră acasă la Bonblanc. Şi aici – lovitura de teatru: în salon, patru persoane asasinate.

– Da, am citit despre asta în gazete, mă încredinţează Preşedintele; mediile de informare s-au înfruptat copios din toată întâmplarea. Aşa-zisa „Revoluţie chineză" a capotat în chip jalnic, aşa că un asemenea fapt divers a picat tocmai bine. Continuă!

Ceea ce şi fac, cu un strop de ticăloşie revanşardă. Menţionez vizita noastră nocturnă la bătrânul. Trădarea din partea lui, care mă obligă să lucrez pe blat, pe sub tejghea. Urmez cu vizita noastră, a lui Jérémie şi a mea, în vila din Glanrose, în aşteptarea telefonului improbabil, care totuşi se produce, anunţându-mi moartea unui bătrân stingheritor. Altercaţia cu confratele meu, comisarul Plâtroche, pe care îl urăsc din toată inima. Se punea problema descoperirii morţii anunţate. Vizita la mica uzină aproape artizanală unde moş Aubier îmi face cunoscută existenţa lui Alexis Torcheton. Plecăm la Beauvais. Unde exsocrul lui Bonblanc atârnă fără viaţă; a fost strangulat şi pe urmă spânzurat, pentru a i se deghiza asasinarea în sinucidere. Doamnele din anturajul lui mă lămuresc: a fost la mijloc o stewardesă! Mă prind că era contrafăcută. Şi totuşi, graţie documentelor scoase la iveală în sălaşul mortului, ajung la domnişoara Edmée Lowitz, stewardesă, mersi bine, a companiei Air France, în hogeacul căreia am găsit un mesaj. Pe deasupra, percheziţia beauvaisiană mi-a dezvăluit faptul că Torcheton îl şantaja de ani de zile pe fostul lui ginere, dându-i de înţeles că ar fi provocat

incendiul în care i-a pierit soţia. Închei planturoasa relatare cu „răpirea" de către noi a tinerei Lowitz.

Preşedintele încetează să mai zâmbească.

– Procedeele dumitale mi se par prea puţin conforme Drepturilor Omului, cetăţene comisar! obiectează monarhul nostru republican. Faptul de a auzi un asemenea raport tocmai când sărbătorim bicentenarul lui 1789 mă pune într-o mare încurcătură.

– Nu este cazul, domnule Preşedinte, fiindcă dumneavoastră nu m-aţi văzut şi deci eu nu v-am spus nimic.

La care el se mai dezmohorăşte un pic.

– Unde se află în prezent persoana cu pricina?

– La un amic de-al meu care locuieşte în Normandia.

– O reţineţi acolo împotriva voinţei sale?

– Absolut deloc; este o femeie cu senzualitate exacerbată, care în sfârşit şi-a regăsit echilibrul. Va demisiona de la Air France, pentru a preda cursuri de educaţie sexuală într-un nou institut, menit unui mare viitor.

– Deci este nevinovată?

– Nu. Dar întrucât ancheta mea e, ca să zic, aşa, ocultă, nu am calitatea să cer mandat de arestare a ei.

– A făcut dezvăluiri?

– Într-adevăr, domnule Preşedinte.

– În mod deliberat? se îndoieşte cel dintâi dintre francezi, care începe să înţeleagă că, în ceea ce mă priveşte, se poate teme de orice.

– La începutul interogatoriului, am uzitat de argumente de intimidare, mărturisesc eu, dar o iniţiativă revoluţionară a gazdei noastre a schimbat cursul discuţiei; după aceea, s-a instaurat o atmosferă de încredere, şi domnişoara ne-a mărturisit în mod spontan tot ceea ce doream să aflăm. Nu vă fie teamă, domnule Preşedinte, nu mi-aş îngădui să vă mint – de altfel aveţi dovada francheţei mele.

Şi-a regăsit zâmbetul misterios, de mască egipteană. Îl simt cum se relaxează. Recuperează la noi oboselile puterii, ale contin-

geneţelor, ale discursurilor, conversaţiilor, pălăvrăgelilor, prezentărilor de arme pentru onor, strângerilor de mână, cererilor, inaugurărilor, discursurilor, toasturilor, primirilor la peron, conducerilor la peron, discursurilor, audienţelor, sfaturilor, interviurilor, conferinţelor, banchetelor, declaraţiilor, chiracheriilor, rocarderiilor, cocarderiilor, discursurilor, călătoriilor, recepţiilor, ctitoririlor, vizitelor, vizitelor, vizitelor, călătoriilor, călătoriilor, călătoriilor, discursurilor, discursurilor, discursurilor, Franţei, Franţei, Franţei, Europei, Europei, Europei şi cortegiilor interminabile, cohortei mereu înnoite de proşti, de proşti, de proşti plastronaţi, strălucitori, tăntăloşi, uluitori, lipitoriceşti. Iar el, în costumul lui bej, străbate toate astea cu bărbia ridicată, cu privirea arzător-resemnată, cu buza de jos răsfrântă. Sigur de sine (sau prefăcându-se în chip admirabil că ar fi aşa), blazat dar uman. Dezamăgit dar curajos. Îmblânzind cel mai mare duşman al nostru – timpul; făcând din el cel mai sigur dintre aliaţi şi mergând înainte cu pasul său mărunţ şi liniştit, purtat de încrederea în oameni, susţinut de Attali a lui, cea cu inteligenţa febrilă. Ieşind în întâmpinarea destinului său, depăşindu-l fără a-i arunca nici o privire, ca să ajungă la acea nemurire vaporoasă în care sunt absorbiţi giganţii.

– Aşadar, comisare, ce ai aflat de la ciudata persoană?

– Ei bine, domnule Preşedinte, faptul că Jean Bonblanc, acest moşneag liniştit, cu mica lui uzină de ambutisaj şi participant la o modestă multifiduciară, Jean Bonblanc, primar respectat al unei comune din Yvelines, se afla în fruntea unui trafic surprinzător.

– De ce anume? lasă să cadă, cu regret parcă, formidabilul nostru oaspete.

– Procura microprocesoare încă nestandardizate, inventate de doi savanţi suedezi, profesorii Kalbär şi Kalbüt[20], dispăruţi în urmă cu şase ani de la Universitatea din Stockholm şi despre care

[1] *Calbar, calbute*, „chiloţi" (n. tr.).

se credea că au fugit în Est. De fapt, cei doi cercetători au fost răpiţi şi sunt prizonieri în Belgia, la o proprietate din periferia Bruxellesului. Aici îşi continuă importantele lucrări, sub constrângere, fireşte. Domnişoara Lowitz nu cunoaşte mijloacele de presiune utilizate de către răpitori; fapt este că cei doi suedezi eminenţi asigură producerea acestor microprocesoare absolut revoluţionare.

– Ce le face revoluţionare? se informează Preşedintele, al cărui spirit universal se pasionează în egală măsură de arte ca şi de ştiinţe.

– Dimensiunile lor, îi răspund.

– Miniaturizare?

– Mai mult decât atât, dacă îmi pot permite să spun aşa, domnule Preşedinte. Kalbär şi Kalbüt au ajuns să le confere acestor organe de tratament dimensiunile unei gămălii de ac.

Masca şefului nostru suprem devine gravă. Trăsăturile i se crispează, faţa i se lungeşte şi devine ascuţită ca un coupe-papier.

– Şi mârşavul dumitale Bonblanc vindea această stupefiantă descoperire, San-Antonio?

– La un preţ exorbitant.

– Cui îi vindea microprocesoarele?

– Japoniei!

– Bineînţeles! Aceşti oameni, capitalişti înnăscuţi, fură ceea ce mai apoi ne vând nouă, după ce l-au uzinat. Bonblanc ăsta ar fi putut negocia cu ţara lui. Dar nu, setea de bani l-a împins imediat să trateze cu Tokyo. Altădată, jefuitorii de secrete industriale negociau cu SUA. Dar de când America devine încetul cu încetul o subprefectură, se întorc şi ei spre noii stăpâni. Iartă-mă că te-am întrerupt, indignarea, comisare! Ce-or avea asemenea oameni de se leagă atât de strâns de bani? Şi ce s-a mai întâmplat?

– Conform dezvăluirilor lui Edmée Lowitz, Bonblanc „lucra" (îmi veţi trece cu vederea acest cuvânt inoportun) cu asociatul şi secretara lui. Cei din urmă se ocupau, prin intermediul multifidu-

ciarei, de aducerea în ţară a unor sume enorme, vărsate de către cumpărători. Edmée, în calitatea de de stewardesă, livra marfa, graţie unui sistem de relaţii organizat pe linia Paris-Extremul Orient. Tot ea o aducea de la Bruxelles. În ultimul timp, răpitorii belgieni au pretins că savanţii refuză să mai lucreze, de unde şi apelul ei, înregistrat de robotul telefonic, prin care anunţa că „tipul din Bruxelles" îşi anulase călătoria.

– Se ştie ce fac japonezii cu aceste microprocesoare?

– Nişte experienţe, crede domnişoara. Se pare că le implantează în creierul omenesc, pentru a prelungi, după moarte, viaţa sub o anumită formă. Graţie lor, creierul unui cadavru ar continua să emită ordine înregistrate mai dinainte în memorie. Aşadar savanţii niponi se apleacă asupra problemelor nemuririi.

– Himeră!

– Ah, domnule Preşedinte, câte dintre realizările noastre actuale li s-ar fi părut încă şi mai himerice fraţilor noştri din secolul al nouăsprezecelea, dacă le-ar fi fost anunţate! Jules Verne era un himeric – şi vedeţi în ce măsură e depăşit astăzi!

– Domnişoara Lowitz are vreo explicaţie în privinţa cvadruplului asasinat?

– Nici una.

– Eşti sigur că nu te minte?

– Cine poate fi sigur dacă o femeie minte ori spune adevărul, domnule Preşedinte?

Izbucneşte în râs, apoi goleşte paharul de grenadinată.

– Vino cu mine, comisare! Şi dumneata, inspectore Blanc.

Mutra speriată a lui James, bătrânul servitor englez al lui Achille. Pijama de mătase albă, halat de catifea albastră. Când spun că e speriat, înseamnă că se încruntă; în asta constă sperietura unui camerist britiş.

Recunoscându-mă, îşi reia faţa plastifiată.

– Aoh! Commissarre.

– Salut, James! familierez eu. Bătrânul e acasă, nu-i aşa, fiindcă îi zăresc Rollsul în hangar.

Tresărire a valeţoiului.

– Dommnnul doarme, se împotriveşte el categoric.

– Ceea ce îţi va îngădui să-l trezeşti, declar eu.

– Ar fi nevoie de un eveniment capital ca să risc să o fac! afirmă James fioros.

– Eu sunt evenimentul acela, bătrâne. La ora asta, maimuţoiul dumitale a isprăvit să se lase mestecat de către frumoasa blondă pe care, în lipsa soţiei lui, are neruşinarea să o aducă sub acoperişul conjugal, aşa că dă fuga şi bate-i la uşă ca să-mi anunţi vizita. E urgent!

Impresionat de siguranţa mea, încuviinţează, apoi îmi trânteşte uşa în nasometru, abandonându-mă pe peron, fără multă vorbă. Mi se pare că acţiunile mele nu sunt deloc în creştere la Bursa lui Tăgârţă. Aştept, rumegându-mi ranchiuna. Se aprind lumini la primul etaj. Trece un timp ce mi se pare interminabil, apoi uşa se cască în forţă şi Chilug dă buzna afară, gol pe sub un pardesiu şi încălţat cu mocasinii lui negri. În furia care l-a cuprins, n-a mai stat să-şi pună harnaşamentul nocturn, ci a sărit în ceea ce i-a căzut din şifonier.

– A, nu! urlă. A, nu! Nu dumneata! Nu la ora unu din noapte! Eşti de o neobrăzare formidabilă, San-Antonio! Impertinenţa dumitale nu-şi are egal decât în...

Îmi aşez în poziţie perpendiculară, pe buze, indexul favorit.

– Ş§§§§§t! poruncesc.

– CUM?? zbiară el cu majuscule – şi ar spune-o şi cu cifre romane, dacă aşa ceva ar fi realizabil.

În loc de răspuns, îi fac semn să mă urmeze până la marea limuzină neagră staţionată, în dublu fir, pe strada lui. Dominat de peremptorietatea mea, mă urmează. Când se apropie, portiera din

spate a maşinii se întredeschide, dar nimeni nu coboară din vehicul. Achille se opreşte nehotărât, mă priveşte.

– Apropiaţi-vă, îl sfătuiesc, nu veţi regreta călătoria.

Aşa e treaba? Foarte bine, asta şi face: săvârşeşte cei doi paşi şi se apleacă. Dacă i-ai vedea tresărirea! Ca şi cum, mergând să-şi facă treaba mică, ar scoate din nădragi un şarpe cu clopoţei în locul bietului său ţuţuroi ultrauzat.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă. Doamne, Dumnezeule! Nu e cu putinţă! Visez!

Şi, întorcându-se către mine:

– Nu e... nu e EL, nu-i aşa? E altcineva, care poartă o mască. Mi se face o farsă? Se abuzează de mine? Se bate joc?

– Apropie-te, domnule director, face vocea prezidenţială, din interiorul tărăboanţei. Seara se prelungeşte peste măsură şi sunt obosit.

Dacă l-ai vedea pe Chilug! Ştii cum cade? În genunchi! Ca la confesiune. În genunchi pe pavaj, cu mâinile împreunate, cu ochii pierduţi într-un „Tatăl nostru" recitat *in petto* dar din adâncul cuştii toracice. Imagine superbă, lipsită, desigur, pe ici pe colo, de republicanism, dar care exprimă cu vigoare ceea ce este o ierarhie, una adevărată, totală.

– Oh! geme directorul. Monsenire! Monseniore Preşedinte! Domnia-Voastră aici! În faţa casei mele, la ora asta! Sire, ce trebuie să cred despre aşa ceva? Prea mare cinstea, Excelenţa Voastră. Sunt pătruns de o confuzie extremă, Alteţă! Să Vă deranjaţi pentru a veni până aici! În al şaisprezecelea arondisment! Tocmai de la Élysée, vă daţi seama, Senioria Voastră? O asemenea deplasare pe timp de noapte! Pentru mine! Iertaţi-mi ţinuta! face Chilou, trăgându-şi poalele pardişboculuí peste bătătura atârnândă – cu toate că-şi vopseşte părul pubian, ca să ofere o coamă mai acătării tristei lui bijuterii de familie. Tot acest drum, Maiestate, şi încă noaptea! Binevoiţi a-mi face onoarea să intraţi în modestul meu palat,

Milostenia Voastră? Mi se pare că nu vă place deosebit de mult stilul Ludovic XV, dar veţi închide ochii! Fiindcă sunteţi un Preşedinte temerar, care îşi precede epoca, o pregăteşte pe următoarea, devansează evenimentul. Iertaţi-mi elocinţa un pic şuierătoare, care poate vă trimite cu gândul la abominabilul Giscard, dar în graba de a mă arunca la picioarele dumneavoastră am omis să-mi pun aparatul dentar. Care, dacă tot veni vorba, nu comportă decât doi incisivi şi patru canini; molarul se ţine bine. E inexpugnabil. Degeaba vreau să-l clatin cu degetul, vedeţi, nu se clinteşte deloc. *Blockhaus*!

Glasul catifelat al Preşedintelui iese din maşină:

– Liniştеşte-te, domnule director, şi iartă-mă că nu intru la dumneata – dar, aşa cum ţi-am spus, încep să mă simt obosit. Ţineam doar să cunosc situaţia în legătură cu acea anchetă asupra cvadruplului asasinat din Neuilly.

– Cva... Da! Da! Ei bine, ăă... cum să vă spun? Lucrurile îşi urmează cursul, domnule Preşedinte general. Efective importante se ocupă de asta.

– Şi rezultatele?

– Este vorba de o afacere complexă, cu ramificaţii neprevăzute şi ...

– Pe scurt, nu ai nimic pozitiv?

– E... e ceva absolut iminent, Prea-Sfinte Părinte. De la o zi la alta. Poate chiar mai devreme! Se mişcă! E fierbinte! Am ajuns la obuz!

– Îmi este îngăduit să-ţi fac o sugestie, domnule director?

– O sugestie? Zece, douăzeci, o mie – şi chiar mai multe, monseniore Preşedinte!

– Mi se pare că ar trebui să încredinţezi conducerea acestei anchete comisarului San-Antonio, care am impresia că a pornit destul de bine încât să ajungă la deznodământ.

– Chiar asta îmi propuneam şi eu să fac, Eminenţa Voastră! Vă

pot arăta agenda mea la data de mâine! Am scris: „A se încredinţa ancheta lui San-Antonio!" Vreţi să mă duc să o caut ca să v-o arăt, Măreţia Voastră? Îmi amintesc chiar că am comis o greşeală, din neatenţie: am scris „âncredinţa" cu „â" din „a".

– Te cred pe cuvânt, dragul meu, spune Preşedintele.

Şi mâna palidă îi iese din umbră.

– Iertare că te-am scos din pat. Noapte bună!

Achille se aruncă asupra mâinii destinate unor viitoare mulage. O frământă, o sărută, o şterge.

– Noape bună şi fericită, domnule Preşedinte. Îmi exprim urarea ca somnul să vă fie senin, adânc, de nezdruncinat. Mă rog pentru ca acest repaos atâta şi atâta de binemeritat...

– Mulţumesc, mulţumesc! i-o taie Preşedintele. Bună seara, San-Antonio. Spune-i doamnei, mama dumitale, că tarta ei a fost suculentă; ar trebui să-i dea reţeta şefului de la Élysée. La revedere, inspectore Blanc. Noroc la vânătoare!

Otomobilul o ia din loc; o pulpană a pardesiului lui Achille s-a prins în portieră. Brutal dezbrăcat, directorul se pomeneşte golpuşcă, doar cu mocasinii în picioare. Rămânem singuri. Jérémie şi mandea pe trotuar; James în picioare pe peron; bătrânul golaş şi îngenuncheat pe şuşea, bizar şi indicibil.

Se repede în direcţia mea şi, pe un ton hipnotizat, zice:

– Tarta cu mere a mamei dumitale! Trebuie să înţeleg că domnul Suveran Pontif a mâncat la dumneata, San-Antonio?

– Ne-a făcut, într-adevăr, această cinste, domnule director.

– Dumnezeule mare! Cât eşti de norocos şi ce mândru sunt că am avut ideea să-ţi dau depline puteri în această anchetă! Îmi făcea mâncărimi! O, ce mai mâncărimi îmi făcea! Dacă la început am încredinţat-o confraţilor dumitale Plâtroche şi Delachiace, a fost fiindcă se aud murmure la adresa dumitale. Se ştie că eşti copilul meu alintat, micuţul meu, dulceaţa mea. Aşa că, pentru a potoli spiritele... Dar toţi sunt nişte proşti! Ajută-mă să mă ridic,

Antoine! Mulţumesc. Un pic de artrită, nimic supărător, sunt mereu june şi vioi. De ce-mi aduci halatul ăla de baie, James? Nu eşti în toate minţile? Eu, în halat de baie, pe stradă?! Ce spui? Preşedintele mi-a luat pardesiul? N-are decât să şi-l păstreze. Doar de i-ar veni bine. Dar e din vigonie, m-ar mira să-l poarte. Are gusturi atât de simple! Ce voiam să-ţi mai spun, Toinou, iepuraşule? Hai înăuntru, o să discutăm despre toate astea la o cupă de şampanie. Şi dumneata, dragă inspectore Blanc! Dacă aţi şti cum vă iubesc pe amândoi!

Şi ne sare de gât.

Exact în această clipă, cum se spune în povestirile supte din deget, îşi face apariţia o dubă plină de curcani. Zărind un un moşneag despuiat care se pupă cu doi tipi magnifici, sticleţii frânează ca neşte demenţi şi se năpustesc la Chilou. Îi lăsăm să-l salte, fiindcă va fi un mare moment din istoria umanităţii (şi chiar a lui *Humanité-Dimanche*) acest director al copoimii, gol ca un ou, la o secţie de poliţie!

Capitolul X

PĂR ÎN NAS!
PRAF ÎN OCHI!

Pavarotti cântă *O sole mio* cât îl ţin bojogii. Vocea lui de „centaur" (Béru dixit) transmite geamurilor din jur o vibraţie monstră. În mijlocul acestui vacarm melodios, domnul Van Lamesche[1], procurist al Băncii Industriale pentru Dezvoltarea Economiei Italo-Malteze semnează corespondenţa pe care i-o prezintă îndatoritoarea lui secretară. Probabil că în acest timp el îi cotroboie prin slip cu mâna stângă, deoarece, când intrăm, domnişoara are fusta strâmtă săltată într-un fel semnificativ.

Agénor Van Lamesche (pe semne de origine flamandă), este un cvincvagenar blonziu, cu privire strabismatică. Calviţios în moalele tărtăcuţei, alcătuieşte o compoziţie cu cele douăzeci de fire de păr care îi vegetează deasupra cupolei, aliniindu-le şi lipindu-le plin de aplicaţie.

Se benoclează la noi, cu ochi scăpaţi de sub control, pe deasupra *book*-ului cu paginile sugătoare străpunse de o gaură centrală. Secretara, deloc *joyce* că şeful i-a abandonat carameaua ca să primească nişte sticleţi, ne vizionează fără bucurie, iar zâmbetul meu vrăjitoresc nu are asupra ei mai mult efect decât *L'Événement du Jeudi* asupra unui păzitor de lame din cordiliera Anzilor.

Van Lamesche închide radioul, termină să-şi distribuie parafele, închide registrul şi i-l întinde paţachinei.

---

[1] *Être de mèche*, „a fi complice" (n. tr.).

– Mersi, Nicole.

Fata se cărăbăneşte, cu fusta tot săltată, dar n-a băgat de seamă chestia asta, şi *boss*-ul ei nu îndrăzneşte să o avertizeze de faţă cu noi, ştiind bine că ne-am prins la figură. Stânjenit, ne desemnează cele două fotolii pivotante, de piele, în formă de tulipe.

– Luaţi loc, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi fac semn lui Plâtroche, iar colegul meu prezintă hârtiile care ne constituie în comisie rogatorie.

Van Lamesche le consultă şi aprobă.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnilor.

Îţi semnalez în treacăt că nea Plâtroche şi-a pierdut superbia şi triumfalismul. Trebuie să ştii că la curcănărie a avut loc o mare reuniune azi-dimineaţă şi că *mister* Achille a organizat cu această ocazie criza cea mai spectaculoasă care s-a văzut în ultimul deceniu. Preumblarea nocturnă la mititica nu l-a făcut voios pe *big boss*. Ca umilire, a rămas de pomină. Cu atât mai mult cu cât arcaşii l-au luat drept un smintit vicios când le-a explicat goliciunea sa prin faptul că Preşedintele Republicii l-a lăsat fără pardesiu, din nebăgare de seamă!

Îţi închipui moacele stigleţilor când moşul le-a istorisit povestioara în cauză?

După ce s-a întors la Marea Baracă, a avut loc în sala de conferinţe o adunare monstră. Directorul şi-a ieşit rău din ţâţâni. I-a făcut poponauţi pe cei doi confraţi ai mei. Debili mintal. Ar fi vrut să-i expedieze în Franţa profundă, dar nu exista nici un loc destul de îndepărtat ca să-i uşureze ranchiuna. De Numeea, Guadelupa, Tahiti nici nu voia să amintească, deoarece soarele transformă asemenea posturi în tot atâtea concedii plătite. Périgord? Prea pitoresc. Prea mult paté de ficat. Drace! Avea să procedeze la căutarea unor cătune imposibil de descris, mahalale de mahalale pline de sudoare şi de rahaţi, unde plouă necontenit şi unde fiecare locuitor e până într-atâta de alcoolic, încât urinează numai poşircă ori samagon.

Avea să procedeze la căutarea posturilor cele mai blestemate, să despoaie lista neagră, pentru ca vreme de ani în şir cei doi mangosiţi să fugă de dracu' şi să dea peste tac-so. Pe Plâtroche şi pe comisarul principal Delachiace îi lua cu greţuri când îl auzeau. Erau atât de palizi, încât ai fi jurat că moacele le sunt făcute din hârtie igienică pentru bebeluşi.

În cele din urmă Venerabilul m-a desemnat, în toată gloria mea de chivot sclipărind în soare.

– Iată-l pe acela care va lua în mâini conducerea operaţiunilor, bandă de idioţi: San-Antonio! Singurul copoi veritabil din casa asta unde s-au ilustrat odinioară atâtea glorii poliţieneşti. Are din partea mea depline puteri. M-am făcut înţeles cum trebuie? Mă recepţionaţi cinci din cinci? Depline puteri. Începând din clipa asta, vă aflaţi sub ordinele lui. Faceţi-i un raport asupra amărâtelor de mărunţişuri pe care aţi reuşit să le puneţi cap la cap şi aşteptaţi directivele lui. Am spus!

Aşa le-a vorbit omul vulnerabil la călcâi. Şi nu-ţi reproduc intonaţia! Trec cu buretele peste necuviinţe şi peste cuvintele veşte-jitoare. Când a tăcut, *boss*-ul îmbătrânise cu zece revoluţii pământeşti. Şi-a dus mâna la inimă, ca în cazurile de infarct cinegenic; toată lumea a tras nădejde, mai mult sau mai puţin, că va defuncta în faţa noastră, mintenaş. Dar şi-a revenit. Mai mult sau mai puţin. Avea o muie de oricterop. Îţi dădea sentimentul că avea să se hrănească exclusiv cu insecte d-aci 'nainte (cum spune Béru).

A şoptit:

– Cumplit lucru să fii şef! În comparaţie cu mine, Foch nu era decât un vântură-rahat.

Rapoartele lui Delachiace şi Plâtroche conţineau numai pârţuri de iepure. Găseai acolo informaţii despre identitatea celor patru morţi, locul unde trăiseră, ocupaţiile lor, chestii de astea, dar nimic

foarte crocant. Asociatul la multifiduciară fusese căsătorit, tată al unei fete care lucra în domeniul farmaceutic, şi colecţionase M.G. vechi; doamna Crépelut Mathilde, secretara, fusese divorţată, fără copii, locuise la Fontenay-aux-Roses, într-o clădire din piatră de moară, în compania unei bătrâne mătuşi paradite; cât despre Maryse Brissardon-Bonblanc, cea de-a doua soţie a lui Jean Bonblanc, ea trăise într-o reşedinţă din Cannes, dar când a fost asasinată venise la Paris de două zile. Era „pornită" să consulte un avocat, cu privire la creşterea pensiei. Aparţinea unui cerc de bridge de la Cannes, căruia îi consacra cea mai mare parte din timp. Fusese o femeie acră, care nu părea să fi avut vreo legătură amoroasă.

Singura parte interesantă a raportului se referea la maniera în care muriseră cele patru persoane. Conform expertizelor medicale, un bărbat (probabil mascat) se introdusese în salon în timpul reuniunii celor patru, înarmat cu un pulverizator de acid cianhidric, şi îi surprimase vaporizându-le gura. Trebuia să fi acţionat cu promptitudine, fiindcă nu apărea nici o urmă de luptă. Faptul că era mascat probabil că paralizase de spaimă asistenţa; poate, chiar, se slujise de un pistol îndreptat asupra victimelor?

Nu se găsise nici o urmă a asasinului. Părea că acesta a ieşit din neant şi tot acolo s-a întors după comiterea nelegiuirii. Trebuie să mai spun că imobilul bibilit unde locuiau alde Bonblanc, cu câte un locatar pe etaj, era pustiu, mai cu seamă seara. Portăreasa îşi avea loja într-o fortăreaţă de la parter şi, practic, trebuia să o cauţi când aveai nevoie de vreo informaţie.

Ei bine, eu stau de poveşti şi l-am lăsat baltă pe *sieur* Van Lamesche, taman când eram acolo, aşezaţi în faţa lui, excitându-i curiozitatea.

Atac:

– Domnule director, aveţi printre clienţii dumneavoastră pe numitul Jean Bonblanc, recent decedat.

– Nu-mi mai vorbiţi de asta! Aţi văzut asasinatele acelea de la domiciliul lui, în seara când a murit?

– Le-am văzut cu ochii mei.

– Se număra printre clienţii noştri, dacă vreţi. Deşi nu avea un cont bancar deschis aici, ci doar se mulţumea să închirieze de la noi o casetă blindată.

– Client totuşi, fie şi cu acest titlu! pun eu punctul pe i.

– De fapt, da, cedează Van Lamesche.

– Dăduse cuiva vreo procură pentru a accede la acea C.B.?

– Mă voi interesa.

Telefonează lui Georges Lacosse[1], şeful secţiei casete blindate, îl roagă să se înarmeze cu tot ceea ce posedă referitor la Jean Bonblanc şi să să-şi aducă aici şoriciul în cel mai scurt timp. Foarte curând după acest ordin, un chelbos slăbănog şi mărunţel, cu o mustaţă zbârlită (pe care, totuşi, ţine să o lase să crească, în scopul de a-şi corija faciesul de tembel), intră tiptil, ca un şobolan într-o biserică la momentul culminant al slujbei. Salută de jur împrejur cu dovlecelul şi cu bustul, apoi ocoleşte biroul directorial pentru a-i remite procuristului un fişier de lemn şi un dosar.

– Mulţumesc, Lacosse.

– Pentru nimic, domnule director.

Van Lamesche studiază dosarul, care e un repertoriu alfabetic. Fornăie pe cartoafă. Îşi umezeşte indexul. Întoarce paginile. Unghia îi coboară pe o coloană.

– Nici o procură, domnilor, declară în cele din urmă.

Şi ne propune:

– V-ar interesa să aflaţi datele la care domnul Bonblanc Jean şi-a vizitat seiful? Să ştiţi că, ori de câte ori coboară în subsol, toţi clienţii completează şi semnează o fişă unde sunt menţionate data, ora sosirii şi cea a plecării.

---

[1] „Păstaie" (n. tr.).

– Tocmai aveam de gând să discut cu dumneavoastră despre asta, mă grăbesc să confirm. Aş dori tare mult să ne încredinţaţi fişele referitoare la acest om cumsecade; bineînţeles, comisarul Plâtroche, aici absent, vă va semna o descărcare.

Zis şi făcut.

Joc rolul principal din „Şterpelitorii", vârând în pozânar o jumătate de duzină de fişe din carton lucios. Mă încearcă o veselie mohorâtă. Noi toţi suntem copiii prăzii, iar a mea mă copleşeşte de satisfacţie.

Îţi aminteşti că o bună bucată de vreme am răcit relaţiile cu Mathias, roşcovanul? El s-a dat rotund după ce, la insistenţele mele, a fost numit director al laboratorului, iar eu l-am trimis la plimbare. Colac peste pupăză, scorpia de nevastă-sa, dornică să-l facă gelos, presupun, i-a dat de înţeles că aş fi amantul ei, mergând până acolo încât şi-a scris singură bileţele de amor semnate cu numele meu. Toate astea, precum variola de la începutul secolului, au lăsat urme de neşters. Aşa că, de atunci, prietenia noastră arată ca un şvaiţer, dacă înţelegi ce spun. Ne vorbim doar în interesul serviciului, dar cu glas mort şi fără a ne privi. Totuşi, odinioară, am trăit momente de preţ amândoi. Expediţii ieşite din comun. Peripeţii alături de care foiletoanele americane sunt plicticoase ca prospectele farmaceutice.

Bat la uşa biroului-laborator al Roşcăţelului.

– Intră!

E înţolit în costum, cu papion, dar şi-a pus pe deasupra o bluză albă, scrobită; stil marele patron. Joliot-Curie în exerciţiul funcţiunii.

– A, comisare, ce vânt bun vă aduce? îmi aruncă pe tonul cu care îl informezi pe un negustor de vinuri că ai pimniţa plină cu asemenea produse.

– Nevoia de luminile dumneavoastră, domnule director al laboratorului Poliţiei Tehnice.

Se îmbunează.

– Vă sunt acordate, dragul meu.

Aş vrea din toată inima să pot slobozi un pârţ barosan, à la Béru, dar sportul acesta periculos nu e la îndemâna oricărui anus.

– O delicată operaţiune în trei părţi, domnule director al laboratorului Poliţiei Tehnice. *Primo*, iată câteva fişe bancare. Poartă toate aceeaşi semnătură, dar oare aceeaşi mână a aşternut cele şapte parafe? *Secundo*, vă remit această agendă, în care ştiu deja că se află două scrisuri diferite. În ipoteza că semnăturile de pe fişe nu ar fi ale aceleiaşi persoane, se poate verifica dacă „intrusele" corespund scrisului numărul 2 din agendă? *Tertio*, iată o notă banală, scrisă pentru un comisionar. A fost întocmită de cea de-a doua persoană manifestată în agendă? Vă este limpede tot ce v-am spus, domnule director al laboratorului Poliţiei Tehnice, sau trebuie să repet?

Mathias e el un duşmănos, dar pricepe la repezeală. Nătărău dar inteligent, dacă înţelegi cum vine asta. Vrednic de milă, dar cu înaltă calificare. Unii oameni nu trăiesc doar *din* meseria lor, ci *prin* ea!

– Presupun că sunteţi grăbit, comisare?

– Grozav de grăbit, dar dacă îmi daţi răspunsurile la probleme într-o oră, voi putea să aştept atâta, domnule director al laboratorului Poliţiei Tehnice.

Zâmbeşte galben. Doamne, cum de poate fi atât de roşcovan?

– Doamna, soţia dumneavoastră, face bine, domnule director al laboratorului Poliţiei Tehnice? mă aventurez.

Am pus degetul pe bubă!

– Am mari probleme cu ea, murmură el. Ne face un delir erotic, închipuiţi-vă, şi se aruncă de gâtul tuturor bărbaţilor care-i trec prin preajmă, de la comisionarul măcelăriei până la sindicul

imobilului. Un psihiatru pe care l-am consultat crede că a fost perturbată de cele optsprezece naşteri. Exces ovarian! Subconştientul îi cere să compenseze, printr-o frenezie sexuală, cele şaizeci şi două de luni cât a fost „purtătoare". Bietul sufleţel drag! Cea mai serioasă dintre soţii. Creştină convinsă, femeie de abnegaţie şi de curaj ...

Două lacrimi fac să-i strălucească pistruii.

– Sunt foarte nefericit, domnule comisar. Aş dori din toată inima să mă iertaţi pentru purtarea din trecut, urmare a unei ameţeli provocate de o promovare accelerată.

– Să nu mai vorbim de asta, domnule...

– O, nu, fără titulatură. Tutuiţi-mă ca „înainte".

– O.K., Roşcăţelule!

– Mersi! Ştiţi ceva? Voi ataca îndată aceste documente. Dacă binevoiţi a vă instala în acest fotoliu, vă voi da pe loc o preexpertiză.

– Banco!

Se năpusteşte, lestat de hârtiile mele, la un microscop de dimensiunile unei pompe de incendiu. În vreme ce el uzinează, bârâie telezbanţul.

– Să ridic eu, Ruginitule?

– Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră, domnule comisar! răspunde pe un ton vaporos, fiindcă s-a îmbarcat în examinări, şi la el chestiile astea sunt totdeauna luate foarte în serios.

Aşa că înhaţ mânerul maşinăriei. Glasul centralistei:

– Vă cer iertare, domnule director, mi s-a pus că la dumneavoastră se află comisarul San-Antonio.

– Ca dovadă! răspund cu voce de trâmbiţă.

– Nu vă recunoscusem, se scuză centralista.

– Probabil fiindcă nu spusesem încă nimic, îi sugerez.

Şi cine vine să se instaleze în cornetele mele acustice? Béru! Răguşit de băutură, indice al unei nopţi orgiace. Hârâie să-şi cureţe gâtlejul, scuipă în cabina telefonică a poştei din Saint-Locdu-le-Vieux (ori a celei din Saint-Locdu-le-Petit) şi atacă:

– Eşti chiar tu în persoană, tipule?

– Încheiat la toţi nasturii.

– Trebe să-ţi semnalizez un nelement nou de carele, în legătură cu, ştiu că te-ntereseazã.

– În legătură cu ce?

– Stevardesista.

– Dă-i bice!

– Ca să-ţi spui totu', în ce priveşte datu-n bărci e apucată rău; bună pe or'ce teren. În dimineaţa asta, pe când m-am dus pe blat pentru ca să tai o bucată de dindos de la porcu' meu, să am ce îmbuca la dejun, ea s-a cocoţat în crivat peste Louisiana, şi amândouă damicelele au pus-o de-o partidă de jamboane mai sustanţială decât ăla al meu, dat fiind că nu poci scoate din purcel, cât timp e în viaţă, biftece prea consecvente.

– „Biftecurile de porc", rânjesc eu, sunt lucruri rarisime, Grasule.

– O fi ele rarisime, da' e grozave! mă asigură Morman. Pe scurt, îţi ziceam că puţoaicele alea şi-a oferitără o partidă de tartă-n buci, la dublu. Aia a mea, te rog pentru ca să reţii, se dă în vânt după cioaca asta, tot atâta ca şi pentru berbecu' meu de tracţiune grea. La care eu, aţâţat, vreau şi eu să intervin cu ce aveam la îndemână prin partea locului, da' putorile mă zgorneşte ca două nenorocite. Cu şuturi în babaroase, dacă vrei să ştii. Vrea să rămâie ele între ele, pentru degustarea fripturii cu sos. Un capriciu. Cât ai clipi, sabia lu' Béru a ajuns mai puţintică ca o carte d-alea de felicitări gata scrise de tiparniţă. Asta m-a scos din pepeni, aşa că, să le stric cheful, am dat radio la maxim. Da' ele îşi halea cu atâta spor bimbiricele, că habar n-a avut de radio. Şi, colac peste pupăză, ăia d-acolo mai dădea şi buletinu' de ştiri. Că în China aşa şi pe dincolo, pe urmă de cvadratura crimă din Neuilly şi, în sfârşit, semnalizează crima suspectă de la Beauvais, unde un bătrân pensionar, moş Torcheton, ar fi fost răcit de o stevardistă care i-ar fi

făcută o vizită, chestii de-astea. În clipa aia, damicela Edmée se opreşte să mai degusteze sala cavalerilor a lu' Louisiana. Îmi scoate un ţipăt d-alea sănătoasele şi se pune pe plâns cât o ţine bojocii. Aşa de abitir, că se sufoca, de-am crezut că a rămas cu vreun păr de păsărică în gâtiţă. Sunt aşa de îmbârligaţi perii ăştia, că de înghiţi vreunul te-ai dus pe copcă, laringologu' te paşte.

– Anunţarea decesului lui Alexis Torcheton a mâhnit-o atâta?

– Egzact, tipule. Şi ştii de ce?

– Nu încă, dar e iminent.

– *Era tac-so mare, Tonio!*

Cu asta mă face pulbere mutilatorul de porci. Torcheton, bunicul lui Edmée Lowitz? Dar pretinsese, faţă de Amélie Lesbain că nu are urmaşi!

Gândesc cu viteza cu care laşi să se rotească o mulinetă atunci când un peşte baban a muşcat din momeală. După câte ştiu, Torcheton nu avea decât o fată. Cea luată de nevastă de Jean Bonblanc şi care, odinioară, a murit în incendiul din propria lor casă... Va să zică vor fi avut un copil, moarta şi cu el? Una ca asta ar fi trebuit să se afle! Bag de seamă că misterul coagulează din ce în ce. Devine beton pe cale de întărire. Ne înecăm în aluat. Celulele cenuşii mi se strivesc precum caviarul presat. În curând ai să mă găseşti într-o şaretă miniaturală, ramolit, cu lumânărele la nas, cu bale în colţul buzelor, picurând de peste tot.

– Mai eşti acolo, artistule? se nelinişteşte Coadă de Măgar.

– Da, da... ţi-a explicat cum se face că e nepoata spânzuratului din Beauvais?

– Nu. Mi-a spus numa' că Torcheton era tata-mare al ei. Am dat fuga să te previu. Că la institut nu avem încă departe-vorbitor, în ciuda cererii de-am făcut-o la petetere. Sunt la *Café Martinet*, în piaţă; care acu' se cheamă *Café Longins*, de când fata lu' Martinet, Aglaé, s-a măritat cu prostu' de Babylas şi părinţii Martinet a muritără. Mania lu' Aglaé era să i-o pun între sânii de pe piept. Îşi

apăsa pistoalele în juru' marafetului meu, crez că de frică să nu rămâie gravidă. Şi mă slobozeam pe plastronul ei, atâta de mult şi de tare, că cu timpu' i-a crescutără acolo neşte fire de păr, ca la bărbaţi, din cauză de formoni masculini. Haios, nu? Se ţine bine, Aglaé. Tot apetisantă. Ia uite, a ghicit că vorbesc de ea şi-mi face cu ochiu', boarfa! Pui pariu că o să i-o trag? De data asta în piţipoancă; nu trebe să ne mai jenăm, din moment ce e măritută.

– Béru! oftez.

– Da, tipule!

– Trebuie să mi-o descoşi serios pe stewardesă. Cu puţa, cu clei forte, cu serul adevărului, dar trebuie să afli totul despre originea ei şi în cel mai scurt timp, ai înţeles?

– Înainte de sfârşitu' zilei, o să te poţi cocoţa ca un maimuţoi în copacul ei genealogic.

Ne despărţim.

Provizoriu.

– Se decantează lucrurile, domnule comisar, murmură Jerăgai, cu ochii proptiţi în microscop.

– Deja? mă bucur, apropiindu-mă (două acţiuni care nu sunt antinomice, contrar a ceea ce pretindea domnul Raymond Barre, în epoca în care făcea politică).

Flamboiantul ia una dintre fişe.

– Dacă le clasăm după dată, putem considera că aceasta e penultima. Semnătura de pe ea nu corespunde cu acelea de pe celelalte. Desigur, e perfect imitată, de către cineva care cunoştea bine originalul şi care a exersat mult, fiindcă trăsăturile scrisului sunt sigure – dar e vorba de un fals.

– Asta şi speram să aud, Mathias. Bravo! Şi în ce priveşte restul?

– Să luăm agenda. Este absolut vizibil că în ea au scris două persoane, dar aici cel de-al doilea scris nu e deghizat. Să notăm în

treacăt, comisare, că acesta din urmă vizează întâlniri de ordin domestic, referitoare în principal la comuna Glanrose. Mi-aţi cerut, în sfârşit, să vă confirm dacă e posibil ca autorul falsei parafe din fişă să fie şi cel al scrisului numărul 2 din agendă. Voi cerceta lucrurile mai îndeaproape, dar *a priori*, bazându-mă pe testul lui Bougnazet[1] şi pe cel al lui Tulapile[2], înclin să cred că da.

– Mersi, Blondinule. Rămâi ceva unic în meseria ta ciudată.

Îi strâng mâna între amândouă frumoasele mele lopeţi. El execută o mulţumire, apoi, pe nepusă masă, zice:

– Comisare, am să vă cer o favoare imensă.

– E acordată! mărinimesc eu.

– E vorba de ceva delicat.

– Atunci acceptarea mea va avea cu atât mai multă valoare pentru tine.

– Se referă la soţia mea...

– Ei bine? încep să mă neliniştesc.

– Când stau de vorbă cu ea despre crizele de debordare fizică, îmi răspunde absolut întotdeauna că e îndrăgostită de dumneavoastră şi că pe dumneavoastră vă caută în acele îmbrăţişări trecătoare.

– Asta-i bună! bâigui ceva la nimereală.

– Sunteţi fantasma ei, comisare. Şi mi se pare că nu există decât un mijloc de a o vindeca. Să vă culcaţi cu ea o dată şi să o decepţionaţi.

Un frison lent mă cuprinde începând cu degetele de la picioare, îmi urcă de-a lungul tibiei, crispându-mi muşchii gambei, se strecoară între coapse, până la măslinele pe care mi le înconjoară cu o dungă de foc, îmi zăboveşte în rect, apoi porneşte să-mi asalteze măduva spinării.

O şi văd pe scorpia lui Mathias. O mărunţică acrişoară, cu

---

[1] *Bougnat*, „negustor de vinuri sau de cărbuni" (n. tr.).

[2] *Tu la piles; piler*, „a se deda la prostituţie" (n. tr.).

privire deloc cumsecade, cu nas ascuţit şi a cărei gură pute ca un anus de scroafă. Mi-o închipui pe dameză făcând trebuşoara cu pricina, săltându-şi calea regală ca să-i limbăşesc vizaveaua. Peticul de negreaţă – nici nu îndrăznesc să mi-l imaginez. Rar, aspru, de o necioplită culoare veninoasă.

– Ascultă, Roşcăţelule, propunerea ta îmi merge drept la inimă, dar. ...

El îşi umflă glasul, îl angajează în patetic:

– Mi-aţi făgăduit, comisare.

Ah, bizară cerere. Exact: i-am semnat un cec în alb. Cu atât mai rău pentru mine. Îmi voi onora cuvântul dat.

– De acord, Aruncător de Flăcări, îndată ce voi fi terminat ancheta asta dificilă, îţi voi *trata* soţia.

Îmi e recunoscător pentru verbul *a trata*, care reduce actul adulterin la o terapie necesară. Îmi ia mâna, o duce la buze, o sărută.

– Mulţumesc! zice. O, mulţumesc, mulţumesc şi încă o dată mulţumesc. Comisare, vă voi rămâne dator pentru asta!

Îmi place nespus să-l port după mine pe Plâtroche. Bădăranul-deloc-frumos, devenit supus ca un caniş, merge cu jumătate de pas în urma mea. Abia de nu se opreşte să adulmece rahaţii de câine cu care e tapiţat frumosul Paris.

Cotind spre imobilul familiei Bonblanc, îi fac cunoscut felul meu de a gândi:

– Tu şi Delachiace sunteţi doi fraieri. Spui că e inutil să merg la locul crimelor, fiindcă aţi ridicat amprentele şi aţi trecut totul printr-un pieptene des. Dar eu sunt convins că o să mai descopăr nişte chestii.

– Ăsta-i adevărul! insistă Plâtroche. Am făcut treabă acolo, nu glumă! Pe bune! Cei mai buni băieţi de la Identificarea Judiciară, plus noi doi...

Îşi dă seama că nu-l ascult şi o mâlceşte. Intrăm. Urcăm. Sunt sigilii pe uşă. Le sparg ca pe nişte nuci costelive.

– Ai luat cheile?

Le scoate din buznar şi deschide.

Pentrăm. El închide la loc. Şi iată că încremenim în holul de la intrare. Ai văzut cumva *Taifun la Nagasaki*? Nici eu, dar pe semne că semăna cu ce-i aici. Un al doilea carnagiu, căruia i-au căzut victimă, de data asta, obiectele. Un apartamenticid! Totul e demolat metodic. Mobilele au fost golite apoi sfărâmate, tablourile date jos şi sfâşiate, fotoliile şi canapelele sfârtecate, covoarele smulse. Dovadă a unei întreprinderi bine organizate. Imposibil ca un simplu borfaş să-şi permită lucrări de o atare anvergură. Şi folosesc pe bună dreptate cuvântul *lucrări*, fiindcă o răvăşeală atât de nemăsurată reclama o acţiune dinainte pregătită – şi îndeplinită la modul ştiinţific, de către o întreagă echipă.

Ne holbăm. Ascultăm tăcerea de catastrofă. Există aici unde pompeiene, hiroşimice. Te ia cu ameţeli. Saliva ţi se preface în sâmbure de piersică.

După ce mi s-a scurs timpul reglementar acordat stuporii, procedez la vizitarea apartamentului. Dărâmături! Deşeuri! Ţăndări! Zoburi! Un comando implacabil. Cei veniţi aici *ştiau* că *lucrul* pe care voiau să şi-l însuşească se afla aici şi au întreprins totul pentru a-l descoperi. Asta îmi spune Plâtroche, copoi cu nasul fin, băga-şi-l-ar în vin!

– Şi nu l-au găsit, conchid.

– De unde ştii?

– Ascultă, găgăuţă! Dacă l-ar fi dat la iveală, s-ar fi oprit cu demolatul. Or, n-au rămas nici douăzeci de centimetri cubi sau pătraţi care să nu fie devastaţi. Sau ar trebui să presupunem că au pus mâna pe el abia la capătul scotocelii, ceea ce ar fi culmea ridichiei.

– Sigiliile erau intacte, schimbă colegul meu subiectul (sau invers).

– Voi studia îndeaproape ceea ce a rămas din ele, fiindcă le-am rupt fără a le examina. Nu ignori însă faptul că nişte sigilii

sunt bune în teorie. Nu impresionează decât oamenii cinstiţi, altfel până şi cel mai neghiob dintre răufăcători ştie să treacă de ele. De fapt, când le-ai pus?

– Ieri după-amiază.

– Va să zică devastarea apartamentului a avut loc azi noapte.

– Fără nici o îndoială!

– Cheamă ajutoare de la Curcănărie, o să-i interogăm pe toţi locatarii imobilului, pe toţi vecinii de pe bulevard – şi pe portăreasă, evident. O echipă ca aceea care a bântuit pe aici nu a trecut „cu totul" neluată în seamă, la naiba!

Se duce la telefonul din salon. În ce mă priveşte, eu caut prin camera surioarei asasinate. Aici am venit să explorez. Notează că vandalii mi-au uşurat explorarea, fiindcă tot cea ce putea conţine odaia zace pe jos, claie peste grămadă. Aşa că iată-l pe sublimul tău Sana pe vine, ca şi cum ar lăsa să i se practice sărutul dosnic, deplasând obiectele unul câte unul, în căutarea a ceea ce speră – şi care nu posedă, în mintea lui, o formă anume. Mă aflu în căutarea unor accesorii, înţelegi? Nu? Nu-ţi cade fisa? Cu atât mai rău pentru tine, fiindcă şi în crăticioara mea e ceva prea vag ca să-ţi pot dezvolta ideea. Cu atât mai mult cu cât aş putea să mă-nşel. Numai că am ajuns cu ancheta la un stadiu când există în acelaşi timp o supraîncălzire şi nişte clarificări în bulbul meu, când presimţirile iau conducerea, mă ghidează. Caut şi găsesc. Două elemente care îi sar în ochi drăgălaşului tău Sana.

Sprinţar precum setterul irlandez care tocmai a descoperit găinuşa de munte alicită de stăpânaşul lui, mă întorc în salon. Plâtroche a închis telefonul. Cu mâinile la spate, à la ducele de Edimbourg când îşi fila gagica, examinează tragicul decor. Îşi mişcă buzele uscate: îi e sete, e în criză de rozéul lui de Anjou. Îmi depun proviziile pe o masă încă prevăzută, printr-o minune, cu cele patru picioare reglementare.

– Ce e cu centironul ăsta lat de cel puţin douăzeci de centimetri? Şi cu soiul ăsta de hamuri cu chingi de piele? se nelinişteşte confratele meu (al cărui feminin e consoră).

– Centironul aplatizează piepţii, iar hamurile alcătuiesc o burtă! pythializez eu.

– Nu pricep, mărturiseşte Plâtroche.

– Fiindcă dacă ai fi şi mai prost decât eşti, ai da ortul popii.

– Mersi de explicaţie, se zborşeşte colegul, vai, meu.

Atunci milostenia, bunătatea creştinească, rămasă în stare mai mult sau mai puţin endemică în inima mea prea aspră, mă împinge să-l decuriozitez.

– O femeie, soră geamănă cu un tip burtos, vrea să treacă drept acesta din urmă. În materie de moacă, nu are de corijat decât pieptănătura; dar în materie de trunchi, trebuie să treacă cu buretele peste bătrânele ei mamele fleşcăite şi să facă rost de un pântece fals, fiindcă al ei e aproape plat. Acuma suntem la unison, gogoaşă de tufă?

– Vrei să spui că sora făcea să fie luată drept Jean Bonblanc?

– A făcut-o cel puţin o dată, cu scopul de a avea acces la seiful lui de la bancă. Vocea răguşită i-a fost de ajutor. Şi, fără îndoială, a stat cu pălăria pe cap, fiindcă moş Bonblanc aducea niţel a geambaş în haine de duminică, dacă e să dau crezare cadavrului său. Deci, după ce a învăţat să-i imite semnătura (şi gemenii au harul natural de a-şi cultiva mimetismul), nu i-a fost greu să ajungă a deschide caseta blindată. Şi s-a mărginit să aşeze acolo biletul de care ţi-am vorbit.

– Din ce motiv?

– Eu văd în perspectivă. Am nişte ipoteze de şcoală, cum spun toţi nătărăii de la noi, de o vreme încoace. Materia mea cenuşie se distinge prin calitatea ei superioară, Plâtroche, sunt obligat să spun asta, chiar dacă modestia îmi va avea de suferit.

– Atunci vorbeşte, geniu al Bastiliei!

– Nu încă, lasă-mă să mai scotocesc prin acest apartament devastat. Am impresia nu că procedez la o percheziţie, ci că umblu prin pubele.

– Vrei să te ajut la căutat?

– E prea greu.

– Din ce motiv?

– Fiindcă nu ştiu ce caut.

Aşa că mă apuc să spicuiesc. Când eram puşti, băteam lanurile de grâu proaspăt secerat, mama mare a mea şi cu mine. Paiele din mirişte ne înţepau gleznele. Adunam spicele scăpate de secerătoare. Era emoţionant să-i iei pământului acea spumă de recoltă. La sfârşit, ajungeam să confecţionăm o jerbă enormă, pe care mai apoi ne duceam să o scuturăm în curtea de păsări. Găinilor le plesnea pipota de atâta înfulecat acele grăunţe nobile şi pure, care le înlocuia amestecul de uruială cumpărat de la domnul Monfagnon, băcanul.

Şi acum, în apartamentul familiei Bonblanc, iată-mă redevenit culegător de spice. Aplecat până la podele, ca într-o pânză de Millet, caut ceea ce jefuitorii au binevoit să-mi lase – fie că le-a scăpat, fie că nu i-a interesat pe ei. Şi, efectiv, descopăr nişte chestii. Lucruri în aparenţă insignifiante, dar de interes pentru mine, fiindcă îmi întăresc bănuielile, îmi structurează postulatul, cum se spune în presa cu pretenţii. E ceva mărunt, imperceptibil, aparent nesemnificativ, ca o piesă de puzzle de o singură culoare şi fără nici un desen, care aparţine unui fond închipuind marea sau preria, ba chiar cerul. Numai că piesele acestea se îmbucă între ele. Iar comisarul San-A. avansează. Gândirea lui aleargă în buiestru, ridicând simultan ambele labe aflate de aceeaşi parte. În curând va zburda în galop.

Taciturn, Plâtroche se chiombeşte la mine, de la distanţă, pe jumătate îngreţoşat, pe jumătate sceptic. Şi în orice caz însetat din cap până-n picioare. Mă ia drept un ţăcănit, dar un ţăcănit inspirat. Un sticlete care se întoarce cu dosul la metodele predate la Saint-

Cyr-au-Mont-d'Or[1], care trage hăis în loc de cea, care încoţopeşeşte al naibii toate damele, dar care ajunge la potou înaintea celorlalţi; ceea ce, la urma urmei, este demn de respect.

După şaizeci de minute, adunându-mi „spicele" într-o pungă de plastic descoperită prin dărâmăturile din bucătărie, mă îndrept spre ieşire. L-am uitat pe Plâtroche, care tropăie pe la fundul meu, behăind:

– Să pun sigiliile la loc?

Ridic din umeri.

– Oare e nevoie de sigilii la o ladă de gunoi?

[1] Faimoasă şcoală din regiunea lyoneză, unde sunt formaţi valoroşii comisari, floarea poliţiei noastre.

S.-A. (n. a.)

Capitolul XI

BĂRBUŢĂ PARTY

Începe să mă scoată din pepeni Plâtroche, cu mutra lui de martor mincinos. Timp de o clipă, era destul de mişto să-l am la picioare, după ce mă umilise la Glanrose; dar de răzbunare te saturi repede. O visezi multă vreme, o râvneşti. Pe urmă o obţii şi te apucă o cenuşie senzaţie de greaţă. Se mănâncă de la gheaţă, şi de mâncarea rece ţi se face iute lehamite. Degeaba îi pui muştar, o împodobeşti cu maioneză – până la urmă o închizi înapoi în frigiderul memoriei şi... uiţi de ea.

Ajunşi la Marea Curcănărie, îi întind mâna cu bruscheţe. Atât de neaşteptat, încât îmi priveşte palma şi cele cinci degete ca şi cum le-aş scoate la vânzare.

– Pleci? bâiguie la sfârşitul meditaţiei.

– Nu, sosesc.

– Şi eu?

– Poţi da fuga la cinema, să vezi ultimul Bernard Blier; sau şi mai bine, să te laşi ciocuit de o persoană căreia nu-i pasă de calitatea muşteriilor. Salut!

Rămâne, pleoştit, în mijlocul culoarului, ca un Copac al Libertăţii în curtea unei şcoli. Ştiu unde o să dea iama: într-un bistro.

Mă simt extenuat ca după un coit cu repetiţie sau după un drum lung prin pădure. Şi vremea de afară îţi înmoaie muşchii. E o căldură precoce şi grea. Biroul meu se scaldă într-o penunmbră răcoroasă. Intrând, îl descopăr pe bravul Negrotei la o măsuţă plasată cu modestie lângă un dulap-şifonier, departe de biroul meu

cu sertare. Telefonează şi ia notiţe. Mă instalez în fotoliul pivotant, pe care îmi place să-l fac să scârţâie în timpul interogatoriilor, ca să paradesc nervii vizaviului meu.

Scot marfa din pungă. Preţurile pieţei au fost bune. Au crescut la pepeni, dar cartofii noi devin abordabili. Îmi pun în faţă o foaie de hârtie şi scriu. Drace, stiloul mi-a rămas pe uscat. Înhaţ un nevinovat pix Bic, mereu cutezător! Desenez un cerc. Un cerc în partea din stânga sus a foii şi care se numeşte Jean Bonblanc. Trasez altele patru suprapuse, la dreapta şi mai jos. Care îi reprezintă pe soră, pe exsoţie, pe asociat şi pe secretară. Bine detaşat de acestea şi cu mult mai jos, un al şaselea cerc, botezat Torcheton. Mai plasez un al şaptelea, dar cu o linie punctată, pentru a-l diferenţia de semenii lui, şi care se cheamă D.C.D.

Această pagină cu cercuri devine un glob de cristal în care mă cufund, în care mă pierd ca într-o ceaţă nimbată de soarele ce o va risipi. „Văd" nişte chestii. Neclar, fantasmagoric.

Jérémie Blanc a închis telefonul. S-a întors spre mine şi, de la măsuţa lui subalternă, îmi observă „fermecarea". Are o privire încrezătoare, o privire respectuoasă, deloc ochiul chiorâş şi sarcastic al lui Plâtroche. Îi surprind pupilele bulbucate, atente, şi îi zâmbesc.

– Unde ai fost în dimineaţa asta?

– În birourile lui *Parisien libéré*.

– Vrei să mă laşi, ca să sugi la ţâţa gazetăriei? Vrei să ajungi un Albert Londres al Senegalului? Să preiei de la Senghor ştafeta la patru ori două sute de rânduri?

– Am fost doar să cercetez colecţia ziarului. E un cotidian axat în mod deosebit pe faptul divers.

– Sperai să găseşti ceva inedit despre afacerea din bulevardul Richard-Wallace? Ţi-ai spus că un reporter mai şmecher decât poliţiştii noştri ar avea nişte surse particulare de informaţii?

– Nu afacerea cvadruplului asasinat mă interesează.

– Atunci ce?

– Incendiul în care a pierit cândva prima doamnă Bonblanc.

Încuviinţez, încântat.

– Te informez cu regret, Jérémie, că eşti un sticlete adevărat, de rasă pură. Trebuie să ai ceva în tărtăcuţă ca să mergi atât de departe în timp.

Laudele mele îl fac să zâmbească de mândrie. Pentru el, cuvintele lui mandea – cu excepţia toasturilor – sunt literă de Evanghelie.

– Şi în ce condiţii a avut loc faimosul incendiu?

Cioroiul contemplă notele din faţa lui.

– În 1963, Jean Bonblanc se află deja în fruntea micii sale uzine de ambutisaj. Este căsătorit cu o domnişoară Amélie Torcheton şi locuiesc amândoi într-o căsuţă din imediata vecinătate a întreprinderii. O casă fără nimic deosebit, cum există încă zeci de mii în regiunea parizină. În zilele de 17 şi 18 iunie, el e plecat în Belgia, în interes de serviciu. În cursul nopţii, căsuţa ia foc într-un mod inexplicabil; ancheta a reţinut ipoteza unei scurgeri de gaz. Tânăra doamnă Bonblanc a pierit în incendiu.

Negroteiul ridică tonul şi apasă cuvintele:

– Un detaliu ce sporeşte oroarea: doamna era însărcinată în trei luni.

– Pasionant! exclam. O, ce mulţumit sunt de tine, negrul meu cu buze burzuluite!

– Cumplita veste îi este dată lui Jean Bonblanc, în cursul dimineţii, de către contramaistrul Justin Aubier (pe care l-ai întâlnit). Bonblanc nu a părăsit Bruxellesul. A fost la cină cu un industriaş valon, cină care s-a terminat târziu. Au făcut un tur al berăriilor, şi Bonblanc şi-a încheiat noaptea în compania unei animatoare culese de la hotel, o anume Marika Baumer. Întrucât Jean şi Aimée încheiaseră o asigurare de viaţă unul în beneficiul altuia, amicul Bonblanc a încasat o groază de biştari, care l-au ajutat să se consoleze de pe urma văduviei. Casa, la rândul ei, era, cu înţelepciune, acoperită printr-o altă asigurare.

– Va să zică, şoptesc eu, dacă nu a fost făcută vreo şmecherie în cursul anchetei, Bonblanc nu a pus foc coteţului său?

– Materialmente era imposibil, fiindcă îţi dai seama că asiguratorii, mai tare motivaţi decât copoii, au verificat la sânge modul cum şi-a petrecut timpul. Caută-l pe cel ce profită de pe urma crimei! Dar, acestea fiind zise, poate că a recurs la mână de lucru calificată? Trebuie să se fi întreprins nişte cercetări în sensul ăsta, dar s-au dovedit negative.

– Asta e tot, băiete?

– Găseşti că nu e de ajuns?

– Ba cu prisosinţă!

Nostimă chestie – eu, care nu sunt fumător, aş aprinde cu dragă inimă un Davidoff *number one*, dacă l-aş avea la îndemână. Simt nevoia unui *must* insolit. O veselie îmi impetuozitează simţurile.

– Hotărât lucru, zic, Bonblanc are mereu alibiuri de oţel inoxidabil atunci când nişte oameni mor sub acoperişul lui.

– Vorbeşti de cvadruplul asasinat?

Încuviinţez.

Jérémie râde larg ca un ecran panoramic (şi pe deasupra alb).

– Evident, în acest din urmă caz, era mort! zice.

– Iar dacă ar fi fost viu, ar fi avut totuşi unul.

Arăt spre diversele elemente rezultate din „spicuire" şi aşezate în evantai pe biroul meu.

– Eşti sigur?

– Iată biletul Paris-Geneva la cursa Swissair de la orele 18 din ziua când a murit. Iată rezervarea la *Intercontinentalul* din Geneva. Iată o hârtie scrisă cu propria mână, unde a notat „*Restaurant du Vallon*, Strada Florissant 182, Conches. OK pentru ora 21." Ceea ce arată că reţinuse o masă în acest stabiliment vestit. Deci s-ar fi aflat în Elveţia în timpul comiterii crimelor, la fel cum s-a aflat la Bruxelles în timpul incendiului.

– Uiţi un element esenţial: cele patru persoane nu s-ar fi reunit

la el acasă dacă omul nu ar fi murit! obiectează întunecatul meu prieten.

Rânjesc tare, precum Satana în spectacolul cu *Faust* pus în scenă la opera din Saint-Locdu-le-Vieux.

– Noi am hotărât că indivizii aceia se întâlniseră din cauza morţii lui. De fapt, acel randevu general fusese organizat din timpul vieţii sale.

– Povesteşte-mi.

– Asociatul şi secretara se aflau în Belgia încă din ajun şi s-au întors cu maşina, în timpul serii. *Nu ştiau de moartea lui Bonblanc* când au sosit în bulevardul Richard-Wallace.

Îi arăt o hârtie.

– Iată un bilet al secretarei, adresat lui Bonblanc. „De acord, dragă Jeannot (o secretară care îşi numeşte patronul Jeannot, ai? ce zici?), aranjăm să plecăm din Bruxelles la ora cinei, astfel încât să ajungem la dumneata la ora pe care ne-ai cerut-o." Cât despre cea de-a doua soţie, ea expediase următoarea misivă: „De acord cu întâlnirea. Voi profita ca să merg mai înainte să-mi consult avocatul." Nu găseşti că e culmea ridichiei ca geambaşul ăsta borţos să-i convoace la domiciliul lui pe cei care trebuia să fie asasinaţi şi ca, în paralel, să-şi organizeze un voiaj la Geneva?

Domnul Blanc fluieră *I love you, my love*, un cântec franţuzesc al faimosului grup „Prière d'Insèrer", care (gupul şi cântecul) cunosc în după-amiaza asta, până la închiderea birourilor de poştă, un colosal succes.

– Rezultatele astea pică taman la fix! zice apoi. Unde ai descoperit misivele?

Îi fac un rezumat.

– Găseşti logic ca Jean Bonblanc să le fi păstrat?

– Nu le-a păstrat, erau în tocătorul de hârtie de pe biroul lui. Şi întrucât hazardul şi Providenţa formează o echipă pentru a veni în ajutorul copoilor aflaţi în campanie, s-a întâmplat ca şurubul

melcat al numitului tocător să se învârtească în gol. Bonblanc nu şi-a dat seama de asta, iar documentele pe care socotea să le distrugă au ajuns în sertarul pentru reziduuri, şifonate şi, mai mult sau mai puţin, rupte pe la margini.

Mister Negus îşi abandonează scaunul pentru a veni să-şi depună poponeaţa de atlet pe colţul biroului meu.

– Bun. Acuma dezvăluie-mi dâncurile gândirii tale, mă îndeamnă.

– Să ştii că este fără fund, Vulturule Negru.

– Atunci oferă-mi spuma ce stagnează la suprafaţă.

– La ce bun, de vreme ce ai ghicit totul?

– Bonblanc a programat asasinarea acelor oameni?

– Sunt convins de asta.

– Şi eu. *A decedat înainte de închiderea capcanei, dar moartea lui nu le-a fost cunoscută destul de devreme vizitatorilor pentru ca întâlnirea să fie anulată.*

Tăcerea ce urmează e muzicală, deplină, întreagă, superbă. Un Schubert care îţi vaselinează sufletul.

– Adevărată curăţenie de primăvară, zice Negusul într-un târziu.

– Am impresia că viaţa de escroc a omului nostru începea să intre tot mai mult la apă. Era ameninţat din toate părţile – şi din ce în ce mai mulţi oameni îl şantajau, aşa că a hotărât că era prea bătrân pentru a mai suporta genul ăsta de existenţă şi a vrut să lichideze tot stocul.

– Trebuia să fi găsit un ucigaş de înaltă performanţă.

– Mă întreb dacă a avut de a face cu *un* ucigaş.

– Te gândeşti la o organizaţie?

– La ceva şi mai bun decât atât, Jéjé.

– La un serviciu secret?

– Ai câştigat o citronadă la bistroul din colţul Pieţei Dauphine!

– Japonezii?

– Îi simt. Omul „lucra" pentru ei, îi apoviziona cu microprocesoare secrete.

– Dar sursa s-a epuizat!

– Presupun că el i-a făcut pe parteneri să creadă asta. În realitate, începuse să lucreze pe cont propriu (şi de asta a vrut să-i lichideze pe cei care îl şantajau). Mai presupun că, în loc de mălai, a cerut drept plată ecarisarea tuturor celor care-i storceau piaştrii. A făcut un troc. Moartea celor patru persoane, în schimbul rarisimului material sofisticat. Japonezii acceptă târgul. Operaţiunea e pusă la punct, apoi executată. Ghinionist, terifiat de scrisoarea găsită în seif, Bonblanc suferă un asemenea traumatism, încât ne face un infarct superb. Japonezii află prea târziu tărăşenia; patru persoane au fost deja şterse din carnetul de bal. Rămâne să obţină plata, *preţul sângelui*, cum va spune presa. Mai presupun că, în convenţiile stabilite, se stipula că livrarea microprocesoarelor avea să se opereze la domiciliul lui Bonblanc, simultan cu asasinatele sau imediat după. De exemplu, Jeannot avea să telefoneze la o anumită oră, din Elveţia, pentru a indica ascunzătoarea. Dar el nu mai telefonează. Ucigaşul îşi ia tălpăşiţa. Sunt descoperite crimele. Urmează ancheta. Sigiliile! Echipa japonezilor trimite peste noapte un comando specializat, având drept misiune descoperirea a ceea ce le este „datorat".

– Şi găseşte comandoul tău ce căuta?

– Probabil că nu.

– Bătrânul avea de gând să-i tragă pe sfoară?

– Cu siguranţă că nu, dar a pitit marfa altundeva decât în apartament.

– Unde?

– Încă nu ştiu, dar vom afla.

– Eşti încrezător...

– Întotdeauna.

– Bun, iată explicaţia celor patru crime în privinţa cărora amicii noştri din Marea Baracă şi-au rupt protezele; dar rămâne restul!

– Adică?

– Asasinarea lui Torcheton şi intervenţia misteriosului D.C.D.

– Sora perversă a scris biletul şi l-a pus în seiful fratelui ei – de asta suntem siguri.

– Ea era D.C.D.?

– Asta-i numai o latură a impalpabilului personaj. Cred că mergea mână în mână cu ceilalţi. S-a constituit un soi de asociaţie, care urmărea să-l cureţe de bişatri pe bătrânul bandit.

– Încântătoare familie!

– Am rezolvat enigma „cvadruplului asasinat", ca să adoptăm formulele jurnaloase; iar acum, frăţioare, le vom elucida pe celelalte.

El îşi înclină în chip de încuviinţare frumosul cap de abanos, cum se spune dintotdeauna când se vorbeşte drăguţ despre un *black man*.

– Eşti prea de tot! mă complimentează. Cu adevărat prea de tot!

La urma urmei poate că, într-adevăr, sunt prea de tot!

Am obţinut adresa lui moş Auber de la atelierul de ambutisaj; şade în al opstrezecelea arondisment, la mijlocul unei străzi care l-ar fi putut face pe Utrillo să juiseze în nădragi. Imobilul, în plină agonie, a fost proptit cu bârne semănând cu nişte 4 de tipar. Două etaje. Însă parterul e putred tot şi trebuie să nu te temi de vertigo ca să porneşti în sus pe scara fără balustradă.

Din fericire, moşul locuieşte la unu, deoarece continuarea treptelor pare din ce în ce mai aleatorie. Emoţionat e că pe uşa crăpată şi cu vopseaua sărită se lăfăie o somptuoasă placă de aramă, lucrată de către domnul muncitor, pe semne. Numele lui e imprimat cu ciocanul, şi literele sunt alcătuite din cerculeţe întrepătrunse. Operă de artă, *Achtung*!

O sonerie în formă de şarpe (lanţul e o reptilă de fier) oferindu-se vizitatorilor, o acţionez cu hotărâre şi calm. Gestul meu declanşează un *carillon* format din diferiţi clopoţei, a căror agitaţie te trimite cu gândul la regretata muzică a tiraliorilor marocani.

Ne deschide o bătrână cifozată cum nu mai e permis de când s-a născocit tirbuşonul cu aer comprimat. În lacrimi! Înţolită în negru! Toată viaţa ei a visat să măsoare un metru cincizeci, dar Domnul, care face şi el mutre, i-a refuzat această favoare, aşa că biata de ea a trebuit să se mulţumească cu doar cei o sută treizeci şi opt de centimetri care i-au fost repartizaţi.

Fiind un cleric aplicat, îmi dau seama că e pe cale să treacă printr-un mare necaz. Nimic nu e mai derutant decât o bătrână plângând. Îţi spui că, dacă a aşteptat până la vârsta asta să dea apă la şoareci, cu adevărat nu e de joacă. Aşa că rămânem fără grai, şi în cele din urmă ea deschide vorba, scurt de tot:

– Da?

Întrebare somptuos de succintă, ţin s-o remarci, pentru cazul că ţi-a scăpat.

– Iertaţi-ne, doamnă, suntem de la poliţie.

Ea sughiţă şi strigă:

– L-aţi găsit?

– Pe cine, doamnă?

– Pe ticălosul de şofer care l-a lovit pe bietul meu băiat.

Realizez că o am în faţa mea nu pe soţia bătrânului Aubier, ci pe mama lui. M-ai citit bine? Ma-ma lui. Care bâzâie şi mai abitir.

– Să pierzi, la nouăzeci şi unu de ani, un copil nu e deloc uşor, ştiţi?

„Să pierzi"? Va să zică Aubier e mort?

– Cum s-a întâmplat? întreb cu maximum de tact.

Ea rămâne cu clămpănitoarea căscată – unde îi supravieţuieşte un dinte.

– Sunteţi poliţişti şi mă întrebaţi cum s-a întâmplat? Dar atunci de ce-aţi venit?

– Ca să elucidăm faptele, zic (ceea ce, chiar dacă nu ne duce departe, nu cere de mâncare şi poate aduce câştiguri grase).

– A, aşa?

– Unde e domnul Aubier?

– La morgă, unde poliţia l-a dus înainte chiar să mă anunţe. Nu e frumos, ştiţi, domnilor? Eu sunt bătrână, nu mai văd bine cu ochii, aproape că nu mai aud cu urechile...

– Şi, practic, nici nu mai mâncaţi cu dintele rămas? completez milostiv, fiindcă totdeauna şi cu toate prilejurile trebuie să le vii în ajutor vârstnicilor aflaţi în nefericire.

– Da! îi rămâne ei doar să confirme.

În cuvinte trecute prin răşniţă (atât sunt de trunchiate), ne povesteşte că „şeful de fabricaţie" de la uzina de ambutisaj a fost ambutisat, la rândul lui, pe Bulevardul Saint-Ouen, pe când se întorcea acasă la bordul Solexului său decapotabil. Şocul a fost atât de violent, încât nefericitul a executat un salt de vreo zece metri înainte de a-şi zdrobi craniul de o bordură de trotuar. Maşina care l-a percutat nu s-a oprit, ci s-a pierdut în circulaţie, fără martori care să-i fi putut lua numărul.

Maica-mare povesteşte din prag, cu glăsciorul ei de nonagenară, şuierat şi şovăielnic. O ascultăm, o compătimim. Bunul meu Jérémie are bolboaşele pline de lacrimi. Îi făgăduim bătrânei albite de ani că o să-l găsim pe automobilistul criminal. Ne pune să jurăm că îi vom înfige un glonte în ceafă, precum chinezii. E gata să ne ramburseze costul proiectilului, cu toate că nu-i bogată. Îi spunem că nu merită osteneala, fiindcă pentru orice glonte pierdut găseşti altele zece.

O reconfortează oleacă perspectiva răzbunării – nu prea mult, dar totuşi.

Eu, cu o abilitate diabolică, întorc conversaţia către meseria

fiului. A, conducea o uzină? Păi atunci avea nişte capacităţi (cu toate că, oricum, nu era un fitecine!). Ea scânceşte că patronul lui, Jean Bonblanc, tocmai a răposat, ceea ce bătrânului ei fiu i-a pricinuit o mâhnire feroce. Ia spuneţi, au fost foarte apropiaţi cei doi! De fapt, asta şi înseamnă prietenia. Doi buni amici, care se urmează unul pe altul până la moarte. Ce frumos, ce înălţător! Cum spuneţi? Amicul Bonblanc nu era atât de cumsecade pe cât credea băiatul? Îl exploata? Îl socotea servitorul lui? L-a jefuit de partea lui de capital, odinioară, şi bunul Justin era zăpăcit de cap. Era la picioarele lui Jeannot, lucru de neexplicat.

Domnul Blanc şi cu mine ne jucăm de-a berzele pe preşul de la intrare. Ne mutăm de pe un picior pe altul, cuprinşi parcă de o grabnică nevoie de treaba mică. În durerea şi evocările ei, mamaia a luat din vestibul un scaun şi s-a instalat în pragul uşii. Şi-a aşezat bătrânele mâini deformate pe genunchii încă şi mai betegi. În cele din urmă, lacrimile râncede i s-au oprit. La vârsta asta, mai mult urinezi decât plângi. Lichidele coboară, nu mai există destulă presiune ca să le facă să urce. Nu te mai sui, te picuri.

Ei bine, cred că mămăica a decelat în mod just personalitatea veritabilului Bonblanc. L-a cadrat la fix, graţie acelei clarviziuni femeieşti care ne ajută să nu ne rupem prea tare gura. Povesteşte precum că Jeannot l-a lucrat bine pe papă-lapte al ei. Artă şi ştiinţă! Iar el, nătărău cumsecade, făcea sluj, având în vedere că de la uzină câştiga praful de pe tobă. Chestii de-astea. Zidul plângerii, morişca lamentărilor. O las să deşerte sacul. Şi pe urmă, trosc! La cotitura unei respiraţii laborioase, îmi arunc *banderilla* secretă (suliţa o păstrez pentru femeile în floare):

– Spuneţi-mi, biata mea doamnă, nu cumva fiul dumneavoastră a cunoscut un om cu numele Lowitz?

Mama-mare taman se pregătea să probozească şi mai şi, să zică alte multe şi de toate despre Bonblanc. Întrebarea mea o lasă cu falca larg coborâtă, ca la dentistul pe care nu l-a frecventat

niciodată. Bărbia galoşardă începe să-i tremure. Îşi bălăbăne pe mânerul gâtului dovlecelul în formă de ciocan, după cum a scris Jean-François Revel în tratatul său despre brânza de burduf de-a lungul veacurilor. Şi în cele din urmă şopteşte, ca una care ar hali carne de iepure, dar se teme să nu-şi înfingă în gingie vreo eschilă perfidă:

– Unde aţi pescuit dumneavoastră chestia asta?

Iar mie vântul uşurării îmi umflă pânzele speranţei.

– Vă spune ceva numele cu pricina?

– Încă cum! Bietul meu Justin a fost cât pe ce să-şi piardă situaţia din cauza acelui ins.

– Spuneţi, scumpă doamnă, spuneţi!

Ceea ce ea şi.

Deci iată ce rezultă. La începutul anilor '60, Bonblanc angajase la uzină un inginer, originar dintr-o ţară din Est, care „alesese libertatea". Jeannot voia să-şi dezvolte afacerea. Omul, Ernst Lowitz, poseda (şi el) enorme capacităţi. Foarte curând, Bonblanc s-a ataşat puternic de el şi l-a preferat lui Aubier. Îl invita adesea acasă la el, în vila învecinată cu uzina – şi se zvoni că refugiatul devenise amantul lui Aimée Bonblanc, născută Torcheton. Când femeia rămase însărcinată, bârfele ajunseră în toi, şi fiecare îi atribuia lui Lowitz paternitatea copilului.

Aubier, ca un bun camarad revanşard, îl puse la curent pe Bonblanc cu respectivele zvonuri. Acesta din urmă fu cuprins de o furie neagră şi îl dădu afară pe Lowitz, cu pierderi şi chiar cu tărăboi. Dar unii îl văzură dând mai departe târcoale domiciliului lui Bonblanc, când Jeannot lipsea din oraş, iar după câtva timp izbucni cumplitul incendiu în care tânăra îşi găsi moartea – şi nu s-a mai auzit vorbindu-se *de polonez, cehoslovac sau ungur, ceva de felul ăsta, domnule poliţist.*

În cele din urmă, Jérémie s-a aşezat pe ultima treaptă a scării. Eu am picioroangele pline de furnici. Din cele roşii, cele mai

perfide! Aşa că îi mulţumesc doamnei Aubier-mama şi mi le bag (picioarele) în pragul, amintirile şi durerea ei.

Treptele (de lemn) se clatină, ceea ce e bine de ştiut, fiindcă niciodată nu poţi prevedea de ce sau de cine rişti să ai nevoie în viaţă (spunea mama mea mare).

O dată ajunşi afară, unde soarele nu mai părăseşte acest iunie radios, îl înhaţ de umăr pe flăcăul de lângă mine.

– Lucrurile se aşază bine la locul lor, nu?

– Aşa s-ar zice. Câte informaţii ai obţinut din această vizită?

– La prima vedere, două.

Se opreşte nehotărât, cu bilele galbene de biliard întunecate de surpriză.

– N-o văd pe cea de-a doua, mărturiseşte.

– Asta se referă la telefonul pe care l-am primt la Glanrose. Tipul, *mister* D.C.D., îmi vorbea de asasinarea „bătrânului". L-am anchetat pe Aubier, şi acesta m-a îndreptat către Beauvais unde, într-adevăr, am găsit un bătrân asasinat; *dar în realitate, bătrânul de care vorbea D.C.D. era Aubier însuşi!* Asasinul şi-a anunţat fapta cu treizeci de ore înainte de a o săvârşi.

– Atunci Torcheton?

– Moartea lui a venit de altundeva. Avea dreptate Achille – e afacerea secolului. O poveste unde fiecare a pus la cale moartea cuiva, numai că un grăunte de nisip a făcut ca lucrurile să nu aibă loc în ordinea prestabilită. Iar acest grăunte de nisip a fost *moartea naturală* a lui Jeannot-fustangiul. Care a avut o stare de criză acută, în mijlocul roiului de secături care se ţineau unii pe alţii de bărbuţă. Primul care va râde nu va căpăta o pălmuţă, ci îşi va înghiţi certificatul de naştere. Şi şi l-au înghiţit aproape cu toţii. Nu ne mai rămâne prea multă lume ca să putem desprinde adevărul adevărat, să-l facem lizibil. În mare, ştiu totul, dar o ştiu prin intuiţie, o ştiu în vrac, o ştiu claie peste grămadă. Iar ce nu ştiu...

Domnul Blanc, care îmi cunoaşte formula, mi-o ia înainte:

– Ce nu ştii ghiceşti; şi ce nu ghiceşti presimţi.

– Corect, cu respect!

Ajungem la Maserati şi ne instalăm înăuntru. Saună! Fiindcă a staţionat în plin soare. La moment, pornesc instalaţie de climatizare. Un val de aer îngheţat ne şterge sudoarea. Domnul Blanc duhneşte a negritudine. Fiecare cu parfumul lui. Noi, feţele palide, se pare că puţim a cadavru, ceea ce e mai puţin haios decât să exhali izuri de menajerie.

– Bineînţeles, fuga la Saint-Locdu-le-Vieux, murmură flăcăul.

– Se înţelege.

– Se va spune că ne petrecem acolo toate serile.

– Riscăm să conchidem în seara asta, Jéjé.

Mă smulg din Paris prin subterane încă nesaturate. Aş putea deschide radioul, dar asta ne-ar deranja din cugetare.

Omul meu zice:

– Găseşti că e normal ca stewardesa să rămână la Béru în mod deliberat?

– Da.

– E chiar atât de convingătoare coada de măgar a sacului ăsta plin de rahat?

– Nu din cauza asta, micul meu suedez.

– Atunci de ce?

– Nu uita că, în această aventură, toată lumea ajunge plumbuită; iar gagica ştie că partitura ei a fost jucată şi că riscă să treacă în lumea de dincolo. Aşa că, la Grasul, a găsit ascunzătoarea ideală ca să aştepte evenimentele. Ne-a lăsat o ţâră de lest ca să ne îmbuneze; şi acum va trebui să o facem să scuipe tot ceea ce nu ne-a spus – şi nici farmecele fenomenale ale lui Béru, nici chiar cleiul lui de degete nu ne vor ajuta să obţinem asta.

Capitolul XII

ET SCELERAT ET SCELERAT[1]

Totul este bun la un porc: grăsimea lipită de pielea lui furnizează slănina, părul îngăduie să se fabrice pensule; labele, râtul, urechile sunt comestibile; din maţele lui se fac cârnaţi. Nici un alt animal nu se află în asemenea măsură la dispoziţia omului. Sunt cu adevărat întristat pentru amicii mei musulmani pe care religia lor îi privează de această carne delectabilă, dar îmi dau perfect de bine seama că le-a fost interzisă fiindcă se strică la căldură mai repede decât carnea de oaie.

Cu riscul de a fi trimis *ad inferos* de către extremişti, sugerez ca în privinţa asta să se opereze o repunere în discuţie, acum când dispunem de camere frigorifice şi de frigidere. Tradiţiile cele mai venerabile se reduc la o simplă problemă de echipament.

Porcul lui Bérurier scoate ţipete aproape omeneşti în clipa când îmi garez maşina sub şură. Trebuie să spun că porcul ăsta e de fapt scroafă – şi doamnele sunt mai zgomotoase decât domnii în durere, în spaimă şi în amor. Alertaţi de strigătele porcine, ne repezim la locul supliciului, adică la coteţul bietului animal ce plăteşte atât de dur regimul (foarte relativ) la care noua tovarăşă a Matahalei îl supune pe acesta din urmă. Conchid din zbieretele superascuţite că Alexandre-Benoît al nostru e pe cale să-şi taie din corpul animalului o halcă de mari proporţii. Ei bine, nu! Dimpotrivă, aş spune.

---

[1] Locuţiune béruriană folosită în loc de „etc., etc."
Secretarul perpetuu al Academiei Franceze (n. a.)

Maiestatea sa se activează pentru a ajusta în partea din spate a scroafei un obiect bizaroid, făcut dintr-o bucată de lemn grosolan cioplit şi din nişte curele de piele.

– De-a ce te joci acolo? îi strig.

Apariţia noastră repetată nu-l miră. Adoptă repede obiceiuri noi, aşa că s-a învăţat să ne aibă oaspeţi la cină în fiecare seară. Ne explică, în termeni întretăiaţi – fiindcă are mult de furcă să ţină sub control animalul şi să-i fixeze obiectul descris cu doar câteva rânduri mai sus, uită-te acolo, nu se poate să te-nşeli.

– În loc să-l canonesc pe purcel cu bucăţica, i-am tăiat de-a dreptu' un jambon şi i-am confecţionat o labă de lemn ca să i-o pui în loc. Cioroiule, tu care ai muşchii de beton, te-ar deranjarisi să-mi ţii oleacă animalu'? De unu' singur e aproape imposibil să-i adaptez gaibaracu' de sanchi.

Suflet curat, domnul Blanc consimte. Asist atunci la o operaţie rarisimă: aşezarea unei proteze posterioare la un purcel. Ingeniosul profesor Bérurier, foarte dotat pentru meştereală, a realizat un jambon de lemn dintre cele mai convenabile, deşi lipsit de articulaţie. Şi îl leagă de ciotul mare şi plin de sânge, lingându-şi degetele din când în când, grohăind pe limba porcească pentru a o linişti pe cumsecadea scroafă înnebunită care, în disperare de cauză şi ca să-şi marcheze neputinţa, îşi sloboade udul pe el.

După zece minute somptuoase, pe care aş fi vrut să le kinescopez pentru edificarea generaţiilor viitoare, buna scroafă se poate din nou deplasa pe toate patru labele, şchiopătând, desigur, dar esenţial este să se deplaseze.

– Uf! Am terminat! suspină chirurgul, ştergându-şi fruntea scăldată în sudoare. Mă întreb dacă purcelu' ăsta ar putea umbla cu *două* picere de lemn!

– Cu siguranţă că nu! i-o tai îndată. Ar trebui să faci ceva pentru animalul ăsta, grasule!

– Ce adică?

– Să-l tai şi să-l pui la saramură; aşa o să-l poţi înfuleca în liniştе, fără să-l mai chinui în fiecare clipă.

Clatină din cap.

– Nu, tipule. O să crezi că e chestie de sensibilărie, da' m-am ataşat prea mult de el. Tot fiind în contact, am ajunsără pretini amândoi. Hai să bem o gură de cărţălău. Am o sur priză care te aşteaptă, Sana.

Surpriză de talie, fiindcă e vorba de Berthe Bérurier, însoţită de Alfred, frizerul. O descoperim pe cale de a proba niscai lenjerie sugestivă. Există mai multe eşantioane pe masa din camera comună (extrem de comună!). Slipuri înnebunitoare, sutiene în semilună, portjartiere încreţite de dantele. Negre, albe, roşii, de culoarea pielii. O găsim pe Berthaga într-un slip roşu, bordat cu o fină dantelă neagră. Cu sânii în cădere liberă, cu sfârcurile de dimensiunea unor dopuri de şampanie.

– O, comisarul cel chipeş! ciripeşte ea, aruncându-se de gâtul meu.

Îmi şterg obrajii îmbăloşaţi şi privesc întrebător la Béru. Care îmi aruncă o căutătură indulgentă.

– Mda, am îngropat securea războiului, eu şi Berthe; la ce bun să ne tragem de păr între nişte persoane inteligente? O să operăm o regrupare generală la fermă.

– Menaj în patru?

– Nu, în cinci; o uiţi pe damicela Edmée?

– A, nu, n-o uit; de fapt, unde e?

– Nu ai auzul bun, băieţică!

Îmi solicită atenţia ridicându-şi degetul cârnăţos. Auzim ţipete, scâncete, horcăieli şi smorcăieli – şi uite că inima mea nu mai bate decât pentru voi!

– L-a plâns pe tac-su mare toată ziulica. Credeam că o să se îmbolnăvească. Atunci Louisiana i-a făcut felul ca s-o consoleze.

Edmée îi bâzâia la piepţi. Încet-încet, gagica mea a îmblânzit-o. Pupicuri în păr, pe ceafă, pe ele patru buzişoare. La sfârşitul zilei, cele două zănatice a luatără de la început zbânţuiala de dimineaţă, şi acuma se scaldă în delicii. Poţi să te chiombeşti, că nici măcar nu aude când se deschide uşa. Trebă să-ţi spui că-n loc de dopuri de ceară are fiecare câte-o pereche de gaibarace lipite de clăpăuge. Ca să mă întorc la Berthe a mea, ea o să facă un mic stagiu de prefăsoară la institut. Am pus-o să pregătească un duo cu Alfred: capra cu luat avânt. Un eserciţiu nu prea evident. Trebă să ai, ca şi legitima mea, o bimbirică mare ca intrarea la Operă ca să îndrăzneşti aşa ceva. Am cunoscut un tip din Legiunea Străină care şi-a rupt ciomăgelul încercând figura asta, într-o seară de beţie. După aia, daravela lui şedea în echer, chiar şi când se încoţopenea. A trebuit să-şi confecţioneze o atelă ca să poată să însămânţeze corect. Alfred n-are o coadă barosană; sper să nu-mi poarte pică că i-o zic; da' e în stare să facă cu ea orişice. Un artist. Italian şi mai multe nu. Nu e cazu' să se ofuschezi nici că te fac italian, Alfred; că nu-i o meserie rea. Eu, cu baobabu' mea gigantic, doar când mă gândesc să risc capra cu luat avânt mă trece fiorii până-n găoz. Da' el îţi reuşeşte chestia cu un trandafir în cioc. Macaronar, ce alta să mai zici? Cu un număr grozav ca ăsta, garantez că o să fie moarte de om la clientela mea peizană. Când o să se afle, o să trebuie să împingem pereţii ca să primim pe toată lumea.

– Asta-i bine, îl aprob, fiindcă tu eşti un mare constructor, Alexandre-Benoît. Din neamul castorilor; reuşita stă la tine în vârful cozii.

Se umflă în pene.

– Cam aşa zic şi eu.

– Spune-mi, în legătură cu Edmée – ai chestionat-o cum mi-ai promis?

Ridică din umeri.

– În halu' în care era?! Drept cine mă iei, Sana? Un torturator? Barbie? *Ce vreai* s-o întreb pe o fată care plângea?

– Într-adevăr, admit, arătând spre odaia vecină, de unde răsună urlete de lupoaice în rut, o asemenea durere te face neputincios.

Şi, lăsându-mi puţa apă, mă năpustesc în cameră.

Încep prin a o cuprinde pe Louisiana cu braţele pe după talie, ca să o deventuzez de Edmée. Frumoasa canadiană plânge de indignare insuportabilă, dar eu n-am încotro (era şi momentul s-o spun). În acest punct al paginaţiei, îmi pun la bătaie bombardierul, ştii? Şi, cu Sabena, aş fi şi ajuns.

– Puneţi-vă slipul cel drăgălaş, domnişoară Lowitz, spun fără brutalitate dar cu o hotărâre incorporată.

Ea se aşază, cu picioarele atârnând, pe marginea patului înalt. Dulcele trofeu despre care vorbesc zace pe duşumele, asemeni năframei albe a unui oarecare plenipotenţiar venit să reclame armistiţiu. Îl culeg, galant, şi-mi mângâi faţa cu el înainte de a i-l întinde. Încă fremătând toată de voluptate, domnişoara îl ia, apoi se întinde pe patul de campanie şi şi-l îmbracă. Ah, minunată mişcare a femeii! Atât de suplă, atât de aeriană! Un slip care se trage pe păsărica ce continuă să-ţi ciripească despre dragoste.

Al naibii ce-mi place să fac dragoste! Atât de mult, încât e o binefacere cerească, o milostenie particulară din partea Domnului, Căruia Îi mulţumesc călduros şi-I strig: Încă! Încă, fie-ţi milă! Ce bine aş dansa la balul paraşutelor, Divin Creator a toate alea şi al restului! Ce minunăţie, niciodată sfârşită. De la vârsta cea mai fragedă şi până în (nădăjduiesc) ceasul din urmă, ce dulce mi-a fost şi tot îmi e să drumeţesc cu tirbuşonul prin umbroase bipoşti!

Edmée poartă o rochie imprimată, împrumutată de la Louisiana. Ceva lejer, foarte *frufru*: fond alb cu bujori portocalii şi frunze verzi. Frumoasă, melodioasă. Şi mai mult: încoţopenicioasă.

– Sunteţi gata, domnişoară Lowitz?

– Unde mergem?

– Bruxelles.

Tresare.

– De ce Bruxelles?

– Fiindcă acolo locuiesc nişte inşi pe care i-aţi tras în piept. Inşi care au şi hotărât asupra felului cum o să muriţi. Sugrumată ca scumpul dumneavoastră bunic? Înecată în Sena? Stropită cu benzină şi aprinsă – de vreme ce tot aveţi foc în piţipoancă? Ce ştiu eu?

– Ei v-au trimis?

– Nu, dar vă pot duce la ei; şi trebuie să vă hotărâţi imediat.

E obosită, nesfârşit de obosită... Moartă de oboseală, de plăcere, de resentimente, de spaimă (în ordine alfabetică).

– Vă credeam poliţist, obiectează.

– Asta şi sunt, dar există poliţişti şi poliţişti; de la pândari de câmp la agenţi secreţi. Eu mă situez într-o categorie mai apropiată de cel de-al doilea exemplu decât de cel dintâi, adică unde contează mai mult finalitatea decât unde primează legalitatea. Toate mijloacele sunt bune, toate loviturile permise, mai cu seamă cele sub centură.

– De ce Bruxelles?

– Ca să vă propun acolo un târg. Îmi voi opri maşina în faţa uşii indivizilor în chestiune. Şi vă voi interoga. Şi atunci – sau îmi veţi spune adevărul, tot adevărul, sau nu veţi răspunde ori îmi veţi vinde baliverne. În cea ce-a doua ipoteză, îmi voi da seama că nu jucaţi cinstit. Din Maserati, îi voi suna pe oamenii cu pricina, fiindcă am telefon la bord. Îi voi anunţa că vă aflaţi în faţa uşii lor şi îi voi ruga să coboare.

– Şi cu ce vă veţi alege?

– Un lucru fundamental: dovada că sunt realmente un sticlete intratabil, care totdeauna face ceea ce a spus că va face. Şi pe cine aş mai putea impresiona dacă nu m-aş impresiona pe mine însumi?

– Sunteţi un tip ciudat.

– Dacă toţi indivizii care mi-au spus asta mi-ar vărsa o pensie, aş răscumpăra Întreprinderile Nestlé şi General Motors.

Scot o pereche de cătuşe şi i le pun.

– Haideţi.

– Mă arestaţi?

– Nu, îmi iau măsuri de precauţie.

– Credeţi că e necesar să mergem până la Bruxelles ca să facem un asemenea bâlci? Pot foarte bine să vă spun chiar aici tot ceea ce vreţi să ştiţi.

– Cracaţi?

– Nu, *am cracat*. Cu mult înainte să veniţi după mine. Aventura e ameţitoare pentru moment, dar promiscuitatea o face greţoasă.

– Credeaţi că escrocheria e practicată numai de oamenii cinstiţi?

– Speram ca şi oamenii necinstiţi să dea dovadă de o anumită onoare.

– Biata mea căprioară, de la Francis Carco şi bandiţii lui cu inimă mare a curs mult sânge pe sub poduri. Îi daţi drumul?

– Cu ce vreţi să încep?

– Cu incendiul de la casa din Saint-Ouen în 1963.

Clatină din cap:

– Ştiţi o mulţime de lucruri.

– Nu destule. Aşadar, vă ascult.

– Mama a fost soţia lui Bonblanc.

– Şi amanta tatălui dumneavoastră, Ernst Lowitz.

Când moşeşti un interogat, nimic nu valorează mai mult decât să-i dai câteva mostre de cunoştinţele tale. Pe urmă, nu prea mai are curaj să te tragă pe sfoară, temându-se să nu fie prins în flagrant de minciună prin omisiune.

Edmée încuviinţează.

– Însărcinată în trei luni, continuu eu. În timp ce borţosul de

Bonblanc se afla în Belgia, viitorii dumneavoastră părinţi au pus foc căsuţei. Întrucât printre dărâmături a fost găsit un cadavru de femeie calcinată, doamna Bonblanc, născută Torcheton, a fost declarată moartă. Aşa că îmi vin în minte două prime întrebări: care era identitatea cadavrului carbonizat şi unde s-a dus perechea după incendiu?

Ea şopteşte:

– Cadavrul era acela al unei vagaboande, iar viitorii mei părinţi, după cum le spuneţi, au fugit în Maroc. Mama a luat banii din biroul lui Bonblanc şi toate lucrurile de valoare aflate la îndemâna ei.

Încântătoare mentalitate! Puştoaica asta cară după ea o ereditate deloc mâncată de carii!

– Bunicul dumneavoastă, Torcheton, cunoştea adevărul?

– L-a aflat. Nu în momentul când s-au produs evenimentele, ci mai târziu – mama l-a pus la curent. Tata, care avea relaţii în lumea interlopă, i-a făcut rost mamei de acte false, ca să poată pleca din Franţa. Pe urmă s-a putut căsători cu ea, înainte să mă nasc eu.

– Frumoasă poveste de dragoste. Şi din ce au trăit în Maroc?

Edmée mă priveşte, apoi îmi face cu ochiul ca o şmecheră ce este.

– Faimoasele lui relaţii echivoce?

– Aşa cred.

Avusese motive întemeiate refugiatul din Est să-şi părăsească ţara de baştină! Ciudat personaj, dacă pot spune asta. Presupun că avusese nevoie să se pună bine cu poliţia, ca să inspire încredere autorităţilor franceze, de unde şi munca sârguincioasă prestată pentru Bonblanc. Trebuie să fi făcut afaceri tari în Maroc.

– În ce oraş aţi locuit? Pun pariu că Tanger.

– Da, dar de ce?

– Ei, haide! A făcut bani buni acolo, acum douăzeci şi cinci

de ani!

Uşa se deschide brusc, împinsă de Bérurier.

– Scuzaţi-mă-ţi că vă cer iertăciune, porumbeilor, da' vreau numa' să vă cer părerea. Ce ziceţi de ţinuta lu' Berthe pentru lecţia despre capra cu luat avânt?

Degajează intrarea, ca să-i îngăduie Berthei să-şi facă apariţia. Cinstit vorbind, merita să facem o pauză! Doamna Bérurier e înţolită cu nişte foarte înalte cizmoace strânse pe coapse şi cu o centură alcătuită dintr-un lanţ cu ochiuri mari, închis cu un lacăt enorm, care-i atârnă pe burdihan. Şi e fardată, de-ţi sparge pupilele.

– O să vă prezentăm ambele două versiuni, continuă Béru, şi mi-ar place al dracu' să vă dădeţi cu părerea.

Bate din palme:

– În poziţiune, pliz, madam Béru!

Docilă, Grasa vine spre noi. Sânii i se revarsă peste pântece, pântecele peste coapse, coapsele peste cizme, unde formează două soiuri de colace de salvare, bogate în celulită.

Doamna se duce în fundul camerei, se apleacă în faţă şi se sprijină cu amândouă mâinile pe genunchii înveşmântaţi în piele (cum zic cu toţii, talentaţi sau nu, cademicieni sau dimpotrivă: „înveşmântat" în piele, mătase, velur etc. – se dau în vânt după vorba asta!). Abisul ce ni se deschide în faţa ochilor e indescriptibil. Marele Canion din Colorado, în vedere aeriană, dar un Mare Canion situat în jungla amazoniană (pe care netoţii de brazilieni sunt nevoiţi s-o defrişeze ca să plătească factura de gaz către ţările cu economie de piaţă). Profunzime, stufăriş, rozaliuri. Prăpastie, luxurianţă, vulvoacă! Văgăună, cloacă! Te ia cu spaimă. Cu ameţeli. Te cuprinde nevoia să spui o rugăciune. Porneşti în derivă către ţărmurile mocirloase ale infamiei.

Cu un aer grav, Béru bate iarăşi din palme.

– Fii gata, domn' Alfred! Ţi-ai pregătit măţiguşu'? Ia ara-

tă-ni-l să vedem dacă şade băţ! Perfect! Opreşte-te să-i mai sucăleşti măslinuţele, Louisiano; ca să se manţie pe timpu' esecuţiei. Fii atent să ocheşti la fix, domn' Alfred! Eşti gata? Go!

Alfred se lansează cu supleţea felină a unui campion la săritura în înălţime. Un pas, doi paşi, trei paşi – şi hop! Fsşiit! Şploc! Bingo. Mistress Bérurier a înghiţit-o din prima. Fără nici un fel de complicaţie. Să juri că te afli la baza noastră de lansare din Guyana. Ca să arate mai limpede îndeplinirea impecabilă a misiunii, domnul Alfred ridică ambele braţe, cum fac mecanicii de formula unu după ce au schimbat roţile alergătorului. Şi îşi permite câteva binevenite mişcări de bielă-manivelă, dovadă că e la largul lui (şi încă cum!) şi că poate zburda prin peştera muierii de-i e parteneră.

Béru dă semnalul pentru aplauze. Berthe, radioasă, întoarce capul spre noi, pe după tenderul supraîncărcat, ca să ne salute.

– Mersi, mersi! şopteşte.

– Bun! face Alexandre-Benoît. Acu' aş vrea să trecem la a doua versiune, aia cu slipii despicaţi, pentru care, personal, am o slăbiciune. O găsesc mai sexy, cu toate că deşi se pierde o mare parte din cârlionţii lu' madam Bérurier. Pericolu' stă în chestia că deşchizătura de la slip nu şade prea despicată, şi domn' Alfred poa' să-şi paradească sculiţa la sosire; nu vă râdeţi, c-aşa e! Louisiana, puţica mea, adu-i lu' Berthy chiloţii cu tăietură. Ăia negri, fireşte, că-i mai de clasă. Alfred, fii bun şi trage-te afară, să poată Berthe să-şi tragă slipu'. Mersi. Acu' du-te să ocupi iară poziţia de plecare, tipule. Simţi nevoia să te mai frichinească Louisiana, ca să-ţi încarci bateriile? Nu? Ţi-a rămas destulă autonomie? Totuşi îmi place mai bine să fiu sigur. Louisiana, umezeşte-i niţel filetu' ca să-şi vie mai tare în fire.

Şi cei doi „profesori" de la istitut îşi reiterează prestaţia, cu acelaşi succes.

Béru trece la vot. Care e elocvent. În unanimitate, preferăm

versiunea cu slipul despicat. Maiestatea Sa străluceşte de fericire.

– Minunat intermediu, apreciez eu, dar în prezent aş dori să am o oră de intimitate cu Edmée.

Mamutul îşi ia tălpăşiţa.

– Numărul caprei cu luat avânt ţi-a dat niscai idei, fiule, recunoaşte!

– Adevărat, convin; mi-a dat nişte idei.

Capitolul XIII

EIZULCNOC[1]

Ceea ce îi conferă Preşedintelui o mare parte din forţa sa, nu voi repeta niciodată îndeajuns acest lucru, este caracterul lui de luptător. Îţi închipui că, din pricina formidabilelor sale obligaţii, a preocupărilor, a frământărilor, în ciuda roiurilor de lingăi, a turmelor de jălbari, a hoardelor de neaveniţi, a uitat povestea despre Bonblanc pe care i-am reletat-o într-o seară, la botul calului? Nici pomeneală! În pofida Consiliilor de Miniştri, a vizitatorilor, a conferinţelor, a subjonctivelor mai-mult-ca-perfecte, gândirea lui cade totdeauna în picioare. Aşa încât, atunci când rezultatele anchetelor mele au explodat în mass-media, m-a convocat în vastul lui birou. Şi, ca să fie totul în bună regulă, a făcut-o prin intermediul Bătrânului.

Iată-ne deci reuniţi toţi trei. El într-un fotoliu, noi doi, Achille şi eu, pe canapea. Din când în când, se aude un scheunat de căţel. Preşedintele are reflexul de a se apleca, de parcă am fi venit cu vreun *yorkshire* ori alt animal de soiul ăsta. La un moment dat, când e chemat la telefon, îi şoptesc *boss*-ului meu:

– Controlaţi-vă, domnule director. Vă cer iertare, dar scoateţi nişte scâncete.

– De emoţie, San-Antonio. Omul ăsta mă impresionează teribil; pot să-ţi spun că, din precauţie, mi-am pus pe dedesubt un scutec Pampers. Privirea lui mă face să mă scap pe mine.

---

[1] Titlul acestui ultim capitol e codificat. Ca să-l descifrezi, nu trebuie decât să-l citeşti într-o oglindă (n. a.).

La telefon, Preşedintele vorbeşte foarte încet şi foarte puţin. Ca întotdeauna, mai mult ascultă. Pe parcursul oricărei comunicări rosteşte numai rare cuvinte disparate. Niciodată fraze – totuşi ştie să confecţioneze unele atât de frumoase, cu verbe perfect potrivite, cu complemente şlefuite, cu substantive aurite, cu adverbe de cristal de stâncă şi tot aşa...

Încheie convorbirea cu un „Da", cel mai delicat cuvânt al limbii franceze, cel mai frumos şi totodată cel mai periculos, când îşi exercită încărcătura. Pe urmă revine la noi.

– Continuă, dragă comisare, rămăseseşi la acel Torcheton din Beauvais, o adevărată lichea, după câte s-ar spune.

– Mai rău decât atât, domnule Preşedinte. O fiinţă odioasă, un maestru al combinaţiilor necurate, un şantajist care, fără nici o ruşine, s-a slujit de nepoata lui ca să câştige bani. De altfel, caracteristic acestei afaceri e faptul că toţi protagoniştii ei sunt nişte netrebnici. În mod obişnuit, în orice afacere criminală, găseşti, ca şi în viaţă, oameni răi şi oameni de ispravă. Ei bine, aici nu există oameni de ispravă. Avem numai specimene omeneşti stricate, putrede: cei scunzi şi graşi, ca şi cei înalţi şi slabi, tinerii, bătrânii, femeile, bărbaţii – toţi erau tocmai buni de trimis în iad.

El emite un capăt de râset abia schiţat care, hop!, a şi dispărut.

– Aşa cum v-am explicat, reiau eu, Bonblanc a încheiat un târg cu serviciile secrete nipone, ca să-i suprime pe toţi cei din anturajul său care îl deranjau. În paralel, sora lui a hotărât ca, distrugându-i moralul, să-i stoarcă întreaga avere.

– În ce mod?

– Acum câţiva ani, în cursul unei excursii în grup în Maroc, întâmplarea a vrut să dea nas în nas cu Aimée, fosta ei cumnată. Vă închipuiţi stupoarea ei când a constatat că răposata era în viaţă! Aimée, devenită Lowitz, nu a avut încotro şi i-a mărturisit adevărul, apoi a dus-o la ea acasă. Presupun că viaţa domnişoarei Bonblanc a atârnat de un fir de păr. Nu ştiu ce s-a petrecut între cele două

femei şi Lowitz; fapt este că lucrurile s-au terminat printr-un soi de pact murdar, de genul: tăcerea mea contra ajutorului vostru. Această soră-servitoare, tratată cu dispreţ de fratele ei bogat, ţinea să se răzbune pe el. Posibilitatea de a-i lua averea reprezenta un obiectiv grozav. Lowitz, specialist al combinaţiilor ilegale de talie internaţională, ştia că omul poate fi intimidat, fiindcă de ani de zile socrul lui îl şantaja fără mare dificultate, pentru o crimă pe care Jean Bonblanc nici măcar n-o săvârşise. Aşa că, înainte de orice, trebuia ca Bonblanc să fie compromis. Iar pentru asta, ademenit cu o fată frumoasă, deoarece era sensibil la sexul slab. Aŭ încercat şi au reuşit o lovitură extraordinară: bătrânul a fost sedus de cea care ar fi fost în mod oficial fiica lui, dacă incendiul din 18 iunie '63 nu ar fi avut loc. Mătuşica Bonblanc a aranjat o întâlnire. Edmée i-a sucit fără greutate minţile fostului soţ al mamei sale. Încetul cu încetul, i-a dezvăluit amantului faptul că profesia de stewardesă era o faţadă destinată să acopere alte activităţi, în mai mare măsură profitabile. Bătrânul rechin a muşcat momeala. Astfel că s-a asociat cu banda din Bruxelles pentru a exploata microprocesoarele... Se ocupa de ani îndelungaţi de afaceri mai mult decât dubioase, împreună cu complicii lui, mai exact asociatul şi secretara, păstrându-şi în aparenţă mâinile curate, printr-un exces de precauţii – de exemplu acel robot telefonic clandestin, ascuns într-o magherniţă de la ţară. Traficul cu japonezii prospera. Şi prospera într-o asemenea măsură, încât acoliţilor lui le-au crescut colţii. Aşa că, în momentul când pretenţiile lor au devenit exagerate, bătrânul a hotărât să-i „neutralizeze". Şi, fiindcă aspira la o viaţă liniştită, a decis să-i pună în acelaşi dric pe toţi indivizii care îi complicau existenţa, adăugându-şi pe listă sora şi fosta soţie; astfel pistele ar fi fost definitiv încurcate de abundenţa şi disparitatea victimelor.

– Diabolic! se avântă Achille. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Preşedinte?

Întrucât, captivat de dezvăluirile mele, interpelatul nu

răspunde, Bătrânul e cuprins de neliniște. Se pune iar pe gemut și pe tremurat.

Îmi înmoi buzele în cafeaua răcită pe care Ilustrul a poruncit să ne-o servească (la început fusese caldă, te asigur). Președintele meu știe că voi continua și îmi așteaptă răbdător istorisirea. Trebuie să închei a-mi face ordine în dovlecelul inepuizabil. Apoi o iau din nou la drum, cu toată cutezanța:

– Vă dați seama că, pentru a obține de la serviciile nipone cvadrupla „execuție", Bonblanc trebuia să fixeze un preț. Mai exact, să furnizeze niște material în chip de plată. Și-a prevenit asociații că Bruxellesul a întrerupt deocamdată fabricația – și a păstrat pentru el însuși ultimele livrări de microprocesoare care, vă repet, fuseseră destinate să-i remunereze pe ucigași. Însă ticălosul de el era peste măsură de lacom. A întârziat cu plata microprocesoarelor către oamenii din Bruxelles, până la asasinarea asociatului său, proiectând ca apoi să-l facă pe acesta țap ispășitor.

– Infernal! face Achille. Diabolic de infernal și satanic, nu vi se pare, domnule Președinte?

Ca și adineauri, primul bărbat al țării nu reacționează. Atunci oasele lui Tăgârță îngheață, fața i se scofâlcește și ochii încep să-i semene cu un geam Securit prefăcut în țăndări de o lovitură.

– E momentul ales de soră pentru a-și porni acțiunea de săpător. Ideea de a depune, în seiful inviolalbil, scrisoarea cunoscută este o capodoperă.

– E prea tare! E prea tare! Veți fi de acord cu mine, domnule.

Dar, cu o mișcare bruscă a mâinii, Președintele îl roagă să nu mai dea cu chestie de aia pe această clipă palpitantă.Imediat *boss*-ul tace, ia la bord zece ani în plus, cincisprezece, douăzeci, treizeci! Își stăpânește o greață, o colică, o emisie urinară...

– Lovitura este lansată, zic. În ziua când Bonblanc anunță că va trece pe la bancă, sora lui îl anunță pe Lowitz care, din Maroc, ia asupra lui operațiunea „Telefonul".

– Când aţi vorbit amândoi, dumneata dându-te drept Bonblanc, ţi-a vestit moartea unui bătrân.

– Da, a lui Aubier, contramaistrul. Lowitz, aflat în Maroc, nu putuse fi înştiinţat de decesul lui Bonblanc, din cauza unor perturbări ale comunicaţiilor telefonice. Îi ceruse unui răufăcător arab să-l lovească cu maşina pe Aubier, dar tipul în cauză a avut nişte probleme şi şi-a amânat cu douăzeci şi patru de ore îndeplinirea misiunii.

– Ceea ce i-a lăsat timp lui Aubier să-ţi semnaleze existenţa lui Torcheton. Ce superbă întrepătrundere de hazarduri! Indivizii ăştia oribili pun la cale asasinate şi mor prin ricoşeul comploturilor lor. Apropo, la ce bun moartea lui Aubier, comisare?

Zâmbesc cu tristeţe.

– După spusele lui Edmée Lowitz, omul era cu mult mai puţin cumsecade decât îşi închipuia bătrâna lui mamă; deturna în propriul folos beneficiile micii uzine, lucru atestat, de altel, de contul lui bancar. Bonblanc ştia asta, dar nu îndrăznea să facă scandal, fiindcă şi contramaistrul cunoştea despre el destule lucruri murdare. Aşadar şi Aubier se înscria şi pe lista de „indezirabili" a lui Bonblanc.

– Nu mai rămâne de lămurit decât „misterul" Torcheton, glumeşte Preşedintele.

Şi îşi priveşte ceasul.

– Ai doar trei minute ca să mi-l explici, fiindcă îl aştept pe ministrul de externe spaniol.

Achille ridică două degete.

– Dacă mi-aş îngădui, domnule Preşedinte...

– Un moment, domnule director. Nu în clipa când totul devine palpitant!

– Dar voiam...

Şeful suprem (al curcanilor, ţinând seama de prezenţa noastră) deja nu-l mai ascultă.

– Ei bine, scumpul meu comisar?

– Domnule Preşedinte, ştiţi unde ascunsese canalia de Bonblanc microprocesoarele destinate să-i răsplătească pe ucigaşi?

– La bancă?

– Nici vorbă.

– Ei bine, spune-mi imediat care era ascunzătoarea, fiindcă în două minute uşierul mi-l va anunţa pe oaspetele iberic.

– Le încredinţase lui Edmée.

– Fericit imbecil!

– Care le pusese la loc sigur... la bunicul ei, în Beauvais.

– Ia te uită!

– Oamenii de la Bruxelles, neplătiţi de o bună bucată de timp, i-au ceut socoteală lui Bonblanc. Acesta din urmă, cuprins de spaimă, i-a pus pe urmele lui Edmée, care a fost contrânsă să mărturisească faptul că marfa se afla la Beauvais, la strămoş. Atunci, travestit în stewardesă, un emisar s-a dus la bătrân.

– Iar bătrânul, neînduplecat, pentru a asigura salvarea nepoatei lui, a refuzat să vorbească? încheie fraza genialul meu interlocutor.

– Bravo!

În această clipă, directorul sare de pe canapea.

– Domnule Preşedinte! intervine el. Sunt într-o încurcătură, sunt dezolat, dar produceţi asupra persoanei mele un efect atât de hotărâtor, încât... ăăă...

Închide ochii.

– Există vreo toaletă la Élysée, domnule Preşedinte?

Bunul monarh republican îşi regăseşte zâmbetul bucuros şi feroce, care a pricinuit atâtea infarcturi şi va mai produce multe încă, în cursul celor trei septenaturi care-i rămân de împlinit.

– Nu-i imposibil să existe, declară el. Eu, prin mandatul pe care îl am, sunt deasupra unei astfel de probleme, nu-i aşa, dar întreabă-l pe uşier, în anticameră, poate că te va putea informa.

Chilug iese, mergând mărunţel, pe călcâie cum s-ar zice.

Preşedintele îl urmăreşte cu privirea.

– Ştii, scumpul meu San-Antonio, murmură el, ţi-aş încredinţa cu dragă inimă postul lui, însă ar fi o nebunie faţă de stat, fiindcă şefi găseşti cu lopata, pe când băieţii de soiul dumitale sunt rarisimi.

– Mulţumesc, domnule Preşedinte. Îmi este îngăduit să vă fac un dar, ca să vă exprim gratitudinea mea?

– Vai, San-Antonio, nu pot...

Scot din buzunar un plic capitonat.

– Luaţi-l totuşi, domnule Preşedinte, veţi face cu el ce veţi crede de cuviinţă.

– Ce e asta?

– Microprocesoarele atât de mult căutate de unii şi de alţii. Azi noapte am fost la Beauvais să le recuperez de la o doamnă, Amélie Lesbain, căreia i le încredinţasem fără să ştiu. Nu am vreme să vă explic...

Într-adevăr, răsună bătăi în uşă. Uşierul intră şi trâmbiţează:

– Excelenţa Sa, domnul Ministru al Afacerilor Externe al Regatului Spaniei.

– Dumneata eşti ministrul meu al afacerilor externe, conchide glumeţ Preşedintele.

Şi îmi dă acolada, ca şi cum tocmai aş fi câştigat Cupa Franţei la fotbal.

Iar acum, trebuie să merg să o „decepţionez" pe doamna Mathias!

Sfârşit

CUPRINS

Capitolul I
OFERTE DE SERVICIU 7

Capitolul II
ÎN CAZURILE DIFICILE SE APELEAZĂ LA MINE 18

Capitolul III
CE CĂUTA ÎN GALERA AIA? 42

Capitolul IV
ESENŢIAL ESTE NU SĂ ÎNŢELEGI,
CI SĂ MERGI ÎNAINTE 62

Capitolul V
VREMEA VITEJILOR 73

Capitolul VI
SĂ AI ŞTII TU CE – ŞTIM NOI UNDE 89

Capitolul VII
CINE SEAMĂNĂ FURTUNĂ CULEGE NAUFRAGIU 109

Capitolul VIII
ŞI TOT CE MAI URMEAZĂ... 128

Capitolul IX
VALSUL TÂRFULIŢELOR 139

Capitolul X
PĂR ÎN NAS! PRAF ÎN OCHI! 170

Capitolul XI
BĂRBUŢĂ PARTY 188

Capitolul XII
ET SCELERAT ET SCELERAT1 202

Capitolul XIII
EIZULCNOC 213

FORUM

Apariția viitoare

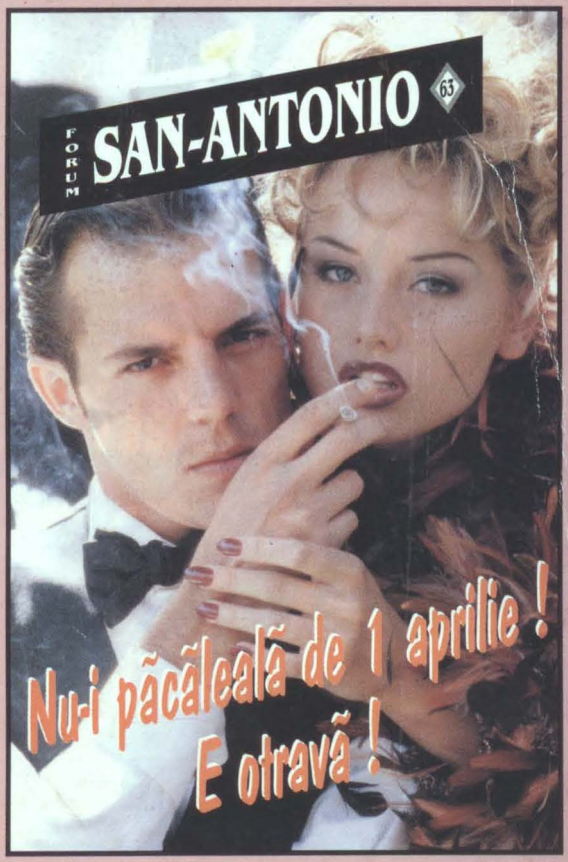

ISBN 973-584-166-5